

Työn Kaksiteräinen Miekka

AMERICAN FEDERATION of LABOR

JA

SOSIALISTIPUOLUE

SUOMENTANUT
IDA KAUPPI

**Amerikan Suomalaisten
Sosialististen Kustannusyhtiöiden kustantama**

TYOMIES Print
Superior :-: Wis.

Lukijalle.

Tämän, Yhdysvaltain sosialistipuolueen englanninkielellä julkaiseman teoksen, suomentamisen kautta olemme tilaisuudessa ensikerran Amerikan suomalaisille tarjoamaan yksityiskohtaisen ja tosiasioihin perustuvan selostuksen Yhdysvaltain sosialistipuolueen ja tämän maan suurimman työläisjärjestön, American Federation of Laborin keskinäisistä suhteista periaatteissaan ja menettelytavoissaan. Tässä teoksessa nuo suhteet tosin ilmevät vain yksityisten huomattujen henkilöiden, pääasiallisesti toveri Hillquitin ja herra Samuel Gompersin väitteinä ja selostuksina, mutta siitä huolimatta ilmaisevat ne jokseenkin tarkalleen kummankin kysymyksessä olevan työväenjärjestön suhteen toisiinsa.

Amerikan suomalaisten järjestyneiden työläisten keskuudessa on viimeisten vuosien kuluessa keskusteltu paljon American Federation of Laborin suhteesta sosialistipuolueeseen ja yleensä luokkataisteluun ja käsitteet siitä ovat olleet suureksi osaksi hyvinkin kirjavia ja sekavia. Senpätähden voidaan toivoa jokaisen selvyyttä haluavan suomalaisen työläisen hankkivan itselleen tämän teoksen, joka selostaa kysymystä yksityiskohtaisesti ja lukijaa miellyttävässä kysymysten ja vastausten muodossa.

Ylimalkaisesti suomennosta tarkistellesaan allekirjoittanut on jättänyt suomalaisesta painoksesta pois muutamia teollisuusoloja tutkivan komitean jäsenten itse asiaan

kuulumattomia huomautuksia y.m. asialliselta merkitykseltään mitättömiä seikkoja. Samoin olen jättänyt pois "Mister"-sanon lyhennykset nimien edeltä missä se vain on sopinut, koska sellaiset suomalaisessa painoksessa ovat vain kankentena.

M. Hahl.

Johdanto.

Elokuun 23 p:nä, vuonna 1912, kongressi hyväksyi lakiehdotuksen perustaa komitea, jota kutsutaan tehdasoloja tutkivaksi komiteaksi. Muun muassa päätettiin että tämän komitean tulee tutkia oloja Yhdysvaltain tärkeimmissä teollisuuksissa yleensä, maanviljelys niihin luettuna, mutta etupäässä niissä teollisuuksissa, joita harjotetaan trustituudessa muodossa; sen tulee tutkia työnantajain ja työläisten välillä vallitsevia suhteita, työnantajien ja työläisten muodostamien yhdistysten kehittymistä ja niiden vaikutusta heidän välisiin suhteisiinsa ja sen tulee tutkia kaikkia niitä menettelytapoja, joita eri valtioissa tai eri maissa on koeteltu tarkotuksella säilyttää työnantajien ja työläisten välisiä suhteita molemmiin puolin tyydyttävinä. Lyhyesti sanottuna, sen komitean tehtävänä on löytää teollisuusoloissa vallitsevan tyytymättömyyden perussyyt ja julkasta tutkimustensa tulokset.

Tämä päätös oli yksi huomatuimpia päätöksiä mitä nykyään on lainlaadinnassa tehty, sillä siinä virallisesti tunnustettiin Yhdysvaltain tehdasoloissa vallitsevan yleisen tyytymättömyyden ja oli tämä päätös ensimmäinen yritys ottaa selkoa tehdasoloista Yhdysvalloissa.

Tämän päätöksen mukaan komitea muodosti yhdeksän henkilöä, jotka Yhdysvaltain presidentti senaatin neuvon mukaan nimitti. Päätöksessä määrättiin että vähintään kolme henkilöä tulee olla työnantajia ja kolme järjestyneen työväestön edustajaa.

Kesäkuun 26 p:nä, vuonna 1913 presidentti Wilson nimitti seuraavat henkilöt komitean jäseniksi: Yleisöä edustivat tunnettu lakimies Kansas Citystä, Missouriista, Frank P. Walsh, joka myöskin toimi komitean puheenjohtajana; professori John R. Commons, tunnettu yhteiskuntatieteilijä Madisonista, Wisconsinista ja Mrs. J. R. Borden Harriman New Yorkista. Työnantajia edustamaan tulivat Frederic A. Delano, rautatieyhtiön presidentti, Chicagosta; Harris Weinstock, kauppias, kirjailija ja yhteiskuntatieteilijä Sacramentosta, Californiasta, ja S. Thurston Ballard, kapitalisti St. Louisista, Missouriista. Järjestyneitä työläisiä edustivat John B. Lennon ja James O'Connell, molemmat American Federation of Laborin virkailijoita ja Austin B. Garretson, rautatiekonduktöörin liiton puheenjohtaja.

Tälle komitealle annettiin paljon valtaa. Se muun muassa sai toimeenpanna tutkimiskokouksia kaikkialla Yhdysvalloissa, ollen sillä oikeus pakottaa todistajat tulemaan näihin kokouksiin. Se on toimittanut monta mieltäkiinnittävää tutkimusta ja tuonut päivänvaloon useita hyödyllisiä ilmiäntojoja työväenluokan ja kapitalistiluokan välisiin taisteluihin nähden Yhdysvalloissa. Mutta kokous, joka luultavasti tulee olemaan muistorikkain Amerikan työväenliikkeen historiassa, on se, joka pidettiin New Yorkin kaupungissa toukok. 21, 22 ja 23 p:nä, vuonna 1914, jonka kokouksen tarkoituksena oli tutkia järjestyneiden työläisten pääryhmien menettelytapoja, pyrkimyksiä ja keskinäisiä suhteita. Sosialistipuoluetta, American Federation of Laboria ja Industrial Workers of the World liittoa pyydettiin kutakin valitse-

maan edustajansa. Sosialistipuoluetta tuli edustamaan Morris Hillquit, sosialistipuolueen kansallisen komitean puheenjohtaja. American Federation of Laboria edusti sen liiton presidentti Samuel Gompers ja Industrial Workers of the World liittoa Vincent St. John, sen liiton rahastonhoitaja. Lisätodistajina tässä kuulustelussa olivat Max S. Hayes, joka on tunnettu jäsen sosialistipuolueessa kuin myöskin American Federation of Laborissa, Joseph Ettor, Industrial Workers of the World liiton edustaja, ja F. C. Gordon, entinen sosialisti, joka kuulustelussa esiintyi American Federation of Laborin edustajana. Gordonin todistus oli lyhyt eikä sillä ollut mitään todellista merkitystä keskustelun alaisena olevaan kysymykseen nähden. Vincent St. John ja Joseph Ettor rajoittivat todistuksensa Industrial Workers of the World liiton menettelytapojen ja pyrkimysten selostukseen ja kajosivat hyvin vähän jos ollenkaan sosialismin ja ammattiunionismin välisiin suhteisiin Yhdysvalloissa. Näitä suhteita käsittelivät Hillquit, Gompers ja Hayes ja heidän todistuksensa muodostaa tästä kysymyksestä laajemman selostuksen kuin mitä milloinkaan ennen on julkaistu. Ensimmäisen kerran Amerikan työväenliikkeen kahden suuren ryhmän, poliittisen ja taloudellisen ryhmän auktoriteettiedustajat tapasivat toisensa virallisessa keskustelussa vertaamassa katsantokantojaan, pyrkimyksiään ja menettelytapojaan. Komitea ei asettanut mitään rajotuksia. Todistajat puhuivat vapaasti ja pelkäämättä. Hillquitin ja Gompersin välinen ristikuulustelu, joka muodosti tärkeimmän osan kuulustelusta, piti yleisön yhtämittäisessä jännityksessä alusta loppuun.

tehden tämän kuulustelun erittäin vilkkaaksi. Tämä ristikuulustelu ei ollut mitään vihamielistä yhteenottoa eikä myöskään pelkkiä sanasutkauksia, vaan kokonaisuudessaan se oli harras totuudenetsimisyritys. Samuel Gompers yhtenä tyypillisimmän, vanhanaikaisen pelkän ja puhtaan ammattiunionismin edustajana koetti kieltää kaiken fyysillisen ja henkisen yhteyden ammattiunioniliikkeen ja sosialistisen liikkeen, työläisten poliittisen ja taloudellisen liikkeen välillä. Morris Hillquit sosialistipuolueen virallisena edustajana koetti todistaa työväenliikkeen molempien ryhmien pyrkimysten ja etujen yhtäläisyyden ja niiden keskinäisen yhteistoiminnan välttämättömyyden niin taloudellisella kuin poliittisellakin taistelutantereella. Ne lukuisat myönnytykset, joita Gompers huomaamattaan teki ristikuulustelussa, ovat huvittavampia ja huomattavampia ilmiöitä tässä kuulustelussa.

Seuraavat sivut ovat pikakirjurin jäljennös Hillquitin, Gompersin ja Hayesin ristikuulusteluista ja todistuksista. Useita pienempiä korjauksia on täytynyt tehdä pikakirjurin virheiden ja todistajien huolimattoman sanamuodon takia, mutta nämä korjaukset ovat mahdollisia. Tämän kirjan julkaisijat ovat mahdollisimman huolellisesti koettaneet säilyttää kysymyksen hengen ja muodon sellaisina kuin ne kuulustelussa ilmenivät lisäämättä tai vähentämättä mitään.

Julkaisijain hartain toivomus on että tämän seikkaperäisen keskustelun lukeminen auttaa ymmärtämään tämän maan sosialistista ja ammattiunionistista liikettä paremmin ja tämän julkaisemalla on tarkotettu hyödyttää molempia liikkeitä.

ENSIMÄINEN ISTUNTO.

Sosialistisen liikkeen pyrkimykset ja menettelytavat.

Ensimmäinen istunto pidettiin New Yorkissa kaupungin talolla. Paitsi komitean puheenjohtajaa Frank P. Walshia, saapuvilla olivat komitean jäsenet John B. Lennon, Mrs. Borden Harriman, Austin B. Garretson, James O'Connell, S. Thurston Ballard ja Frederick A. Delano. Kuulustelun puheenjohtajana toimi William Thompson.

Gompers: — Puheenjohtaja ja toiset komitean jäsenet. Minä en ole kuullut lausuntoa siitä missä järjestyksessä tätä tutkintoa aijotaan alkaa. Minä olen nähnyt sanomalehdissä lausuntoja sen tutkimuksen luonteesta, joka nyt pannaan toimeen ja jos näistä lausunnoista voi tehdä mitään johtopäätöksiä niin näyttää siltä, että American Federation of Labor otetaan analyseerattavaksi ja tutkittavaksi. Mitä minuun tulee, niin minä, sen liiton presidenttinä, lausun kaikki hyökkäykset ja arvostelut, joita joku haluaa heittää American Federation of Laboria vastaan, tervetulleiksi ja minä koetan vastata niihin parhaani mukaan. Minä sanon nyt tämän, että minä olen tullut tämän komitean pyynnöstä ja aikomuksella pelata rehellisesti ja kortit pöydällä. Kuitenkaan minä en halua,

pöytäkirjaan merkittäväksi, että minä olen täällä esittänyt mitään sellaista joka ei kuulu tälle komitealle. Ja kuitenkin nämä kysymykset ovat yleensä keskustelun aiheena American Federation of Laborin vastustajien keskuudessa, niiden jotka eivät paremmin ymmärrä ja niiden, jotka ymmärtävät, mutta joiden järjen juoksu on vähän eriskummallisempaa ja eivätkä he siis ole vastuunalaisia lausunnoistaan American Federation of Laboriin nähden. Mutta olipa se nyt miten hyvänsä, minä luulen, että tämänpäiväiset Amerikan työläisten järjestöt ovat oikeutetut tietämään mitä heillä on vastassa. Minusta tuntuu, että se on oikeus ja kohtuus, jonka minä olen velkaa American Federation of Laborille, liitolle, joka on ollut olemassa yli 33 vuotta, ottaa selvää mitenkä sen liiton vastustajat ja arvostelijat taistelevat sitä liittoa vastaan. Kuten sanoin, minulla ei lie ne oikeutta esittää täällä asioita, joita voitaisiin pitää asiaankuulumattomina ja joita minut sittenkin voidaan pakottaa sanomaan, ilman, että ne tulisivat merkityiksi pöytäkirjaan. Minä olen valmis uskomaan, että American Federation of Laborin vastustajat mielihyvällä käyttävät jokaista tilaisuutta hyökätä sen liiton kimppuun ja arvostella sitä.

Komitean puheenjohtaja Walsh: — Asia. Mr. Gompers, on tämä. Eriäviä mielipiteitä on ei ainoastaan niiden järjestöjen keskuudessa, joita on täällä mainittu ja joita on tänne pyydetty lähettämään edustajansa, vaan yleisönkin keskuudessa on myös paljon tietämättömyyttä näiden järjestöjen tarkoituksiin ja pyrkimyksiin nähden. Nyt komitea on parhaan kykynsä mukaan koettanut järjestää siten, että se sen ajan kuluessa, mikä

sen käytettävänä on, voi saada lausunnon jokaisen näiden järjestöjen tarkoituksista ja pyrkimyksistä. Jos minä olen oikein ymmärtänyt tätä kuulustelukomiteaa, niin teidät on kutsuttu ensiksi sentähden, että te edustatte vanhaa järjestöä, jota voidaan kutsua työväestön pääjärjestöksi ja kun se kerran on tunnettu järjestö, niin komitea katsoi parhaaksi kuulla teidän lausuntonne ensin sen pyrkimyksistä ja tarkoituksista yhdessä Mr. Sullivanin ja Mr. Gordonin kanssa ja, jos joku haluaa arvostella, niin kuulla arvostelut teidän puheittenne välissä ja sitten antaa teille taasen tilaisuuden vastata niihin arvosteluihin. Suunnitelma on tällainen jokatapauksessa, lieneekö se sitten viisas tai epäviisas.

Gompers: — Puheenjohtaja, anteeksi, mutta sanoitteko te että minulle myönnettään neljäkymmentä minuuttia aikaa niiden periaatteiden selostamiseen, joita American Federation of Labor liitto edustaa. Minulle ei ole edeltäkään ilmoitettu mitään että minulta tullaan tätä vaatimaan eikä se ole mikään helppo asia yrittää virallisen komitean edessä ilman minkäänlaista valmistusta selostaa American Federation of Laborin päämääriä ja pyrkimyksiä.

— — —

Gompers: — Minä alistun komitean määräysten alaiseksi olivatpa ne sitten mitä hyvänsä.

(Annettiin St. Johnin ja Morris Hillquitin selostaa ensin, että Gompers sai tilaisuuden valmistautua selostamaan puolestaan).

Industrial Workers of the World liiton rahastonhoitaja Vincent St. John puhui en-

sin. Mutta hän puhuessaan, enemmän kuin Joseph Ettorkaan, ei kosketellut sosialismin ja ammattiunionismin välisiä suhteita ja heidän puheensa on siitä syystä jätetty pois tästä teoksesta.

Morris Hillquit kutsuttiin sitten ja hän todisti seuraavaa:

Thompson: — Teidän ammattinne?

Hillquit: — Lakimies.

Thompson: — Oletteko sosialistipuolueen jäsen?

Hillquit: — Olen.

Thompson: — Mikä sen puolueen nimi on

Hillquit: — Yhdysvaltain sosialistipuolue.

Thompson: — Tiedättekö kuinka kauan se puolue on ollut olemassa?

Hillquit: — Nykyisessä muodossaan ja nykyisellä nimellään se on ollut olemassa vuodesta 1900.

Thompson: — Oliko sitä ennen pienempiä järjestöjä, joista tämä puolue muodostettiin?

Hillquit: — Kyllä. Oli Socialist Labor Party, perustettu vuonna 1877. Social Democratic Party, perustettu vuonna 1898 ja useita paikallisia järjestöjä. Isompi osa Socialist Labor Partystä, koko Social Democratic Party ja useita riippumattomia järjestöjä, yhtyi nykyiseen sosialistipuolueeseen.

Thompson: — Mikä sen puolueen nykyinen muoto on?

Hillquit: — Sosialistipuolue on poliittinen puolue, jolla on valtiojärjestöjä jokaisessa Yhdysvaltain valtiossa. Valtiojärjestöt muodostuvat taasen paikallisista järjestöistä, kauntijärjestöistä ja kaupunki- tai kyläjärjestöistä. Sosialistipuolue eroaa muista puolueista siinä, että sen jäsenet maksavat veroa.

Sosialistipuolueessa nykyään on 115,000 veroa maksavaa jäsentä, miehiä ja naisia.

Thompson: — Minkälainen hallintomuoto sillä puolueella, sen virkailijoilla ja komiteoilla on?

Hillquit: — Sillä on Kansalliskomitea, joka on kokoonpantu jokaisen valtiojärjestön edustajista, edustaminen perustuen veroa maksavien jäsenten lukumäärään.

Tämä kansalliskomitea kokoontuu kerran vuodessa ja valitsee viisihenkisen Kansallistoimeenpanevan komitean.

Puolueella on Chicagossa kansallissihteeri, joka apulaisineen hoitaa kaikki puolueen juoksevat asiat vuoden kuluessa.

Thompson: — Tämä viisihenkinen toimeenpaneva komitea, josta te puhutte, Mr. Hillquit, nimitti teidät puolueen viralliseksi edustajaksi tänne?

Hillquit: — Juuri se.

Thompson: — Mitä oikeuksia on ensinnäkin tällä suuremmalla komitealla ja sitten niillä pienemmillä komiteoilla ja niiden virkailijoilla?

Hillquit: — Kansalliskomitealla on ylimääräämisvalta puolueen säännöllisten nimityskonventionien väliajoilla. Se kokoontuu kerran vuodessa, tarkastaa virkailijain kertomukset, tekee suunnitelmia seuraavan vuoden työtä varten, nimittää toimeenpanevat virkailijat ja tekee muutosehdotuksia puolueen perustuslakiin.

Kansallistoimeenpanevalle komitealle on jokseenkin samat oikeudet Kansalliskomitean istuntojen väliajoilla. Toimeenpaneva komitea kokoontuu usein, noin kerran kahden tai kolmen kuukauden kuluessa ja kokousten väliajoilla se toimii kirjeenvaihdon kautta.

Kansalliskomitea samoin kuin Kansallistoimeenpaneva komiteakin ja kansallissihteeri ovat järjestön yleisäänestyksellä tekemien määräysten alaisia.

Thompson: — Onko sosialistipuolueella perustuslakia?

Hillquit: — On.

Thompson: — Kirjotettu perustuslaki?

Hillquit: — Niin.

Thompson: — Onko teillä kopio siitä?

Hillquit: — On.

Thompson: — Voisitteko jättää sen tämän komitean haltuun?

Hillquit: — Kyllä.

Thompson: — Mr. Hillquit, minä haluaisin kuulla teidän omalla tavallanne selittävän sosialistipuolueen pyrkimyksistä ja päämäärästä ja syistä sen olemassaoloon.

Hillquit: — Minä selitän sen pyrkimykset ja tarkotukset ensin ja sitten perustelen syyt sen olemassaoloon, kuten minä sen ymmärrän.

Sosialistipuolueen ja sosialistisen liikkeen päämäärä voidaan sanoa muutamilla sanoilla. Se on teollisuuksien yhteiskunnallistuttaminen. Sosialistipuolueen periaatteen mukaan teollisuuksia, sellaisia, joista koko yhteiskunnan hyvinvointi riippuu, on hoidettava yhteiskunnallisina tekijöinä koko yhteiskunnalla lyväksi, eikä kuten yksityiset kapitalistit ja korporatsioonit hoitavat niitä yksityiseksi edukseen ja voitokseen välittämättä ollenkaan yleisön hyvinvoinnista.

Lyhyesti sanottuna, sosialismi edustaa tuotantovälineiden, raaka-aineiden ja luonnonrikkauksien yhteistä omistusoikeutta.

Kun minä puhun yhteisestä omistusoikeudesta, niin minä en sillä tarkota maan kaik-

kien teollisuuksien kansallista omistusta. Sosialistit haluaisivat hävittää yksilöllisen omistusoikeuden, sellaisen joka ei ole vastuunalainen kenellekään, ja asettaa sen tilalle yhteiskunnallisen omistusoikeuden sellaisessa muodossa kuin kullekin teollisuuden alalle parhaiten sopisi. Me esimerkiksi edustamme rautateiden, puhelimien, sähkösanomavälineiden ja muiden vuorovaikutus- ja kuletuksvälineiden kansallista omistusoikeutta. Me myöskin katsomme kansallisen omistuksen paremmaksi kaivoksiin ja muihin sellaisiin teollisuuksiin nähden, jotka ovat jo järjestäytyneet siihen tapaan, kuten esimerkiksi tämän maan suuret trustituneet teollisuudet. Taasen toiselta puolelta me käsitämme, että sellaiset teollisuudet, jotka ovat rajoitetut joihinkin valtioihin, voidaan parhaiten hoitaa niissä valtioissa.

Sitten on vielä useita kunnallisia teollisuuksia, kuten katuraitiotiet, vesilaitokset ja kaasutehtaat, joita kaupungin tulisi johtaa ja joita vain kaupunki voisi johtaa säästävämmin ja kaikkien yhteiseksi hyväksi.

Me myöskin käsitämme, että on sellaisia-kin teollisuuksia, joiden luonne tekee vaikeaksi niiden järjestämisen kunnallisen johdon alaisiksi. Sellaisia pieniä teollisuuksia voidaan johtaa ja kontrolloerata ko-operatiivisesti niin tuottajien kuin kuluttajienkin etuja silmällä pitäen.

Sosialistinen järjestelmä meidän ymmärryksemme mukaan ei välttämättömästi tule poistamaan yksityistä omistusoikeutta ja pelkästään yksilöllisten teollisuuksien harjoittamista, kuten useat taiteet, ammatit ja teollisuudet ovat, jotka eivät perustu riis-

toon, vaan pelkästään yksilölliseen yritykseen.

Sosialistinen ohjelma ei missään tapauksessa ole mikään mielivaltainen tai sukkela keksintö uuden yhteiskunnan muodosta. Se ei ole muuta kuin ainoastaan joidenkin yhteiskunnallisten kysymysten ratkaisemisyritys, jotka kysymykset ovat syntyneet hiltain ja joiden kysymysten ratkaisuun, sosialistien käsityksen mukaan se on ainoa keino.

Minä oletan, että komitea tässä suuressa ja mieltäkiinnittävässä tehtävässään on tullut huomaamaan, että on olemassa useita yhteiskunnallisia kysymyksiä ja paheita ja yksi tämän komitean tarkoituksista on etsiä sopivia keinoja näiden paheiden poistamiseksi.

Juuri sitä ovat sosialistit tehneet jo puoli vuosisataa ja hyvin harvat henkilöt käsittävät, että ne yhteiskunnalliset kysymykset, jotka ovat meitä vastassa ovat uusia, että ne ovat syntyneet viimeisen puolen vuosisadan kuluessa ja että ne vaativat sellaisen ratkaisun, joka kehittyy niiden kysymyksien luonteesta. Sosialistit käsittävät, että kaikki tai suurin osa teollisuusoloja koskevat, poliittiset ja suureksi osaksi yhteiskunnallisetkin nykyajan kysymykset johtuvat rikkauksia tuottavien tuotantovälineiden yksityisomistusoikeudesta, ja että nämä kysymykset ovat kehittyneet yhteiskunnallisen työaseen yksityisomistusoikeuden mukana. — Tässä taasen se yleinen käsite, että tällainen asiointila olisi aina vallinnut ihmiskunnan keskuudessa on väärä.

Väite, jonka minä tahdon tehdä ja joka on tärkeä sosialistisen filosofian ymmärtämiseksi, on se, että otot, jotka ovat vallinneet

vuosisata sitten, eivät vallitse enään. Rikkautta tuotetaan eri tavalla. Entisinä aikoina rikkautta luotiin yksilöllisesti. Se on, sitä luotiin yksinkertaisen, halvan ja yksityisesti omistetun työvälineen avulla. Työläiset eli rikkauten luoja olivat enimmäkseen riippumattomia ammattilaisia, jotka eivät tarvinneet isoa pääomaa, koneistoa tai tehtaita työskennelläkseen. He luottivat yksilölliseen ammattitaitoonsa. He tarvitsivat vain pienen työvälineen, jonka he itse omistivat. He työskentelivät pienissä työpaikoissa tai omissa kodeissaan. He valmistivat tuotteen alusta loppuun. He tuottivat jotain varmaa kuluttajaa varten ja valmistaen tuotteen hänen makunsa mukaan. Se tavara, jonka he valmistivat, oli heidän sanan täydessä merkityksessä ja tuotteen jakaminen ei siis voinut tulla kysymyksenäkään sellaisten olojen vallitessa. Mitään tuotteiden jakamista ei silloin ollut. Tuote oikeudenmukaisesti, laillisesti ja siveellisesti kuului tuottajalle. Sitten, viimeisen vuosisadan kuluessa on tapahtunut suuri vallankumous meidän rikkauksienluomistavoissamme. Me kaikki tunnemme sen muutoksen. Tämä yksityisen omistama työväline kehittyi asteittain. Ensiksi se kehittyi moninkertaisemmaksi työvälineeksi ja sitten alkuperäiseksi koneeksi, kunnes se vihdoin hitaasti kehittyi nykyajan suureksi koneeksi, joka pyörii höyry- tai sähkövoimalla ja tekee tuhansien käsien työn.

Tästä muutoksesta tietenkin johtui useita muitakin muutoksia. Ensiksikin kone tarvitsi tehtaan, jossa sillä työskenneltiin. Kone tarvitsi tehtaan suuren kokonsa ja painonsa vuoksi kuin myöskin siitä syystä, että yksi

kone tuotti vain osan tuotteesta eikä koke tuotetta. Kokonaisen tuotteen tuottamiseen tarvittiin useampia koneita, tarvittiin koneisto. Koneistolla taasen voidaan säästävämmin tuottaa siten, että palkataan paljon työläisiä sitä käyttämään ja valmistamaan suuria määriä tuotteita. Täten tehdas alkoi nielemään suuria työläisjoukkoja kattonsa alle. Vähitellen entisajan ammattilainen tai mekanikko kadotti riippumattomuutensa. Vähitellen työläinen ajautui tehtaaseen. Vähitellen hän muuttui vain yhdeksi pyöräksi koneessa sensijaan kun hän ennen oli ollut päätekijä. Yksilöllinen taito tai kyky ei tullut enään kysymykseenkään. Voidakseen tehdä työtä, hänellä täytyi olla nykyajan tuotantovälineet: Hän ei voi työskennellä ilman nykyajan koneistoa, jota hän ei voi omistaa. Hän ei voi omistaa sitä ensiksikin siitä syystä, että se merkitsee suuren pääoman sijoittamista. Se ei merkitse vain yhden koneen hankkimista, vaan useiden koneiden, tehtaan ja raaka-aineiden hankkimista. Sitäpaitsi, jos työläinen voisikin omistaa koneen, niin se ei häntä pitkälle auttaisi. Olettakaamme, että jollekin nykyajan työläiselle annettaisiin suuri nykyaikainen kone, niin hän siitä huolimatta olisi vain osa teollisuudesta. Hän korkeintaan voisi valmistaa vain osan jostakin tuotteesta, joka olisi aivan merkityksetön sinänsä.

Tämä muutos merkitsee sitä, että me olemme muuttaneet yksilöllisestä tuotantotavasta yhteiskunnalliseen tuotantotapaan. Toisin sanoen, työläinen on tullut yhteiskunnalliseksi tekijäksi samoin kuin kone on tullut yhteiskunnalliseksi työvälineeksi ja tehdas yhteiskunnalliseksi työpajaksi.

Tämän muutoksen mukana olisi ollut järkipäätä ja oikeudenmukaista muuttaa koneen yksityinen omistus yhteiseksi omistusoikeudeksi. Toisin sanoen, jos yhteiskunta tämän teollisuuskehityksen avulla on riistänyt 1,000 työläiseltä 1,000 työvälinettä, joiden avulla nämä työläiset ovat hankkineet leipänsä ja on antanut noiden tuhannen työvälineen tilalle sanokaamme kymmenen suurta konetta heidän käytettäväkseen, niin oikeudenmukainen järjestelmä olisi ollut antaa näiden tuhannen miehen omistaa nämä kymmenen konetta ja antaa heidän edelleen tuottaa näillä koneilla yhteisesti omia tarpeitaan ja omaa käyttöään varten.

Mutta kehitys todellisuudessa tapahtuikin toiseen suuntaan. Samalla kun tuotantotavat muuttuivat yhteiskunnallisiksi, ja työläinen yhteiskunnalliseksi työläiseksi, niin yksityinen siitä huolimatta omisti koneen. Kone joutui sanokaamme jonkun onnellisen mekaniikon omaisuudeksi, joka syystä tai toisesta sai sen ensin haltuunsa tai sitten se joutui selläisen henkilön haltuun, joka ei milloinkaan ollut ollut missään yhteydessä teollisuuden kanssa, mutta jolla sattui olemaan pääomaa tuon koneen ostoa ja tehtaan rakentamista varten.

Tämä tuottajan ja omistusoikeuden eroittaminen on synnyttänyt eri luokkia, ja jokaisen yhteiskuntatieteilijän ja yhteiskuntatutkijan tulee pitää mielessään se seikka, että Yhdysvalloissa ovat nämä eri yhteiskuntaluokat kehittyneet vasta hiljattain.

Jos luomme silmäyksen taaksemme siihen aikakauteen jolloin nykyajan koneistoa ei vielä ollut olemassa, niin huomaamme, että Yhdysvalloissa ei ollut mitään varmoja

luokkarajoja. Oli kyllä toisia, jotka olivat paremmalla puolen kuin toiset, mutta mitään varmoja luokkarajoja ei ollut olemassa.

Apulainen tai oppilas satavuotta sitten piti riippuvaa asemaansa väliaikaisena ja hän oli oikeutettu pitämään sitä sellaisena sentähden, että hän oppikautensa loputtua saattoi alkaa oman liikkeensä, ja kun viljelemätöntä maatakin oli vielä runsaasti, niin hän voi alkaa maanviljelijäksi. Mutta tämänpäiväinen työläinen, joitakin harvoja poikkeuksia lukuunottamatta, pysyy aina työläisenä ja synnyttää ja kasvattaa toisia sukupolvia työläisiä. Ainoastaan yksi työläinen tuhannesta voi onnistua rikastumaan, mutta sellaiset tapaukset ovat poikkeuksia.

Suuri enemmistö saa vain juuri senverran että elävät päivästä toiseen ja toisinaan ei sitäkään; he eivät milloinkaan voi toivoa saavansa kyllin paljon pääomaa säästetyksi voidakseen alkaa harjottamaan jotakin toisista riippumatonta ammattia nykyajan menettelytapojen ja mallin mukaan. Ja sitäpaitsi onhan kerrassaan mahdotonta, että kaikki työläiset olisivat tehtaanomistajia, sillä täytyyhän tehtaissa olla työläisiä koneita käyttämässä. Ja tästä on seurauksena, että tällainen riippuva asema on tullut pysyväiseksi ja perinnölliseksi suurelle enemmistölle työläisiä. Me näemme nyt ensikeran historiassa pysyväisen ja perinnöllisen työläisluokan. Ja samasta syystä meillä on myöskin pysyväinen kapitalistiluokka.

Kapitalistiluokalla minä tarkoitan sitä ryhmää miehiä ja naisia, jotka omistavat ne tuotantovälineet, joita työläiset käyttävät työskennellessään. He ovat kapitalisteja sikäli, kuin he omistavat näitä tuotantoväli-

neitä. Heidän omistusoikeutensa voi olla välillistä tai välitöntä; he voivat omistaa osakkeita tai bondeja mutta he ovat kuitenkin omistajia. Kapitalisti voi olla ahkerakin työskentelemään, mutta se ei muuta asemaa. Vaikka kapitalisti työskentelee omassa teollisuudessaan, niin hän ansaitsee ainoastaan työnsä arvon mukaan. Mutta niin paljon kuin hän saa sellaisia tuloja joita hän ei ole työllensä ansainnut, tuloja, joita hän saa rautatien, kaivoksen tai jonkun muun tuotantokoneiston omistusoikeuden perusteella, niin siinä määrin hän on kapitalisti. Tämänkin luokan keskuudessa on poikkeuksia. On kapitalistien poikia, jotka tuhlaavat perintönsä ja voivatpa vajota aivan työläisen tasolle, mutta sellaiset tapaukset ovat poikkeuksia, ja kuta suuremmaksi pääomat kasvavat, sitä harvinaisemmiksi tällaiset poikkeukset tulevat. Kapitalistiluokka kehittyy pysyväiseksi ja perinnölliseksi luokaksi samoin, kuin työläisluokkakin.

Me väitämme, että näiden kahden luokan alkuperästä ja olemassaolosta johtuvat useimmat näistä epäkohdista, joille me nyt koetamme keksiä poistamiskeinoja. Ja tämän väitteen me teemme seuraavan syyn perusteella: Näiden kahden luokan edut ovat ristiriidassa toistensa kanssa, ne ovat vastakkaiset. Minä en tällä tahdo sanoa, että työläisen ja työnantajan välillä aina tarvitsee olla persoonallista vihamielisyyttä. Heidän välinsä voivat olla hyvinkin tuttavalliset. Kun kapitalisti saa tulonsa voitosta, se on siitä osasta tuotetta, jonka hän saa sen tuotantokoneiston omistajana, ja kun työläinen saa palkan, nimittäin sen osan tuotteesta, jonka kapitalisti hänelle jättää otettuaan ensin oman

osansa pois, niin on aivan luonnollista, että kapitalisti aina koettaa saada oman osansa tuotteesta mahdollisimman suureksi ja työläinen samoin.

Kapitalisti on teollisuudessa saadakseen voittoja, työläinen saadakseen palkan. Molemmat ovat riippuvaisia samasta yleisestä tuotteesta. Kuta pienemmät palkat ovat normaalisisä oloissa, sitä suuremmat ovat voitot ja kuta suuremmat palkat, sitä pienemmät ovat voitot.

Meidän keskuudessamme täten riehuu taloudellinen taistelu, joka ilmaisee itsensä useissa eri muodoissa. Se riehuu pinnan alla; eivät itse työläiset eikä kapitalistitkaan ole siitä aina tietoisia. Jos te tänään sanoisitte joillekin työläisille, että heidän työnantajansa edut ovat ristiriidassa heidän omien etujensa kanssa, niin nämä työläiset sanoisivat — "ei, sitä ne eivät ole. Ne ovat kerrassaan sopusuhtaiset". Mutta samalla kertaa he työskennellessään vaistomaisesti tuntisivat päinvastoin. He koettavat säästää työvoimaansa, joka on heidän elämänsä pääehto. He koettavat saada palkankorotusta dollarin tai pari tai niin paljon, kuin mahdollista. He ovat aina valmiita kiistelemään työnantajansa kanssa ja työnantaja heidän kanssaan. Se kaikki voi tapahtua leikinvarjossa, mutta se sittenkin on yksi luokkataistelun ilmenemismuoto. Toisinaan se voi puhjeta ilmi; tulee lakko tai työnsulku; toisinaan se voi olla hyvinkin rajuluontoista, kuten esimerkiksi Coloradon nykyiset työtaistelut. Mutta kaikki nämä ilmiöt ovat taistelun eri muotoja ja eri asteita. Se on aina taistelua taloudellisista eduista työnantajan ja työläisen välillä, joiden edut ovat vastakkaiset.

Me väitämme sentähden, että tästä luokkataistelusta johtuvat useimmat meidän nykyisistä teollisuusoloja koskevista kysymyksistämme ja me väitämme, että näitä kysymyksiä ei voida ratkaista ellei sitä järjestelmää, joka ne on synnyttänyt, poisteta. Me voimme saarnata sopusoinnusta työnantajan ja työläisen välillä ja me voimme perustaa yhdistyksiä sellaisia, kuten esimerkiksi National Civic Federation, tarkoituksella saada aikaan tuota sopusointua, mutta niin kauan kuin näiden kahden luokan edut ovat ristiriitaset, niin niin kauan ei tätä sopusointua voi todellisuudessa olla olemassa.

Sosialistit väittävät, että poistamalla tuotantovälineiden ja työaseiden yksityisomistusoikeusjärjestelmän ja asettamalla sen tilalle yhteisen omistusoikeusjärjestelmän, voidaan luokat, luokkarajat ja luokkavastakkaisuudet poistaa ja että millään muulla tavalla niitä ei voida poistaa. Jos me tutkimme kaikkia muitakin teollisuusoloja koskevia kysymyksiä, kuten lapsityökysymystä ja naistryökysymystä, niin me huomaamme, että ne johtavat samaan teoriaan. Niin kauan kuin nykyajan koneisto tekee nais- ja lapsityön tuottavaksi ja niin kauan kuin työnantajalle on edullista saada niin halpaa työvoimaa kuin mahdollista ja niin kauan kuin työläisille ei makseta tarpeeksi, että he voisivat hankkia perheilleen välttämättömät mukavuudet, niin niin kauan tulee lapsityötä ja naistryötä jatkuamaan. Näitä epäkohtia voidaan ehkä rajoittaa ja lieventää, mutta niiden juuret ovat kapitalistisessa yksityisomistusoikeusjärjestelmässä ja ne tulevat säilymään niin kauan kuin nykyinen järjestelmäkin säilyy.

Minä voisin luetella useita muitakin yh-

teiskuntakysymyksiä. Minä voin esimerkiksi ottaa työttömyyskysymyksen ja selittää, että se johtuu juuri kapitalistisesta järjestelmästä. Normaalissa oloissa ei Yhdysvalloissa pitäisi olla työttömyyttä. Mitä merkitsee työttömyys? Se ei merkitse sitä, että me emme enään tarvitse mitään, että meillä on jo enemmän kuin tarpeeksi kaikkea tavaraa, että meillä on liian paljon ruokaa tai vaatteita tai huonekaluja ja että me siitä syytä emme voi antaa koko työläisjoukon jatkaa työskentelyään. Me kyllä tarvitsemme kaiken minkä he voivat tuottaa. On miljoonia kansalaisia, joilta puuttuu ruokaa, vaatteita, asuntoja, huonekaluja, kirjoja j.n.e., mutta me emme tuota mitään tavaroita, vaikka meillä olisi mahdollisuuttakin siihen. Meillä on luonnon rikkaudet käytettävissä. Meillä on siihen tarvittava taito ja meillä on miljoonia valmiita ja halukkaita työläisiä työskentelemään elääkseen. Mutta nykyinen tuotantojärjestelmä ei perustu yhteiskunnan tarpeisiin, se ei ole yhteiskunnallista tuotantoa. Se on järjestelmä, jossa jotkut yksilöt tuottavat summamutikassa vain voittaakseen. He tuottavat jotain määrättyä lajia tuotetta: palkkaavat työhönsä määrätyn luvun työläisiä; teettävät työläisillään mahdollisimman pitkiä työpäiviä ja he tuottavat markkinoita varten, jossa otetaan huomioon vain henkilön maksukyky eikä sitä mitä hän tarvitsee. Seurauksena siitä on, että kapitalistisen järjestelmän vallitessa on aina armeija työttömiä työläisiä. Jotkut heistä ovat työttöminä väliaikaisesti, toiset vakituisesti, jotkut menettävät työkykynsä pitkän joutilaisuuden takia, toiset taasen tulevat vanhoiksi ja kykenemättömiksi ja täten nykyinen yh-

teiskunta kehittää kulkijoita ja maankiertäjiä ja työkyvyttömiä.

Jos rupeamme tutkimaan rikoskysymystä, niin huomaamme, että suuri osa siitäkin, ei tietenkään kaikki, johtuu suorastaan nykyisestä taloudellisesta järjestelmästä.

Sosialistit selittävät, että ainoa keino, miten nämä paheet voitaisiin poistaa on muuttaa tuotantovälineiden omistusoikeus tuottajien käsiin. Toisin sanoen muuttaa rikkauden luominen yhteiskunnalliseksi yksilöllisestä, muuttaa se palvelemaan kansaa kapitalistien palvelemisen sijasta, tuottaa käyttöä varten voittoa varten tuottamisen sijasta.

Sosialistit eivät aijokaan saada mitään täydellistä järjestelmän muutosta aikaan yhdessä päivässä. Me täydellisesti käsitämme, että yhteiskunnallinen kehitys tapahtuu asteittain; että yhteiskuntamuodot ovat historiallisen kehityksen tuloksia; että mitään yhteiskuntamuotoa ei voida muuttaa muutamassa päivässä sentähden että jotkut henkilöt ajattelevat että se olisi muutettava; ja siitä syystä sosialistit koettavatkin saada sosialistista järjestelmää käytäntöön vähä kerrallaan samalla kun heillä on päämääränä täydellinen yhteiskuntaolojen parantaminen ja erityisesti työläisten olojen parantaminen.

Sosialistit koettavat saada aikaan sosialistisia parannuksia kahdella eri tavalla. Me vähitellen koetamme yhteiskunnallistuttaa tuotantolaitosten omistuksen. Tänään me edustamme kansallista ja kunnallista omistusoikeutta joihinkin teollisuuksiin nähden, ja kannatamme kaikkia muutoksia, jotka tulevat parantamaan työläisten oloja, kuten esimerkiksi parempia palkkoja, lyhempiä työpäiviä,

lapsityön poistamista, valtiollista ja kansallista työläisten vakuutusta vanhuutta, sairautta, kykenemättömyyttä ja muuta sellaista vastaan.

Me teemme sen kahdestakin syystä. Meidän ensiksikin täytyy ottaa huomioon, että työväenluokan oloissa on saatava aikaan pikaisia parannuksia. Se olisi kerrassaan huonoa politiikkaa, jos me sanoisimme niille kymmenelle tai kahdelletoista miljoonalle työläiselle: — "Koettakaa miehet ja naiset vain kärsiä ja työskennellä nälkäpalkoilla ja antakaa tehtaiden tehdä lapsistanne raajarikkoja fyysillisesti ja moraalisesti; olkaa nyt vaan kärsivällisiä vielä muutaman sukupolven ajan, kunnes parempi yhteiskuntamuoto saadaan toteutetuksi, mutta siihen saakka teidän on odotettava ja kestettävä". — Nykyajan työläiset ovat oikeutettuja saamaan parannuksia tänä päivänä ja niin paljon kuin he voivat niitä hankkia.

Me myöskin ymmärrämme että voidaksemme toteuttaa sen lopullisen ja suuren muutoksen, jota sosialistit edustavat, meillä täytyy olla parempi työväestö; työväenluokka, joka on fyysillisesti kykenevämpi, henkisesti kehittyneempi ja taloudellisesti ja poliittisesti järjestyneempi. Toisin sanoen, me käsitämme, että sosialismia enemmän kuin mitään muutakaan taloudellista, yhteiskunnallista tai poliittista muutosta ei voida toteuttaa ennenkuin sitten vasta kun olotilat ovat kypsyneet siihen määrään ja kun ihmiset ovat valmiit siihen ja kun sen muutoksen toimeenpaneva koneisto on saatu kyllin hyvään kuntoon. Me emme toivo, että kapitalistit jonakin kauniina aamuna heräisivät ja sanoisivat: "Me asiaa harkittuamme olemme tulleet siihen

johtopäätökseen, että me sittenkin olemme olleet epäjohdonmukaisia ja väärässä. Me nyt luovumme taloudellisesta ja poliittisesta vallastamme ja annamme teollisuutemme kansakunnan yhteiseksi omaisuudeksi". Me käsitämme, että sosialismi samoin kuin kaikki muutkin yhteiskunnalliset parannukset toteutuu vasta silloin kun enemmistö tai suunnilleen enemmistö kansasta ovat valmiita sen toteuttamaan ja kun sillä enemmistöllä on voimaa — johon sisältyy poliittista voimaa — ajaakseen tuon muutoksen perille. Siksipä sosialistien tämänpäiväisenä ohjelmanä ja kysymyksenä on jäsenlukunsa lisääminen kyllin suureksi saadakseen tuon voiman. He toivovat saavansa lisää jäseniä etupäässä siitä ryhmästä ihmisiä, johon tämä muutos koskee ja joka siitä taloudellisesti tulee hyötymään, nimittäin työväenluokasta. Ja tämä syy on sosialisteille välittömänä vaikuttimena koettaessaan kohottaa työläisten fyysillistä ja henkistä tilaa. Jos te katsotte työläistä, joka tekee työtä hyvin huonolla palkalla, kärsii nälkää, on liian rasitettu ja asuu hyvin kurjissa oloissa, te ette voi toivoa hänen harrastavan yhteiskuntafilosofiaa tai henkistä riippumattomuutta, ja rohkeutta taistella periaatteiden puolesta, jotka ovat enemmän tai vähemmän ihanteellisia.

Työläinen, joka innostuu tällaiseen liikkeeseen, on se, jolla on joutoaikaa lukemiseen, tutkimiseen, ajattelemiseen ja elämän ihanteellisempien puolien kehittämiseen. Me huomaamme, että sosialistinen liike täällä samoin kuin kaikkialla muuallakin saa pääkannatuksensa kehittyneemmältä ja paremmalla puolella olevalta työläisryhmältä. Me emme tällä tarkota, että me haluamme asettaa mitään

luokkarajoja työläisten keskuuteen, mutta sitenkin on olemassa eräs kerros työväen luokassa, jota on riistetty siihen määrään, että se on vajonnut alemmas keskinkertaisen työväestön kulttuuria ja kehitystä. Ja se ryhmä, se niin kutsuttu ryysyköyhälistö, voi tuskin käsittää sosialistisen liikkeen enemmän kuin minkään muunkaan samanlaatuisen liikkeen oppeja. Toiselta puolen paremmalla puolen olevat ja kehittyneemmät työläiset muodostavat enemmistön sosialistipuolueen jäsenistä ja äänestäjistä täällä ja ulkomailla.

Näistä syistä sosialistipuolueen tulee aina rohkaista ja kannattaa taloudellisia järjestöjä ja työväenliikkeen taisteluja kaikissa muodoissaan. Sosialistipuolue tekee sitä tässä maassa ja tekee sitä kaikkialla. Sosialistipuolue tekee sen sentähden, kun se käsittää, että nykyisissä oloissa työläisten järjestöt ovat työläisen paras tuki. Sosialistipuolueen tarkoitus on kohottaa työläisen elintasoja kaikin puolin ja tehdä hänen elämänsä paremmaksi, terveellisemmäksi ja onnellisemmaksi. Samoista syistä se kannattaa työväenluokan ko-operatiivisia liikkeitä ja kaikkia muitakin parannusliikkeitä, jotka perustuvat todellisiin taloudellisiin tarpeisiin ja tarkoittavat todella taloudellisia parannuksia.

Socialistipuolueen ohjelmassa, jossa on puolueen kaikki nykyiset vaatimukset ja lopulliset päämäärät, on hyvin paljon, mitä me voimme kutsua pikaisiksi vaatimuksiksi, jotka ovat käytännöllisiä esityksiä nykyisten olojen parantamiseksi.

Thompson:— Mr. Hillquit, minä haluaisin tehdä teille kysymyksen tai parikin tässä kohden. Nykyiseen järjestelmään — eli työläisten nykyiseen teollisuusasemaan verrattu-

na, onko sosialistipuolueen ohjelma rajoitettu sellaisiin julistuksiin, kuten, sanokaamme, ohjelma lainlaadinnasta kansallisia ja valtioiden lainlaatijoita varten? Onko sillä sen lisäksi mitään todellista koneistoa tai järjestöä antamassa pikaista apua teollisuuskysymyksissä?

Hillquit:— Kyllä. Ei ainoastaan ohjelmassa, mutta myöskin päätöksissä ja muissa asiapapereissa määritellään varma katsantokanta tällaisiin kysymyksiin nähden. Käytännöllisenä koneistona, jonka avulla me koetamme seurata ohjelmaamme, meillä on seuraavat: Ensiksi puolueen kansallisessa virastossa meillä on neuvonanto-osasto, jonka muodostavat sen osaston johtaja apulaisineen. Heidän velvollisuutensa on avustaa kaikkia puolueemme kaupungin tai valtion viroissa olevia jäseniä kaikissa käytännöllisissä asioissa. Jos esimerkiksi jossain kaupungissa ensikerran sosialisti tulee valituksi kaupungin valtuustoon, niin joitakin asioita voi tulla esille, joiden johdosta hän kirjottaa tälle neuvonanto-osastolle ja tiedustelee sen mielipidettä ja kantaa siihen kysymykseen nähden ja miten hänen sosialistina tulee suhtautua siihen. Hänelle annetaan neuvoja ja ohjeita ja vieläpä malliesityksiäkin.

Thompson:— Ovatko nämä ohjeet, joita hänelle annetaan puolueen ohjelman mukaan, sitovia ja tuleeko hänen välttämättömästi niitä noudattaa?

Hillquit:— Ei, ne ovat ainoastaan ohjeita ja hän saa toimia vapaaehtoisesti.

Thompson:— Nämä ohjeet koskevat työläisten taloudellisia järjestöjä etupäässä?

Hillquit:— Aivan niin.

Thompson:— Onko sosialistipuolueella mitään järjestöä tai onko sen ohjelmassa mi-

tään, jonka kautta se voi olla yhteydessä työläisten kanssa työpajoissa ja tehtaissa?

Hillquit:— Ei, me emme sekaannu työläisten taloudellisiin taisteluihin, paitsi silloin kun ne ovat yleisiä tai poliittisia luonteeltaan. Me emme katso sen kuuluvan meidän tehtäväämme tai valtaamme sekaantua työläisten taloudellisten järjestöjen yksityiseikkoihin työpajoissa tai unioissa. Me pitäsimmekin sen tarpeettomana sekaantumisena. Minulla on mukana sosialistipuolueen kansallisessa konventsionissa vuonna 1912 hyväksytty päätös ja jos te olette halukkaita tietämään, miten sosialistipuolue suhtautuu taloudellisiin järjestöihin, niin minä voin lukea sen teille. Se ei ole edes sivunkaan pituinen, (lukee):— “Poliittiset järjestöt ja taloudelliset järjestöt ovat yhtä välttämättömiä työväenluokan vapauttamistaistelussa. Työväenliikkeen kahden suuren voimailmiön, sosialistipuolueen ja työläisten unioiden välillä tulisi olla mahdollisimman suuri sopusointu. Yhdysvaltain työväenliike on viime vuosina edistynyt erittäin paljon kaikin puolin. Sen jäsenluku on lisääntynyt yhtämittä ja se on tunkeutunut sellaisiin aloihin ja teollisuuksiin, jotka ennen olivat aivan järjestymättömiä. Ja monessa tapauksessa se on lisännyt tehokkuuttaan ja keskittänyt voimaansa yhdistämällä samaan alaan kuuluvat unionit liitoiksi ja teollisuusunioiksi. Useat unionit ovat kokouksissaan keskustelleet työväenluokan tärkeistä yhteiskunnallisista ja poliittisista kysymyksistä ja ovat hylänneet National Civic Federationin edustaman turmelevan politiikan. Järjestyneet työläiset nopeasti kehittyvät luokkatietoisiksi. Tätä kehityksen todellisuutta vielä vahvistaa se

yhä lisääntyvä katkeruus, jolla järjestäytyneet kapitalistit sotivat työläisten unioita vastaan. Tämä kehittyneempi taloudellinen järjestö ei ole mikään oletettu teoria, vaan se on palkkatyöläisten kokemusten tulos joka-päiväisessä luokkataistelussa. Ainoastaan ne, jotka ovat tämän taistelun yhteydessä niissä monissa ammateissa ja teollisuuksissa, voivat ratkaista järjestäytymismuotokysymyksen. Sosialistipuolue täten uudelleen vakuuttaa sen kantansa, jolla se on aina suhtautunut järjestäytyneen työväestön liikkeeseen:

Ensiksikin, että puolueella ei ole oikeutta eikä halua sekaantua mihinkään erimielisyyksiin, joita voi syntyä unioliikkeessä järjestäytymismuotoon tai suunnitelmaan tai teknillisiin toimintatapoihin nähden teollisuustaistelussa, vaan se täydellisesti luottaa työväen järjestöjen omaan ratkaisukykyyn näissä kysymyksissä.

Toiseksi, että sosialistien tulee muistuttaa puolueen niitä jäseniä, jotka kuuluvat ammattiunioihin, järjestäytymättömien työläisten järjestämistoimenpiteen tärkeydestä, erittäinkin siirtolaisten ja ammattitaidottomien työläisten järjestämisestä, jotka kaikkien kiipeimmin kaipaavat järjestöjen suojelusta ja jotka, jos ne jätetään huomioonottamatta, ovat suurena haittana ja jarruna järjestäytyneen työväestön hyvinvoinnissa ja kehityksessä. Sosialistipuolue on aina valmis yhteistoimintaan ammattiunioitten kanssa järjestäytymättömien työläisten järjestämisessä ja kehoittaa kaikkia työväenjärjestöjä, jotka eivät olé ennen tehneet sitä, avaamaan ammatti- ja teollisuusunioittensa ovet sepposelälleen näille työläisille ja poistamaan kaikki muodolliset rajoitukset ja jäsenyys-

ehdot. Amerikan työläiset, joilla on edessään tämän maan kapitalistien mahtavat voimat, heidän lujat teollisuus- ja poliittiset liittonsa, voivat voittaa taistelunsa ainoastaan varmojen luokkatietoisten ja lujien taloudellisten järjestöjen ja voimakkaan ja taistelukuntoisen poliittisen puolueen yhteisen rynnäkönn avulla yhteistä vihollista vastaan.

Kolmanneksi, että puolueen tulee antaa aineellinen ja moraalinen kannatuksensa työväenjärjestöille kaikissa niiden puolustus- ja hyökkäystaisteluissa kapitalistien sortovaltaa ja riistoa vastaan palkkatyöläisten oikeuksien suojelemiseksi ja laajentamiseksi ja heidän yhteiskunnallisten ja taloudellisten olojensa parantamiseksi.

Neljänneksi, että sosialistipuolueen jäsenten velvollisuus on yhtyä unioniin, jos he suinkin ovat kelvollisia, ja olla toimivia järjestöissään.

Thompson:— Menkäämme jälleen alkupe-
räiseen kysymykseen. Samalla, kun sosialistit käsittävät, että nuo nälkäiset, huonopalkkaiset ja liian rasittuneet työläiset eivät niinkään pian voi kehittyä ymmärtämään sellaista laajaa yhteiskuntafilosofiaa tai ohjelmaa kuin sosialistipuolueella on, niin kun tulee kysymys työpäivän lyhentämisestä, palkankorotuksesta ja työolojen parantamisesta, sosialisteilla ei ole itsellään mitään määrättyä järjestöä, jonka kautta he vaikuttaisivat suoraan teollisuuteen, vaan he jättävät sen tehtävän ammattiuonioille, joiden tarkotuserän he yleensä puolueena hyväksyvät?

Hillquit:— Juuri niin.

Thompson:— Ja pysyttelevät enemmän poliittisella alalla koettaen toteuttaa yleistä

ohjelmaa, kuten kaasutehtaan tai katuraitiotien kunnallistuttamista?

Hillquit:— Etupäässä, mutta ei kokonaan. Sosialistipuolue on poliittinen puolue pääasiallisesti, mutta ei siinä merkityksessä, kuin vanhat puolueet. Se ei ole yksinomaan poliittinen puolue. Sosialistipuolue on myöskin valistusjärjestö. Ja se vielä sen lisäksi ottaa osaa työläisten taloudellisiin taisteluihin, silloin kuin ne muuttuvat yleisiksi luonteeltaan, kuten esimerkiksi suuren ja laajan lakon aikana sosialistipuolue asettuu kannattamaan lakkolaisia. Se kannattaa lakkolaisia rahallisilla avustuksillaan, sanomalehdillään ja kustantaa puhujiakin lakkolaisille. Tavallisesti unohdetaan se seikka, että sosialistipuolueella on parempia mahdollisuuksia kuin millään toisella järjestöllä päästä vuorovaihtukseen sellaisten työläisten kanssa, jotka eivät ole englanninkielen taitoisia. Meillä on Yhdysvalloissa enemmän kuin 30 eri kielellä ilmestyvää sosialistista sanomalehteä ja puhujia myöskin kaikilla noilla eri kielillä. Esimerkiksi kaivantotyöläisten lakossa, johon voi ottaa osaa kahtatoista eri kieltä puhuvia työläisiä, vaikein kysymys on pitää niitä koossa. Me tietenkään emme johda lakkoa. Mutta jos se järjestö, joka johtaa lakkoa, pyytää tai antaa meille luvan lähettää puhujia lakkoalueelle, niin me olemme valmiit lähettämään monia eri kieliä puhuvia puhujia. Me lähetämme kirjallisuuttamme lakkoalueelle ja kaikissa kirjoituksissamme asetumme voimakkaasti lakkolaisia kannattamaan. Me myöskin aina annamme rahallisen, moraalisen ja kaiken kannatuksemme kaikissa sellaisissakin työtaisteluissa, kuten esi-

merkiksi Moyer- ja Haywood-jutussa ja muissa samanlaisissa oikeusjutuissa työläisten johtajia vastaan johtuen heidän yhteydestään näihin työtaisteluihin. Silloin kun sellaiset taistelut tulevat yleensä tunnetuiksi, niin sosialistipuolue asettuu puolustamaan syytettyjä.

Komisioneri Garretson:— Mutta eikös se ole totta, että sosialistipuolueen julistama kanta tänään —, eikös se ole totta, että se kanta, jota te olette nyt selostanut, on ainoa, jonka taakse he oppinsa mukaan voivat asettua, koska komiteain ja muiden orgaanien toimintaa sosialistien puolelta pidettäisiin vain väliaikaisena muutoksena siksi, kunnes järjestelmän kumous on saatu toteutetuksi?

Hillquit:— Minun täytyy tunnustaa, että minä en täydellisesti ymmärrä kysymystänne.

Komisioneri Garretson:— Toisin sanoen, nykyisissä oloissa, puolueen kannalta katsottuna, selityksen mukaan mikä on sosialistipuolueen periaate, te ette **voisi saada aikaan mitään muuta kuin väliaikaisia muutoksia.** Ettehan te siltä pitäisi todellisena parannuksena, vaan sellaisena järjestelmän paikkaamisena vain?

Hillquit:— Minä en sano niin. Minä pidän jokaista todellista parannusta todellisena parannuksena ja että se johtaa täydelliseen parannukseen ja lopulliseen ratkaisuun, mutta minä en pidä sitä täydellisenä parannuksena. Toisin sanoen —.

Komisioneri Garretson:— Se olisi vain jonkunlainen istukas nykyisessä järjestelmässä.

Hillquit:— Minä en ensinkään sano sillä tavalla. Se vähitellen voisi muuttaa nykyisen järjestelmän uudeksi ja paremmaksi. Se ei

ole mitään istuttamista vanhaan järjestelmään. Todellinen ja pysyvä parannus, kuten oikean tehdaslain laatiminen, oikea työläisten vakuutus ja muut sellaiset lait eivät ole mitään väliaikaisia muutoksia meidän silmissämme. Me pidämme niitä hyvin arvokkaina ja todellisina muutoksina.

Komisioneri Garretson:— Te aivan todennäköisesti ymmärsitte minun kysymykseni väärin. Minä tarkotin sen rajoittaa ainoastaan palkka- ja työoloihin. Toisin sanoen te työskentelette palkkasysteemin poistamiseksi?

Hillquit:— Me tänään työskentelemme työläisten olojen parantamiseksi ja lopullisesti me työskentelemme palkkasysteemin poistamiseksi.

Komisioneri Garretson:— Ja te sentähden pidätte parannusta niissä oloissa vain väliaikaisena, kunnes olette saavuttanut täydellisen päämääränne?

Hillquit:— Ei, ei missään tapauksessa. Me pitäsimme sen yhtenä askeleena lopulliseen päämääräämme.

Komisioneri Garretson:— Katsositteko te, että se avustaa teitä lopullisen päämääränne saavuttamisessa?

Hillquit:— Mr. Garretson, minä käsittäisin sen seuraavalla tavalla: Jos minä olisin päättänyt ansaita \$100.00 ja tehtyäni osan tuosta työstä olisin ansainnut \$10.00, niin minä en pitäisi sitä minään väliaikaisena saavutuksena, vaan pitäisin sen osana lopullisen päämääräni saavuttamisessa.

Komisioneri Garretson:— Osana siitä \$100.00?

Hillquit:— Niin.

(Istunto loppui.)

TOINEN ISTUNTO.

Sosialistien suhtautuminen ammattiunionisiin.

Puheenjohtaja Walsh:— Jos Mr. Gompers katsoo sen sopivaksi, niin hän voi alkaa.

Gompers:— Mr. Hillquit, te tänäaamuisessa lausunnossanne sanoitte, että sosialistipuolueen tarkoitus on auttaa ammattiunioniikkettä päämääränsä saavuttamisessa, — se on työläisten olojen aineellisessa parantamisessa?

Hillquit:— Minä sanoin niin.

Gompers:— **Onko se aina ollut sosialistipuolueen** — jonka jäsen te olette — ja sen edeltäjän Socialist Labor Partyn politiikka?

Hillquit:— Se on aina ollut sosialistipuolueen politiikka. Se on myöskin ollut Socialist Labor Partyn periaate ja politiikka, vaikkakin minä olen taipuvainen ajattelemaan, että sitä periaatetta ei ole aina noudatettu Socialist Labor Partyn puolelta.

Gompers:— Sanoitteko te, Mr. Hillquit, että sosialistipuolueen politiikka ja sen pää-tarkoitus on ollut työskennellä tehdaslain ja muun sellaisen lainlaadinnan toteuttamiseksi? Oletteko niin hyvä ja kerrotte komitealle missä tapauksissa teidän puolueenne on toiminut sellaisen lainlaadinnan toteuttamiseksi?

Hillquit:— Puolue on aina toiminut siihen suuntaan milloin sillä vain on ollut tilaisuus toimia ja tarkemmin määriteltynä se on toiminut seuraavaan tapaan: Siellä, missä puolue ei ole ollut edustettuna valtion lainlaatijakunnassa, niin siellä puolueen toiminta välttämättömyyden pakosta on rajoittunut näiden lakiehdotuksiansa edustamiseen sanomalehtiensä kautta. Sanomalehtiensä avulla se on

esittänyt ja kannattanut tällaisia lakiehdotuksia.

Siellä missä puolue on ollut edustettuna eri valtioitten lainlaatijakunnissa, niin siellä on tuotu esille parempia työlakiesityksiä. New Yorkin valtiossa meillä on ollut liike parempien työlakien saavuttamiseksi, liike, joka on suuresta merkityksestä. Se oli paremman korvauslain hyväksymiseksi. Niin pian kuin se agitatsioni syntyi, niin sosialistipuolueen ehdotuksesta pidettiin New Yorkin kaupungin työläisjärjestöjen kesken yhteinen neuvottelukokous, johon otti osaa New Yorkin kaupungin Central Federated unio, Brooklynin Central Labor unio, useat muut paikalliset ammattiuinit ja sosialistipuolue. Minä luulen, että tämä yhteinen neuvottelukokous oli suurempana tekijänä kuin mikään muu tämän työläisten korvauslakiliikkeen tehokkaaksi tekemisessä; ja ne olivat sosialistipuolueen edustajia, jotka tässä neuvottelukokouksessa johtivat propagandaa ja suunnittelivat tuon korvauslakiehdotuksen. Meillä New Yorkin valtiossa on kerran ollut yksi sosialistinen jäsen valtion lainlaatijakunnassa. Se jäsen valittiin Schenectady kauntista ja hän teki siellä lakiehdotuksia yhteiskunta- ja tehdasolojen parantamiseksi, kuten valtion vakuutus sairaus- ja tapaturmatapauksissa, vanhuuden vakuutus, lapsityön rajoittaminen ja useita muita sosialistipuolueen ja American Federation of Laborin hyväksymiä ehdotuksia. Wisconsinin valtion lainlaatijakunnassa meillä on ollut sosialistinen edustaja useita vuosia ja minä voin vapaasti sanoa, että ei American Federation of Labor eikä mikään muukaan järjestö tässä maassa ole tehnyt mitään lakiehdotuksia,

jotka eivät olisi ilmenneet niissä lakiehdotuksissa, joita se sosialistinen edustaja on tehnyt sen valtion lainlaatijakunnassa. Se sama pitää paikkansa kaikissa muissakin valtioissa, joissa meillä on ollut sosialistisia edustajia. Minä hiljattain sain käsiini luettelon kaikista niistä lakiehdotuksista, joita sosialistiset edustajat Washingtonin valtiossa ovat esittäneet ja kannattaneet ja niihin sisältyy melkein kaikki työläisten vaatimat lakiehdotukset. Se sama seikka pitää paikkansa kaikkiin Europan mannermaan valtakuntiin nähden, joissa sosialismi on voimakas poliittinen tekijä.*)

Gompers: — Oletteko jo sanoneet sanottavanne?

Hillquit: — Olen.

Gompers: — Ottivatko sosialistit osaa sen työläisten korvauslakiehdotuksen muodostamiseen, joka nyt on lakina New Yorkin valtiossa?

Hillquit: — Sosialistipuolue ei ollut silloin edustettuna valtion lainlaatijakunnassa.

Gompers: — Minä kysyin teiltä, otitteko te osaa, ottiko sosialistipuolue osaa tuon lakiehdotuksen muodostamiseen?

Hillquit: — Se ei tehnyt sitä eikä se voinutkaan — jos sosialistipuolue olisi voinut ottaa osaa sen muodostamiseen, niin se laki olisi paljon parempi ja vaikuttavampi kuin se nyt on.

*) Miss Millsin, joka toimi sosialistipuolueen neuvonanto-osaston toimesta, tekemän kokoelman mukaan sosialistiset edustajat yhdeksän eri valtion lainlaatijakunnissa ovat seitsemän vuoden kuluessa, 1907—1913, esittäneet kaikkiaan 895 yhteiskuntalojen parannusesitystä, joista 141 on tullut hyväksytyiksi. Näistä esityksistä 207 on ollut työlakiesityksiä ja kaikkiaan 37 niistä on hyväksyty.

Gompers: — Tiedättekö, että New Yorkin valtion työläisten korvauslaki on enemmän käsittävä ja laajempi kuin mikään muu laki minkään toisen valtion tai valtakunnan lakikirjassa koko maailmassa?

Hillquit: — Ei, ei se ole parempi kaikkien muiden maiden lakeja. Minä luulen, että se on parhaita tässä maassa, mutta minun mieliteeni mukaan se ei ole tarpeeksi hyvä.

Gompers: — Kun se ei ole vielä perustanut ko-operatiivista yhteiskuntaa?

Hillquit: — Eikä se ole perustanut oikeaa korvauslakiakaan.

Gompers: — Tiedättekö, että tuo samainen työläisten vahingonkorvauslaki on New Yorkin valtion työläisten liiton suunnitelma?

Hillquit: — Joo, sitten kun New Yorkin valtion työläisten liitto oli saanut paljon hyödyllisiä ohjeita sosialisteilta siihen kysymykseen nähden. Kyllä minäkin tiedän jotakin siitä, Mr. Gompers. (Naurua yleisön joukossa.)

Gompers: — Kuka niitä ohjeita antoi ja mitä ne ohjeet olivat?

Hillquit: — Ensimmäisessä kokouksessamme valtion työläisten liiton edustajan kanssa me huomasimme, että enemmistö liiton jäsenistä ei tietänyt mitä tuolla työläisten vahingonkorvauslailla tarkotetaankaan ja silloin me pidimme jonkunlaisen oppitunnin. Minä muistan sen hyvin. Heidän muodostamansa ensimmäinen suunnitelma oli niin kerrassaan huono, että me pyysimme Mr. McDonoughta, joka silloin edusti valtion työläisten liittoa, luopumaan siitä ja laatimaan uuden suunnitelman. Lainlaatijakunnan silloisessa istunnossa ei hyväksytty mitään. Myöhemmin se

lakiehdotus hyväksyttiin, mutta veto-oikeus hylkäsi sen, kun se ei ollut "perustuslaillinen" ja sitten kun nykyinen lakiehdotus viimeinkin valmistui, niin se oli hyvin paljon meidän alkuperäisen suunnitelmamme kaltainen.

Gompers: — Tiedättekö te, että New Yorkin valtion lainlaatijakunnan kokoushuoneessa lainlaatijakunnan ylä- ja alahuoneen valitsevat komiteat panivat toimeen yhteisiä kuulusteluja ja tutkimuksia tämän työläisten korvauslakiehdotuksen johdosta, joka nyt on hyväksytty laiksi?

Hillquit: — Minäkin olin yhdessä näistä kuulusteluista.

Gompers: — Minä tarkoitin lainlaatijakunnan ylä- ja alahuoneen valitsemain komiteain yhteistä kokousta.

Hillquit: — Kuvernööri Hughesin kokoonkutsuma. Se olikin ensimmäinen ja viimeinen kuulustelu. Tarkoititteko te Wainwright komiteaa?

Gompers: — Ei, te olette väärässä, Mr. Hillquit. Anteeksi, minulla ei ole oikeutta sanoa sitä. Mutta minä tarkoitan sitä Sulzerin kuvernöörinä olonaikeista lakiehdotusta.

Hillquit: — Minä en tiedä, onko se komitea milloinkaan kokoontunutkaan, sillä minä olin silloin ulkomailla.*) Minä tiedän, että Wainwright-komitea ensin tutki tätä kysymystä ja että minä ja pari muuta henkilöä olimme sosialistipuolueen virallisia edustajia tuossa kuulustelussa. Tälle komitealle me esitimme omat mielipiteemme tehokkaan ja laajan korvauslain puolesta ja luulen, että ne saivat jonkun verran huomiota puoleensa.

*) Se komitea todellisuudessa ei ole milloinkaan kokoontunutkaan.

Gompers: — Oliko tämä Wainwright-komitea New Yorkin valtion lainlaatijakunnan nimittämä?

Hillquit: — Oli.

Gompers: — Kannattiko sosialistipuoluekin sitä?

Hillquit: — Kannattiko sosialistipuolue mitä?

Gompers: — Tuon komitean nimittämistä?

Hillquit: — Sosialistipuolue oli hyvin paljon yhtämieltä komitean valitsemiseen nähden, mutta kun se ei sattunut olemaan vallassa, niin se ei voinut nimittää sitä komiteaa.

Gompers: — Tiedättekö, että American Federation of Labor on jo enemmän kuin kymmenen vuotta kannattanut työläisten vahingonkorvauslakia hyväksyttäväksi laiksi kaikissa valtioissa ja liittohallituksessakin?

Hillquit: — Minä en ole tuominnutkaan Amerikan Federation of Laborin suhtautumista tuohon lakikysymykseen nähden. Minun mielipiteeni mukaan American Federation of Labor liitto oli siinä oikeassa.

Gompers: — Tiedättekö, mitä sosialistipuolue on tehnyt tämän päämäärän saavuttamiseksi?

Hillquit: — Minä tiedän, että sosialistipuolue on tehnyt kaikki mitä se on voinut tehdä tuon kysymyksen eteen. Minä tiedän, että sosialistipuolue on ilmaissut kantansa työläisten vahingonkorvauslakiin nähden kaikissa tapaturmatapauksissa jo paljon ennemmin kuin kymmenen vuotta sitten, vieläpä ennemmin kuin American Federation of Laborkaan oli alkanut sitä kannattamaan ja minä en ensinkään ihmettele vaikka juuri tuo sosialistien propaganda olisi vaikuttanut

sen, että American Federation of Laborin yhtyi sitä kannattamaan.

Gompers: — Tiedättekö, mitä sosialistipuolue on tehnyt sen eteen, että Yhdysvaltain hallituksen työssä työskenteleviin työläisiin nähden olisi saatu tuo vahingonkorvauslaki voimaan?

Hillquit: — Minä en erota hallituksen työssä olevia työläisiä muista työläisistä. Yhdysvaltain sosialistipuolue yleensä ilmaisi olevansa työläisten vahingonkorvauslakiehdotuksen kannalla, suunnitteli mallilakiehdotuksen siitä, lähetti sen järjestön kaikille valtiosihteereille ja paikallisosastoille kehotuksella, että ne erikoisesti agiteeraavat sen puolesta ja vuonna 1910 se hyväksyi ponnin, jossa kehotetaan sosialistipuolueen kaikkia paikallisia järjestöjä keskittämään kaiken voimansa työläisten vahingonkorvauslakiehdotuksen perille ajamiseen.*)

*) Tuo päätös on seuraava:

“Kongressi voimakkaasti kehoittaa puolueen kaikkia valtio- ja paikallisjärjestöjä ottamaan tarkasti huomionsa työläisten vahingonkorvauslakikysymyksen ja kehittämään puhujia ja kirjoittajia, jotka kykenevät taistelemaan sellaisten lakien hyväksymisen puolesta ja niiden parantamiseksi sellaisissa tapauksissa, joissa niitä on hyväksytty tyydyttämättömässä muodossa.

“Kongressi antaa kansallisen toimeenpanevan komitean velvollisuudeksi näiden useiden valtio- ja paikallisjärjestöjen yrityksiä yhdistämisen, niille hyödyllisten tiedonantojen vaihtamisen ja kokoomisen, puhujien ja kirjottajien kehittämisen, kysymykselle suosiollisen kirjallisuuden julkaisemisen ja levittämisen, niin että tämä liike saa kansallisen luonteen.

“Kongressi kehoittaa unionia kaikissa ammateissa ja teollisuuksissa yhtymään sosialistipuolueeseen tämän kysymyksen perille ajamisessa ja vaatii kaikkia puolueen järjestöjä jokaisessa teollisuuskeskuksessa neuvottelemaan paikallisen työläisten keskusjärjestön kanssa tästä kysymyksestä.”

Gompers: — Mr. Hillquit, minä en haluaisi rajoittaa teitä mitenkään, mutta olisi parempi, jos voisitte vastata joo tai ei ja jos sitten joku selitys on tarpeeseen, niin antamaan sen sitten vasta.

Puheenjohtaja Walsh: — Mr. Hillquit, vastatkaa niin tai ei milloin se vain on mahdollista, ja sitten saatte aikaa niin paljon kuin tarvitsette selityksiinne.

Hillquit: — Minä olen siihen tyytyväinen. Minä en tietänyt, että ystäväni Gompers on niin laillisesti teknillinen.

Gompers: — Avustiko sosialistipuolue ensinkään tai miten se avusti kaivosdepartementin perustamista, jonka tarkoituksena on suojella kaivostyöläisten henkeä ja terveyttä ja valvoa heidän työolojaan?

Hillquit: — Se avusti sitä samalla tavalla kuin kaikkia muitakin senkaltaisia yrityksiä; se nimittäin agiteerasi sen puolesta.

Gompers: — Autoiko sosialistipuolue sen lakiehdotuksen hyväksymistä, jossa määrätään, että kaikissa rautatievaunuissa pitää olla samanlaiset yhdistäjät?

Hillquit: — Luullakseni sitä erikoiskysymystä ei ole milloinkaan harkittu sosialistipuolueessa.

Gompers: — Avustiko sosialistipuolue katuraitiotyöläisiä saamaan erityisen kopin moottorimiehille?

Hillquit: — Sosialistipuolue ei ole milloinkaan ottanut osaa agitatsioniin erikoista lainlaadintaa varten joillekin eri ammateille. Puolue käsittää sellaisen kuuluvan niillä ammatti- ja teollisuusaloilla oleville järjestyneille työläisille.

Gompers: — Ymmärsinkö minä teitä oikein tänä aamuna, että te sanoitte sosialisti-

puolueen aina kannattaneen ja nyt kannuattavan ammattiunioniliikettä, työläisten unioniliikettä?

Hillquit: — Te ymmärsitte minua oikein.

Gompers: — Muistatteko te tai tiedättekö te, että American Federation of Laborin konventionissa Detroitissa sosialistipuolue vaati oikeutta saada olla edustettuna poliittisena puolueena siinä konventionissa?

Hillquit: — Koska se on ollut, Mr. Gompers, oliko se vuonna 1890?

Gompers: — Niihin aikoihin.

Hillquit: — Minä tiedän, että silloinen Socialist Labor Party vaati edustus-oikeutta American Federation of Laborin konventionissa sillä perusteella, että se kuului New Yorkin työläisten keskusliittoon, mutta sitä edustus-oikeutta ei sille myönnetty. Sosialistipuolue ei ole milloinkaan vaatinutkaan sellaista edustus-oikeutta.

Gompers: — Eivätkös he kovasti kiukustuneet sellaisesta rajoituksesta?

Hillquit: — Sosialistipuolue ei tuntenut suuttumusta tuon rajoituksen johdosta sentähden, että se ei ollut tahtonutkaan sitä edustus-oikeutta.

Gompers: — Onko sosialistipuolue milloinkaan alkanut mitään liikettä, jonka tarkoituksena olisi ollut saada aikaan kilpailu American Federation of Laborin kanssa?

Hillquit: — Sosialistipuolue ei ole milloinkaan tehnyt sellaista. Socialist Labor Party kerran harkitsi ammattiunionijärjestön perustamista vastapainoksi American Federation of Laborille, josta järjestöstä piti muodostua sosialistinen taloudellinen järjestö. Tämä toimenpide sai aikaan repeämän Socialist Labor Party'n keskuudessa ja nykyinen sosialisti-

puolue perustettiin etupäässä senjohdosta ja siitä syystä kun ei hyväksytty sitä politiikkaa.

Gompers: — Sosialistipuolue, jota te nyt edustatte tämän komitean edessä, on silloisen Socialist Labor Partyn seuraaja?

Hillquit: — Se on Socialist Labor Partyn sen osan seuraaja, joka kapinoitsi sellaista työväenpolitiikkaa vastaan, josta te nyt puhutte. Se osa, joka vastusti tätä politiikkaa, erosi ja muodosti uuden sosialistipuolueen.

Gompers: — Onko Socialist Labor Party vielä olemassa?

Hillquit: — Socialist Labor Party on vielä nimellisesti olemassa.

Gompers: — Luuletteko Socialist Labor Partyn jäsenten yksimielisestiteidän kanssanne myöntävän, että se on vain enään nimellisesti olemassa?

Hillquit: — Minä en tiedä. Sosialistisessa liikkeessä he ovat edustettuna samassa suhteessa, kun I. W. W. liike on edustettuna Amerikan työväenliikkeessä.

Puheenjohtaja Walsh: — Kuinka monta jäsentä Yhdysvaltain sosialistipuolueessa on noin pyöreissä luvuissa?

Hillquit: — Noin 115,000 veroa maksavaa jäsentä.

Puheenjohtaja Walsh: — Ja kuinka monta Socialist Labor Partyssä on?

Hillquit: — Minun arvioni mukaan noin 1,500.

Puheenjohtaja Walsh: — Mistä te saatte sen arvion?

Hillquit: — Suureksi osaksi Socialist Labor Partystä. Heidän jäsenlukunsa viimeisessä julkaisussaan oli kahden ja kolmen tuhannen välillä ja sen mukaan kuin heidän yleisäänestyksestään ja muista viittailuistaan

voi huomata, niin se on senjälkeen vielä paljon laskenut.

Gompers: — Kuka Yhdysvalloissa oli sosialistipuolueen presidenttiehdokkaana vuonna 1912?

Hillquit: — Eugene V. Debs.

Gompers: — Kuka vuonna 1908?

Hillquit: — Sama henkilö.

Gompers: — Vuonna 1902?

Hillquit: — Vuonna 1902 ei ollut ketään varsinaista ehdokasta.

Gompers: — Vuonna 1904?

Hillquit: — Se oli Debs.

Gompers: — Onko väärin olettaa, että teidän puolueenne ehdokas Yhdysvaltain presidentiksi edustaa puolueensa katsantokantaa? Onko hän puolueensa edustaja ja lipunkantaja?

Hillquit: — Puolueen itsensä ilmaiseman katsantokannan mukaan se oletus on kerrassaan väärä. Toisin sanoen, Mr. Gompers, kun sosialistipuolue konventionissaan virallisesti määrää suhteensa työväen järjestöihin, niin ei yksikään puolueen yksityinen jäsen asemastaan huolimatta voi peruuttaa tai muuttaa sitä päätöstä.

Gompers: — Tiedättekö, että Eugene V. Debs oli läsnä siinä ensimmäisessä vuotuisessa konventionissa, jossa niinkutsuttu Industrial Workers of the World perustettiin?

Hillquit: — Tiedän.

Gompers: — Oletteko lukenut yhtään hänen puheitaan, joita hän piti tuon konventionin kuluessa?

Hillquit: — Minä olen lukenut joitakin.

Gompers: — Pidättekö hänen kantaansa suosiollisena ammattiunioniliikkeelle, American Federation of Laborille?

Hillquit: — Minun ymmärryksen mukaan hänen kantansa ei ole suosiollinen American Federation of Laborin johtajiin nähden. Hänen suhtautumisensa on suosiollisempi sen liiton jäseniin nähden. Mutta ne ovat hänen persoonallisia mielipiteitään, joihin hänellä on oikeus.

Gompers: — Kun Mr. Debs sanoo: "American Federation of Laborissa on paljon jäseniä, mutta kapitalistiluokka ei pelkää sitä, päinvastoin". Pidättekö te sitä suosiollisena lausuntona American Federation of Laborista?

Hillquit: — En pidä, enkä minä myöskään pidä sitä sosialistipuolueen virallisena lausuntona.

Gompers: — Puhuessaan American Federation of Laborista ja joistakin sosialisteista hän sanoi: "On henkilöitä, jotka luulevat, että tämä unionismimuoto voidaan muuttaa sisältä päin mutta he ovat suuresti erehtyneet." Oletteko tekin yksimielinen Mr. Debsin kanssa tässä kysymyksessä?

Hillquit: — En ole. Minä päinvastoin luulen, että American Federation of Labor on pakotettu vähitellen aina enemmän ja enemmän muuttamaan järjestömuotoaan ja soveltamaan sen nykyajan teollisuusoloihin.

Gompers: — Minä luen tämän ja kysyn teidän mielipidettänne tästä. Mr. Debs sanoo samassa puheessaan: "On ainoastaan yksi keino, jonka avulla tuo muutos voidaan toteuttaa ja se on että työläinen katkaisee yhteytensä American Federation of Laboriin."

Hillquit: — Se ei ole minun mielipiteeni eikä myöskään sosialistipuolueen mielipide. Ja ilmaistakseni kantamme selvästi nyt heti. Mr. Gompers, minä luulen, että on kerrassaan tarpeetonta kerrata Debsin puheita hänen suh-

tautumisestaan American Federation of Laboriin. Debs otti osaa I. W. W. liiton perustamiseen. Minä luulen, että hän on jo katu-
nut sitä ja katuipa hän sitten tai ei, niin tosi-
asia kuitenkin on, että hän toimii täydellisesti
omasta alotteestaan ja omalla vastuunalaisuus-
dellaan. Sosialistipuolue ei ole milloinkaan
suorasti eikä epäsuorasti hyväksynyt sitä kan-
taa eikä I. W. W. liittoa American Federation
of Laborin tilalle. Ja sitäpaitsi sosialistipuolue
ei ole milloinkaan ankarasti arvostellut
American Federation of Laboria, vaikka minä
nyt voinkin tässä suoraan sanoa, että sosia-
listipuolue tai ainakin enemmistö sen jäsenistä
ajattelevat, että American Federation of La-
borin johto on vähän liian vanhanaikainen,
vähän liian vanhoillinen eikä tarpeeksi kyke-
nevä käsittämään American Federation of
Laborin tarkoituksia ja päämäärää. Tämä on
yleinen mielipide sosialistien keskuudessa.

Gompers: — Mitä johtoon tulee niin se on
määrättyä. Minä luulen, että American Fede-
ration of Laborin johdon määrää sen järjestön
jäsenistö, koska sillä on suurin määräämis-
valta.

Hillquit: — Aivan niin.

Gompers: — Tiedättekö te, että se johto,
jota te tarkotatte, on melkein yksimielisesti
valittu ja uudestaan valittu monena viime
vuotena?

Hillquit: — Me emme kiistele siitä vaalista
emmekä American Federation of Laborin vir-
kailijain virallisuudesta. Me ainoastaan toi-
vomme, että he vähän enemmän seuraisivat
aikaansa ja nykyisen teollisuuden kehitystä.

Gompers: — Palatkaamme Mr. Debsiin;
— hän ei vastusta ainoastaan johtoa. Hänen
puheessaan — —.

Hillquit: — Jos luette sen kaikki, niin huomaa, että hän etupäässä, vaikkakaan ei kokonaan, vastustaa johtoa. Ja minä pyydän huomauttaa vielä kerran, että se on hänen yksityinen mielipiteensä.

Gompers: — Te sanotte, että se on hänen yksityinen mielipiteensä, mutta sen puheen johon minä vetosin ja jossa hän kehoittaa työläisiä luopumaan American Federation of Laborista, hän piti kesäkuussa tai heinäkuussa, vuonna 1908, ja senjälkeen Mr. Debs on kahdesti valittu Yhdysvaltain presidentti-ehdokkaana sosialistipuolueen lipunkantajaksi.

Hillquit: — Joo, niin on. Ei ollut mitään syytä, miksi häntä ei olisi voitu nimittää ehdokkaaksi, kun otetaan huomioon, että itse puolue oli juuri samoihin aikoihin hyvin selvästi määrännyt ja julistanut kantansa työläisten järjestöihin nähden ja kun puolueen ei tarvinnut olettaa kenenkään sen jäsenistä edustavan väärin sen kantaa.

Gompers: — Tiedätkö, että Mr. Debs on nyt viimeisten viikkojen kuluessa julkaissut kirjotuksen, jossa hän kehoittaa kahta suurinta järjestöä eroamaan American Federation of Laborista tarkoituksella hajoittaa se liitto?

Hillquit: — Minä tiedän. Saan kai lisätä, että tämän hän on myös tehnyt kokonaan ja täydellisesti omasta aloitteestaan ja omalla vastuunalaisuudellaan ja että se ei missään tapauksessa ole sosialistipuolueen hyväksymä teko. Kuten te tiedätte, niin me sosialistipuolueessa myönnämme henkilölle vapauden esittää oman mielipiteensä?

Gompers: — Pidätkö te sitä persoonallisen mielipiteen edustamisena, kun mies, joka on kolme kertaa ollut poliittisen puolueen ehdokkaana, koettaa saada hajoamaan järjes-

tyneiden työläisten ainoaa liittoa, kuten American Federation of Labor on, joka on kestänyt pitemmän aikaa, kuin yksikään toinen työläisten järjestö?

Hillquit: — Minä pidän sen aivan puhtaasti yksilöllisenä mielipiteenä. Sosialistipuolue ei milloinkaan aseta kantaansa tai ohjelmaansa yksityisen ehdokkaan käsiin. Konventionsioneissaan se itse puhuu puolestaan.

Gompers: — Ja teidän puolueenne presidentin ehdokasko ei ilmaisekaan itsensä puolueen näkökantaa, siihenkö johtopäätökseen minä saan tulla teidän vastauksestanne?

Hillquit: — Te saatte tulla siihen johtopäätökseen, että milloin hyvänsä sosialistipuolueen presidenttiehdokas tai mikä muu ehdokas hyvänsä poikkeaa itsensä puolueen julistamasta kannasta, niin silloin hän ei puhu puolueen puolesta, vaan puhuu täydellisesti omalla vastuunalaisuudellaan. — Aijotteko vielä lukea Debsin puhetta?

Gompers: — Ehkä. Hyväksyisittekö samanlaista käytöstä Mr. Taftin puolelta, joka oli republikaanipuolueen nimittämä presidenttiehdokas?

Hillquit: — En. Republikaanipuolueella ei ole mitään julistettuja periaatteita, ei varmaa suhtautumista työväen järjestöihin, ei yleistä yhteiskuntafilosofiaa eikä minkäänlaista yhteiskunnallista näkökantaa. Sen puolueen presidenttiehdokkaan täytyy siis välttämättömästi esiintyä puolueensa edustajana. Sosialistipuolue tässä suhteessa kokonaan eroaa siitä.

Gompers: — Jos kieltolakipuolueen presidenttiehdokas tekisi jonkun julistuksen, joka olisi ristiriidassa hänen puolueensa antaman

julistuksen kanssa, niin pitäisittekö te sitä hänen yksityisenä mielipiteenään?

Hillquit: — Jos kieltolakipuolueen presidenttiehdokas ottaisi ryypyn, niin minä en sanoisi, että koko se puolue seuraa samaa pahetta.

Gompers: — Tämä kieltolakipuolueen presidenttiehdokaskysymys ei ole minulle mistään merkityksestä. Minä puhuin persoonallisista lausunnoista. Olettakaamme, että minä American Federation of Laborin presidenttinä astuisin puhujalavalle ja tekisin lausunnon tai kirjottaisin artikkelin American Federationist-nimiseen julkaisuun, jossa minä kehottaisin American Federation of Laborin hajottamiseen —.

Hillquit: — Sosialistipuolueen hajottamista te tarkoitate. Se paremmin sopii teidän vertailuunne.

Gompers: — Olettakaamme, että Mr. Gompers jossain puheessaan tai kirjoituksessaan työväenlehdissä ylyttäisi American Federation of Laborin hajottamiseen, pitäisittekö te sitä minun persoonallisen mielipiteeni ilmaisuna?

Hillquit: — Minä aivan varmasti pitäisin sitä sinä. Jos te American Federation of Laborin presidenttinä ehdottaisitte American Federation of Laborin hajottamista ilman, että liitto olisi tehnyt sellaista päätöstä, niin minä en varmastikaan sanoisi, että te ilmaisitte järjestönne mielipiteen.

Sitäpaitsi teidän vertauksenne ei sovi, jos saan kunnian huomauttaa, Mr. Gompers. Debs, sosialistipuolueen johtohenkilönä, on sitä mieltä, että American Federation of Laborissa on saatava aikaan joitakin muutoksia. Jos te, American Federation of Laborin president-

tinä, puolustaisitte jotain muutosta tai hajaannusta sosialistipuolueessa, niin silloin te olisitte samankaltaisessa asemassa, mutta minä en pitäisi sitä American Federation of Laborin virallisena lausuntona. Te, Mr. Gompers, olette usein suhtautunut vihamielisesti sosialistipuolueeseen. Mutta minä en pidä sitä American Federation of Laborin virallisena lausuntona, sillä minä tiedän, että sen liiton jäsenistö, tai ainakin suuri osa siitä, on erimielisiä tässä kysymyksessä. American Federation of Laborin presidenttinä teillä ei ole oikeutta siihen, mutta yksilönä teillä on se oikeus ja liitto ei millään tavalla koeta pidättää teitä ilmaisemasta mielipiteitänne. Siinä teidän vertauksenne.

Gompers: — Mr. Hillquit, nuo puheet, joita te olette pitänyt jo tuhannen ja yksi —

Puheenjohtaja: — Olisi parempi, Mr. Gompers, jos te ette antautuisi mihinkään väitteilyyn todistajan kanssa, vaan tekisitte vain kysymyksiä hänelle. Sitten kun teidän vuoronne tulee olla todistajana ja hän tekee teille kysymyksiä, niin silloin on teilläkin tilaisuus pitää puheita.

Gompers: — Hyvä on. — Mr. Hillquit, ettekö te käsitä, että Socialist Labor Party ja sosialistipuolue ovat hyökkäyksillään ja vihamielisyydellään saaneet American Federation of Laborin sellaiseen puolustusasentoon ja että minä sen johdosta olen ollut pakoitettu kirjoittamaan nuo kirjatukset ja artikkelit, jotka on julkaistu American Federationist-nimisessä julkaisussa?

Hillquit: — Minä en käsitä sitä sillä tavalla ensinkään, Mr. Gompers. Minä käsitän sen siten, että te olette kirjoittanut nuo artikkelinne siitä pelosta, että sosialismi leviää

liian nopeasti American Federation of Laborin jäsenten keskuuteen. Se on mielipiteeni.

Gompers: — Te tietenkään ette luule minun pelkäävän mitään, luuletteko?

Hillquit: — Jos te tahdotte tietää minun mielipiteeni siitä, niin minä voin sanoa, että te olette rohkea mies, mutta kyllä teitä sitenkin suututtaa, kun te huomaatte American Federation of Laborin muuttuvan sosialistiseksi.

Gompers: — Minä teen sen vakaumuksesta —

Puheenjohtaja Walsh: — Mr. Gompers, älkää antautuko väittelyyn todistajan kanssa nyt, minä pyydän. Sitten, kun teidän vuoronne tulee todistaa ja hänen kysellä, niin sitten teillä on tilaisuus selittää mielipiteitäänne, mutta nyt tehkää hänelle vain kysymyksiä.

Gompers: — Mr. Debs siinä puheessaan, johon minä jo äsken vetosin, sanoi: "Minä vetoan teihin ja kehotan teitä yhtymään siihen taloudelliseen järjestöön, joka käsittää koko teidän luokkanne." Hän tarkotti I. W. W. liittoa, joka järjestettiin vuonna 1905. Missä määrin teidän mielestänne se järjestö käsittää koko työväenluokan?

Hillquit: — Maailmanko? Ei hyvin suuressa määrin, Mr. Gompers. Se oli sen liiton organiseeraajain lapsellinen toivo — jossa minulla ei ole ollut osaa — mutta se ei toteennu.

Gompers: — Mr. Debs jatkaa: "Minä vetoan teihin ja kehoitan teitä kerrankin olemaan kyllin uskollisia itsellenne ja nyt tässä paikassa yhtymään siihen ainoaan teollisuusunioon, joka on ehdottomasti uskollinen teille, se on I. W. W. liittoon." Ja pikakirjuri kir-

joitti: "Äänekästä kättentaputusta". Mikä on teidän mielipiteenne tuosta lausunnosta?

Hillquit: — Mielipiteeni siitä on sama, minkä olen jo teille sanonut, että Mr. Debs meni liian pitkälle innostuksessaan, kun luuli voivansa luoda sellaisen keinotekoisen järjestön, joka tulisi käsittämään kaikki työläiset yhtenä suurena teollisuusunionina. Minun mielipiteeni mukaan hänen kantansa ammattiunionismiin nähden on horjuva. Se missään tapauksessa ei ole sosialistipuolueen kanta, eikä se ole minun kantani, siihen nähden voitte lukea hänen puheestaan 200 kohtaa yhtähyvin kuin viisikin.

Gompers: — Mr. Debs sitten sanoi: "Me sosialistit, jotka olemme järjestäneet teollisuustyöläiset, olemme saaneet tarpeemme senlaatusista kokemuksista. Me olemme hylänneet vanhat unionit".

Hillquit: — Minä luulen, että hän on saanut tarpeensa. Hän puhuukin vain omasta puolestaan.

Gompers: — Eikö olekin totta, että Karl Legieniä, Saksasta, pyydettiin olemaan läsnä sosialistipuolueen viimeisessä konventsionissa, joka pidettiin Indianapolissa, sentähden, että hän ehkä voisi estää jonkun ponnin tulemasta hyväksytyksi, joka ponsi vastusti ammattiunioniliikettä?

Hillquit: — Se ei ole totta. Mr. Legieniä pyydettiin olemaan läsnä tunnettuna sosialistina ja kansainvälisen ammattiunionin sihteerinä ja selostamaan Saksan sosialistien ja järjestyneiden työläisten kokemuksia heidän yhteisessä toiminnassaan, jonka hän teki ja teki hyvin hyvin.

Gompers: — Tiedättekö, että juuri niihin aikoihin, kun sosialistipuolueen konventsionin

piti olla, Mr. Legien luennoitsi American Federation of Laborin toimesta?

Hillquit: — Kyllä ja se olikin edistysmielisin teko, mitä American Federation of Labor on milloinkaan tehnyt.

Gompers: — Ja tiedättekö, että hän pyysi American Federation of Laborilta lupaa peruuttaa joitakin sitoumuksia, joita hän oli jo ehtinyt tehdä, siitä syystä, että voisi ottaa osaa tuohon konventsioniin edellämainsaani tarkotusta varten?

Hillquit: — Minä en tiedä hänen yksityisistä sitoumuksistaan. Minä tiedän, että Legien tuli tänne American Federation of Laborin kutsusta, johon sosialistipuolue yhtyi, ja sillä ymmärryksellä, että hänen tulee ensin toimia American Federation of Laborin ja sitten sosialistipuolueen luennoitsijana.

Gompers: — Eikös "New York Call"-niminen sanomalehti ole yksi sosialistipuolueen virallisia julkaisuja?

Hillquit: — Se on sosialistinen sanomalehti, mutta ei puolueen virallinen lehti.

Gompers: — Onko se sosialistipuolueen tunnustama lehti?

Hillquit: — On.

Gompers: — Jolla on jonkun verran auktoriteettia

Hillquit: — Kyllä, mitä toimituksen kirjeituksiin tulee.

Gompers:— Seuraava pätkä oli "New York Callin" joulukuun 16 päivän numerossa, v. 1909: "Ettekö pidä I. W. W:sta? Ei sentään tapeta sitä lasta. Me tarvitsemme sitä piakkoin, ehkä pikemmin, kuin me luulemmekaan".

Hillquit: — Oliko tuo toimituksen puolesta vai jonkun sivullisen kirjottama?

Gompers: — Sitä en tiedä.

Hillquit: — Minä voin sen ilmoittaa teille Mr. Gompers. Sellaista ei ole milloinkaan kirjotettu toimituksen puolesta. Se oli yksi niistä monista kirjeistä, joita Callille kaikenlaiset kirjottajat lähettelevät ja jotka Call samoin kuin Evening Globe-niminen lehtikin julkaisee vastaamatta sen enempi niiden sisällöstä.

Gompers: — "Teollisuusunioliike" nimisessä kirjassa on tunnetun amerikalaisen sosialistin ja sosialistisen kirjallisuuden julkaisijan, C. H. Kerrin, kirjottama alkulause, jossa sanotaan: "Kehityksen marxilaisina seuraajina me (sosialistit) käsitämme, että taloudellinen keskittyminen on tehnyt ammattiunionit tarpeettomiksi ja että industrialistisen unionismin periaate on hyväksyttävä läheisessä tulevaisuudessa."

Hillquit: — Mitä te tahdotte kysyä sen suhteen, Mr. Gompers?

Gompers: — Onko se sosialistien mielipide Amerikan työläisten ammattiunioliikkeestä?

Hillquit: — Miksi se voisi olla. Tuon lausunto on Mr. Kerrin kirjottamassa alkulauseessa "Teollisuussosialismi"-nimiseen kirjaan, joka on Haywoodin ja Bohnin kirjottama ja josta lopullisesti johtui se, että Haywood kutsuttiin takaisin sosialistipuolueen kansallisesta toimeenpaneovasta komiteasta. Se ei ole milloinkaan edustanut sosialistipuolueen hyväksymää katsantokantaa. Minusta kumminkin tuntuu, että tuossa lauseessa, jonka te luitte, niin kömpelöltä kuin se voi kuulustaakin, niin siinä sittenkin on jonkun verran tervettä järkeä. Se toisin sanoen merkitsee sitä, että tämän maan teollisuuskehitys on ollut sellaista, että se on synnyttänyt aina

suurempia ja lujempia pääoman teollisuusjärjestöjä ja että ammattiunionien myöskin tulee ottaa huomioon tämä seikka ja järjestäytyä uudelleen teollisuus pohjalle. American Federation of Labor ei ehkä ilmaise tätä juuri tällä tavalla, mutta minä luulen, että se tuntee sen ja minä luulen, että sen järjestö on nyt parhaillaan muuttumassa juuri siihen suuntaan.

Gompers: — Te seuraatte American Federation of Laborin asioita jotakuinkin tarkasti, eikös niin, Mr. Hillquit?

Hillquit: — Aivan niin. Jotakuinkin tarkasti.

Gompers: — Seurasitteko te American Federation of Laborin konventionin menoa, joka pidettiin Rochesterissa, v. 1912?

Hillquit: — Kyllä.

Gompers: — Luitteko te American Federation of Laborin toimeenpanevan komitean julistusta industrialistiseen uniokysymykseen nähden?

Hillquit: — Luullakseni minä sen luin, mutta en nyt muista sitä.

Gompers: — Eikös se vaikuttanut teihin niin voimakkaasti, että se olisi jäänyt teidän mieleenne?

Hillquit: — Ei, mutta jos te olette niin hyvä ja muistutatte minua siitä kohdasta, joka teillä on mielessänne, niin ehkä minä muistan sen.

Gompers: -- Minä annan teille kopion siitä.

Hillquit: — Minä luulen muistavaani sen sisällön jokseenkin hyvin silmäiltyäni sitä ensin vähän.

Gompers: — Industrialistisen unionismin edustajana oletteko hyvä ja selitätte komi-

tealle missä kohdin olette erimieltä tämän raportin kanssa.

Hillquit: — Mutta, Mr. Gompers, enhän minä ole erimieltä. Minähän päinvastoin sanoin, että American Federation of Labor nopeasti ja vastustamattomasti kehittyy industrialiseksi järjestöksi ja minä olen iloinen huomattessani tuon muutoksen.

Gompers: — Tietenkin me kaikki olemme iloisia silloin, kun jotakin hyvää on tehty; huolimatta siitä kuka tai missä oloissa sitä on tehty, me kaikki olemme tyytyväisiä. Mutta siitä ei ole nyt kysymys.

Puheenjohtaja Walsh: — Mikä oli kysymys, että onko hän tai eikö hän ole erimieltä sen kanssa, mitä tuossa kirjasessa sanotaan?

Hillquit: — Missä kohdassa minä olin erimieltä?

Puheenjohtaja Walsh: — Oletteko te erimieltä?

Hillquit: — Minä en ole.

Puheenjohtaja Walsh: — Se riittää vastaukseksi.

Gompers: — Jos te kerran ette ole erimieltä American Federation of Laborin julistuksen kanssa industrialistisessa unioksymyksessä, niin voitteko sitten sanoa tälle komitealle, mistä johtuu se, että Debs ja useat muut sosialistit, joiden nimet minä voin mainita, edustavat American Federation of Laborin hajoittamista silloin kun tulee kysymys industrialistisesta unionismista?

Hillquit: — Minä en voi vastata Debsin eikä kenenkään järjenjuoksusta, mutta voin vastata, että Debs ja hänen toverinsa vuonna 1905 hyväksyivät industrialistisen unionismin periaatteen järjestäessään I. W. W. liittoa ja että American Federation of Labor hyväksyi

sen 1912, siis seitsemän vuotta myöhemmin. Se on, American Federation of Labor taasen seurasi sosialistista agitatsionia. Toiseksi, Mr. Gompers, minä ymmärrän teidän edustamianne industrialismin eroavan I. W. W. liiton ja erittäinkin Debsin edustamasta industrialismista siten, että se industrialistinen järjestö, jota te edustatte, on liitto, jonka muodostavat samassa teollisuudessa työskentelevät samantyyppiset ammattikunnat, jotka eivät kuitenkaan harjoita sen enempää yhteistoimintaa yhteisten etujen saavuttamiseksi ja että Debsin edustama industrialistinen järjestömuoto on yksi unio, joka käsittää kaikki samassa teollisuudessa työskentelevät eri ammatit.

Gompers: — Te tietätte, että minä olen tehnyt teille, jo kysymyksiä niistä julistuksista, joita Debs teki vuonna 1905?

Hillquit: — Kyllä.

Gompers: — Minun viimeinen kysymykseni viittaa Debsin kirjottamaan artikkeliin, jossa hän kehoittaa unioita eroamaan ja hajoittamaan American Federation of Laborin.

Hillquit: — Te olette kysynyt minulta siitä jo ennenkin ja minä annan teille saman vastauksen, että sosialistipuolue ei ole takuussa noista suunnitelmista. Sosialistipuolue ei ole niistä sen enempi vastuunalainen kuin American Federation of Labor on jonkun sen toimeenpanevan komitean jäsenen lausunnosta uskontoon nähden.

Gompers: — Siinä artikkelissaan, jonka hän on kirjoittanut Amerikan Kaivostyöläisten liiton ja Lännen Kaivosmiehiliiton jäsenille, hän sanoo, että American Federation of Labor ammattiuniojärjestönä on menettänyt merkityksensä.

Hillquit: — Minä en ole samaa mieltä hänen kanssaan.

Gompers: — Minä tahdon huomauttaa teille, että sama artikkeli on julkaistu Kaivostyöläisten Liiton ja Lännen Kaivosmiesliiton virallisissa julkaisuissa ja viimeksimainitussa ilmau mitään huomautusta.

Kaivostyöläisten Liiton julkaisussa on toimituksen kirjottama alkulause tuohon artikkeliin, jossa alkulauseessa ilmenee hyvin voimakkaasti eroava mielipide. Se alkulause on Kaivostyöläisten Liiton julkaisun neljännellä sivulla 1914 toukokuun 14 p., ja sen otsakkeena on "Eroaminen ei johda yhtenäisyyteen". Oletteko te samaa mieltä kuin Kaivostyöläisten Liiton julkaisun toimittaja tuossa otsakkeessa?

Hillquit: — Kyllä. Kaivostyöläisten julkaisu, jossa on huomautus, samoin kuin Lännen Kaivosmiesliiton julkaisukin ovat molemmat teidän julkaisujanne, koska ne molemmat järjestöt kuuluvat American Federation of Laboriin.

Gompers: — Niin. Ja Debs ehdotti, että molemmat nuo järjestöt eroavaisivat American Federation of Laborista ja kutsuisivat kaikki unionit yhteiseen konventsioniin muodostamaan yhtä suurta industrialistista unionia American Federation of Laborin tilalle.

Hillquit: — Minä kallistun tuon edellä mainitun toimituksen puolelle. Minä en luule, että eroaminen siitä liitosta voi saada aikaan mitään parannusta. Minä luulen, että American Federation of Labor on täydellisesti kykenevä kehittymään ja valistumaan ja minä luulen, että se kuuluu sosialistipuolueen tehtäviin edistää tuota valistusta American Federation of Laborin keskuudessa mahdollisim-

man paljon, enkä minä ensinkään epäile, etteikö American Federation of Laborin jäsenistä lopullisesti tule niin valistuneita ja kehittyneitä, kuin minkä muun liiton jäsenistä hyvänsä.

Gompers: — Tietenkin. Ne, jotka ovat niin täydellisesti kehittyneitä, että heissä ei enää ole mitään kehityksen mahdollisuutta, tietävät jo kaiken, mutta me emme ole sellaisia.

Hillquit: — American Federation of Laborin johtajat eivät ole sellaisia.

Puheenjohtaja Walsh: — Se ei ole mikään kysymys eikä se oikeastaan kuuluisi pöytäkirjaan.

Gompers: — Eikä tuokaan ollut mikään vastaus eikä Mr. Hillquitin puhe myöskään ollut sopiva vastaus minun kysymykseeni.

Puheenjohtaja Walsh: — Minä olen samaa mieltä.

Hillquit: — Suokaa anteeksi, mutta koska komitean puheenjohtaja on samaa mieltä kysyjän kanssa, niin minun täytyy tehdä vasta väite. Kysymys oli, jos te muistatte, "Oletteko te samaa mieltä tuon toimituksen kirjoittamassa otsakkeessa ilmenevän ajatuksen kanssa?" Minun tietenkin täytyi siihen vastata, jos minä olen tai en ole ja minkä perusteella samaa mielipidettä, ja minä en voi ymmärtää, miksi vastaukseni ei ollut täydellisesti sopiva. Totuuden mukaan tämän komitean tulisi hyväksyä se sellaisenaan.

Puheenjohtaja Walsh: — Minä voin olla väärässä. Tein harkitsemattoman johtopäätöksen päästäkseni siitä eroon. Tuollainen tavallisesti johtaa kiistelyyn.

Hillquit: — Mutta silloin, kun minun mieli-

pidettä tahdottiin tietää, niin minun täytyi ilmaista se.

Gompers: — Minä sanon tämän enkä enempää. Tämä voi tuntua ehkä liioittelulta, mutta minun mielipiteeni on se, että kun komitea on kerran antautunut tähän tehtävään, niin se täten voi saada enemmän perusteellista tietoa American Federation of Laborin rakentavasta työstä ja muiden aineiden hajottavasta taktiikasta. Jos te ette tahdo väitellä ja keskustella tästä laajemmin, niin olisi ollut parempi, että ei olisi alettu väittelemään ensinkään. Minä puolestani olen valmis alistumaan Hillquitin ristikuulusteltavaksi. Hän on lakimies, jota minä en ole. Minulla ei ole mitään diplomia eikä pergamenttia, josta minä voisin ylpeillä. Minulla on ainoastaan tavallisen yksinkertaisen työläisen kokemus, joka on koettanut oppia jotain, ja minä, kuten jo aamulla sanoin, ollessani todistamassa, pelaan korttini suoriksi. Minulla ei ole mitään, jota minä tahtoisin salata, jonka vuoksi tahtoisin olla kaksinaamainen, vaan kaikki mitä tämä komitea haluaa tietää American Federation of Laborista, tullaan levittämään sen eteen.

Puheenjohtaja Walsh: — Voitte jatkaa taasen.

Gompers: — Kun nyt myönnetään se tosi-seikka, että American Federation of Laborin jäsenistö ja sen virkailijat ovat oppineet hiihkan ja liiton konventionissa vuonna 1912 päätettiin industrialistiseen unioniin suhtautumisesta, niin minä kysyn nyt teiltä, että missä kohden te sosialistina, joka kannattaa industrialistista unionismia, eroatte tuosta päätöksestä.

Puheenjohtaja Walsh: — Koettamatta en-

sinkään rajoittaa tätä kuulustelua tai määrätä sille rajoja minä kuitenkin nyt julistan, että tämä kysymys on täydellisesti vastattu jo ja todistajan selityksestä minä tulín siihen ymmärrykseen, että hän ei eroa tuosta julistuksesta missään kohdassa.

Hillquit: — Puheenjohtaja, saanko minä vastata siihen?

Puheenjohtaja Walsh: — Ellei komitea pane vastaan, niin minä ratkaisen, että tämä kysymys on kysytty ja vastattu. Voitte siirtyä nyt toiseen kysymykseen.

Gompers: — Puheenjohtaja, minun tiettenkin täytyy antaa perään, vaikka en tahoisikaan.

Puheenjohtaja Walsh: — Tiettenkin.

Gompers: — Minä luovun siitä sitten ja toivon tekeväni sen hyvässä järjestyksessä. Saanen kai huomauttaa teidän kunnia-arvoisuuksianne, että sen jälkeen kun todistaja oli sanonut, että hän ei mitenkään eroa sanotusta julistuksesta, niin hän sitten lisäsi, että juuri siinä kysymyksessä me tarvitsemme oppia häneltä ja hänen seuralaisiltaan.

Puheenjohtaja Walsh: — Se kysymys on jo ratkaistu.

Gompers: — Tunnetteko William English Wallingin?

Hillquit: — Jonkunverran.

Gompers: — Minkäverran?

Hillquit: — Minä olen tavannut häntä, puhunut hänen kanssaan useita kertoja, mutta en ole läheinen tuttavä hänen kanssaan.

Gompers: — Ja olette lukeneet hänen kirjoituksiaan?

Hillquit: — Kyllä.

Gompers: — Onko hän sosialistipuolueen jäsen?

Hillquit: — Hän varmasti on ollut. Minä en tiedä onko hän nyt.

Gompers: — Tiedättekö te, että New York Callissa, joulukuun 11 päivän numerossa hän sanoi: "Amerikan todellisten palkkatyöläisten keskuudessa sosialistipuolue on tullut iva- ja kirosanaksi. Se on tullut kahden äärimäisyyden puolueeksi: Toisella puolella on ryhmä intelligenttejä, kuten minä ja Spargo ja Hunter ja Hillquit; toisella puolella on ryhmä ei-milloinkaan-työskenteleviä kansanylyttäjiä ja olevinaan-olevia-intelligenttejä, todellinen "ryysyköyhälistö". Tavalliset palkkatyöläiset, jotka todella taistelevat luokkataistelua, ovat ulkopuolella. Meidän ennen kaikkea täytyy saada mukaamme unionmies. Ei kukaan ole tuominnut American Federation of Laborin pyrkimyksiä enemmän kuin minä, mutta minä nyt olen pakotettu myöntämään, että se on paljon lähempänä työväenluokkaa kuin sosialistipuolue ja jos me emme kykene muodostamaan politiikkaamme ja järjestöämme enemmän työläisten tarpeita vastaaviksi ja muuttamaan heidän asemaansa, niin meidän työemme on menettänyt merkityksensä." Mikä teidän mielipiteenne on tuohon kysymykseen nähden?

Hillquit: — Kun joitakin seikkoja saan tarkemmin selostella, niin olen samaa mieltä. Mutta sallikaa minun ensin huomauttaa, Mr. Gompers, että olette hiukan sekasin tekstissänne. Se ei ole Wallingin lausunto. Sen lausunnon teki A. M. Simons yksityisessä kirjeessään Wallingille, jota viimeksimainitun ei olisi tarvinnut julaista. Se oli vain sellaista luotetulleen keskustelemista, kuten esimerkiksi te voisite keskustella jonkun American Federation of Laborin johtokunnan jä-

senen kanssa. Minusta tuntuu, että puhe ryy-syköyhälistöstä on kovin liioiteltua kuin myös-kin puhe intelligenteistä epäoikeutettua. Mut-ta se lausunto, että sosialistipuolueen on koe-tettava saada tämän maan työläisten kannatus, on täysin oikea. Sosialistipuolue on työsken-nellyt siihen suuntaan jo useita vuosia ja tähän saakka se on onnistunutkin jotakuin-kin hyvin. Ja minä luulen, että se voi onnis-tua vielä paremminkin.

Gompers: — Muistatteko yhtä John Spar-gon kirjatusta, joka oli New York Callissa, marraskuun 28 päivän numerossa, v. 1909, ja jossa hän sanoi: "Joidenkin pienimielisten ja vielä pienempisieluisten miesten kunnian-himon tähden koko sosialistipuolue on vedetty inhottavaan liejuun ja tätä katsellessa särkyy jokaisen rehellisen sosialistin sydän häpeästä. Ei mikään kapitalistinen puolue ahnaissa yri-tyksissään ole kyennyt vajoamaan niin syvälle epärehellisyyteen ja häpeään, jolla ei olisi vertoja Amerikan sosialistipuolueessa."

Hillquit: — Minä muistan sen kirjotuksen. Minusta se on jonkunverran liioiteltua, mutta me olemme aina harjoittaneet itsemme arvos-telemista, josta seuraa puhdistuksia ja paran-nuksia.

Gompers: — Mitenkä silloinen sosialisti-puolue suhtautui Debsin muodostamaan Ame-rikan työläisten unioniin?

Hillquit: — Debs ei muodostanut Ame-rikan työläisten uniota, jos saan huomauttaa. Sosialistipuolue suhtautui samalla tavalla Amerikan työläisten unioniin kuin se suhtautuu I. W. W. liittoonkin. Sosialistipuolue puo-lueena ei sekaantunut American Federation of Laborin ja Amerikan työläisten union väliseen riitaan.

Gompers: — Eikö Debs ja hänen seuralaisensa Amerikan rautatietyöläisten uniosta muodostaneet Amerikan työläisten uniota?

Hillquit: — Eivät.

Gompers: — Oletteko varma siitä?

Hillquit: — Olen ja minua kovasti ihmetyttää, että te ette ole siitä varma. Amerikan Työläisten union muodostivat Hotelli- ja Ruokalatyöläisten liitto, Lännen Kaivosmiesliitto ja Lännen Työläisten unio näiden edellämäinnettujen järjestöjen konventsionissa, joka pidettiin Denverissä vuonna 1902. Amerikan Rautatietyöläisten unio liittyi Brotherhood of Co-operative Commonwealth-nimiseen liittoon, joka julkaisi omaa sanomalehteään, ja joka myöhemmin tunnettiin nimellä Amerikan sosialidemokratia.

Gompers: — Eikös teidän tämänaamuisesta puheestanne voinut tulla siihen käsitykseen, että te kannatatte yhtämittaista työläisten olojen asteettaista parannusta sentähden, että se auttaa teidän puolueenne ja filosofianne lopullisen tarkotuksen saavuttamista?

Hillquit: — Aivan niin.

Gompers: — Teidän mielestänne on sitten tosi se lausunto, että "nykyinen yhteiskuntajärjestelmä muuttaa työläiset auttamattomasti sellaiseksi köyhälistöksi, joka ei omista mitään ja että se lisää kurjuutta, sortoa, orjuutta, riistoa ja ihmiskunnan alennusta"?

Hillquit: — Minä ajattelen, että se lausunto yleensä on oikea. Marx sen kirjotti noin viisikymmentä vuotta sitten. Se on antanut aihetta moniin väittelyihin ja kysymys on se, että mitä hän tarkotti kurjuudella, alennuksella j. n. e. Mutta yleinen mielipide sosialistien keskuudessa on se, että sellaisten työläisten lukumäärä, jotka eivät omista mi-

tään, on lisääntymään päin ja että vuosi vuodelta työväenluokka yleensä saa suhteellisesti pienemmän osan yleisestä kansallisesta rikkaudesta. — Samalla on myöskin huomattavissa, että suuren työläisjoukon asema on varmasti parantunut.

Gompers: — Siinä selityksessänne, jossa te käsittelette yhteiskuntaa sosialismin vallitessa te sanoitte, että isommat teollisuudet voidaan kokonaan ottaa yhteiskunnan määräyksen ja omistuksen alaisiksi ja että yksityisten omistamat pienet teollisuudet pienine työvälineineen eivät joutuisi yhteisen omistuksen ja kontrollin alaisiksi, vaan ne edelleenkin jäisivät yksityisten huostaan — ettekö te niin sanonut?

Hillquit: — Minä sanoin, että sosialistien ohjelmassa ei määrätä, että sellaisten yksilöllisten teollisuuksien, jotka eivät perustu työläisten palkkaamiseen ja työvoiman riistämiseen, tulee olla yhteistä omaisuutta.

Gompers: — Kuinka kauan sitä on sillä tavalla selitetty ja sellainen rajoitus tehty tuotanto- ja jakotapaan nähden?

Hillquit: — Kauan sitte, Mr. Gompers.

Gompers: — Minä tarkotin virallisesti.

Hillquit: — Minä luulen, että virallisesti tästä ei olla milloinkaan oltukaan erimieltä. Luullakseni Karl Kautsky sen ensikerran selvästi ilmaisi noin kaksitoista vuotta sitten.

Gompers: — Kuinka kauan siitä on kuin Amerikan sosialistipuolue on sen hyväksynyt?

Hillquit: — Minun tietääkseni tästä ei ole milloinkaan tehty päätöstä, mutta luullakseni Amerikan sosialistipuolueella on aina ollut se teoreettinen käsitys.

Gompers: — Eikös Amerikan sosialistipuolue ole aina, paitsi nyt hiljattain, ollut sitä

mieltä, että kaikki tuotanto- ja jakovälineet on saatava kansalliseksi omaisuudeksi?

Hillquit: — Minä uskon, että sitä sanaa "kaikki" ei löydy missään puolueen periaatteiden virallisessa julistuksessa.

Gompers: — Mutta voiko "kaikki" sanan poisjättämällä, ilman mitään selitystä, siitä julistuksesta tulla mihinkään muuhun johtopäätökseen?

Hillquit: — Minä en ole samaa mieltä.

Gompers: — Jos minä nyt sanoisin, että tämä oikeussali kuuluu New Yorkin valtiolle tai New Yorkin kaupungille, niin tarvitseiko minun sanoa, että tämä koko oikeussali kuuluu — —.

Hillquit: — Ei, ei siinä yhteydessä, mutta minusta tämä vertaus on hiukan epäonnistunut. Jos minä sanoisin, että kuulijakunta voi kuulla Mr. Gompersia, niin se ei välttämättömästi tarkoittaisi sitä, että kaikki kuulisivat häntä.

Gompers: — Sanokaamme esimerkiksi näin: "Sosialistipuolue vaatii tuotanto- ja jakovälineiden yhteistä omistusoikeutta". Rajoittaisiko tuon sanan "kaikki" poisjättäminen mitenkään sitä?

Hillquit: — Minun käsitykseni mukaan, ja minä voin selittää tämän ainoastaan oman ymmärrykseni mukaan, minä voin sanoa, että sosialistipuolue on aina vaatinut "yhteiskunnallisten" tuotanto- ja jakovälineiden yhteisomistusoikeutta.

Gompers: — Eikös se ole totta? Meidän ei tarvitse viisastella — —.

Hillquit: — Minä en ole viisastellut.

Gompers: — Eikös se ole totta, että sosia-

listipuolue on tehnyt tuon rajoituksen vasta viimeisten parin vuoden aikana?

Hillquit: — Ei, Mr. Gompers. Te olette voineet huomata sen vasta viimeisen kahden vuoden aikana, mutta koko sosialistinen filosofia perustuu siihen käsitykseen, että työvälineet ovat muuttuneet yhteiskunnallisiksi luonteeltaan ja siitä syystä sosialismi käsittelee yhteiskunnallisia välineitä eikä koskaan yksilöllisiä.

Gompers: — Minä tarkoitan julistusta, johon sisältyy yksityisomaisuus.

Hillquit: — Siinä ei ole sellaista sisällymistä milloinkaan ollutkaan. Sosialistit ovat aina tunnustaneet yksityisomistuksen kaikkien kulutustavaraan nähden, ja mitä tuotantoon tulee, niin minä en ole milloinkaan päässyt siihen käsitykseen — ja luullakseni minä olen jotenkin paljon tutkinut sitä kysymystä käsittelevää kirjallisuutta — en ole milloinkaan päässyt siihen käsitykseen, että yksityinen työväline tai teollisuus kuuluisi siihen määritelmään.

Gompers: — Ottakaamme nyt kenkäteollisuus esimerkiksi. On sellaisia suutareita, jotka työskentelevät kenkäteollisuudessa, jossa jo taide tulee kysymykseen, ja he valmistavat koko kengän käyttäen vähän työkaluja. Jos kenkäteollisuus tulee yhteiskunnalliseksi ja omistetaan ja kontrolloerataan yhteisesti, niin tulisivatko nämä taidesuutarit silloin säilyttämään oman alansa?

Hillquit: — Minä en näe mitään syytä, miksi taidesuutari ei saisi olla taidesuutari sosialistisessa niin hyvin kun kapitalistisessäkin yhteiskunnassa. Minä en luule tulevan mitään yhteiskunnallistuttamista yksityiselle

kengälle — enkä minä käyttäisi sitä, jos se sellainen olisi.

Gompers: — Tuo vastaus tietenkin oli val-
lan sopiva.

Hillquit: — Se oli vastaus teidän teke-
määnne kysymykseen.

Gompers: — Pidättekö te sen totena, että
Yhdysvaltain “porvaristo on muuttanut laki-
miehen, papin, runoilijan ja tieteilijän aseman
palkkatyöläisten asemaksi?”

Hillquit: — Vaikkakin se on jonkunverran
liioiteltua, niin todellisuudessa niin on laita.
Lakimiesten puolesta minä kyllä voin puhua.
(Naurua.)

Gompers: — Oletteko te samaa mieltä,
kuin eräs sosialistinen auktoriteetti lausunnos-
saan, jossa hän sanoo: “Henkiorjuus on kuol-
lut ja suurempi orjuus on kehittynyt sen
tilalle. Palkkaorjuus on niin paljon suurempi
henkiorjuutta, kuinka paljon lukuisampi tä-
män maan valkoinen väestö on nekeri-
väestöä?”

Hillquit: — Minä uskon, että se on oikein.

Gompers: — Oletteko te samaa mielipi-
dettä sen arvion kanssa, että Yhdysvalloissa
työttömien lukumäärä on enemmän kuin viisi
miljoonaa?

Hillquit: — Jonakin vissinä aikana kyllä.
Muistaakseni vuoden 1900 sensuksessa ilmeni,
että osaksi työttömien lukumäärä sinä vuonna
oli yli 6,000,000.

Gompers: — Mistä se ilmeni?

Hillquit: — Vuoden 1900 sensuksesta. Sii-
hen kuuluu kaikki ne työläiset, jotka sinä
vuonna olivat koko vuoden tai osan vuodesta
työttömänä.

Gompers: — Pidättekö te Marxin ja En-
gelsin kirjottamaa Kommunistista Manifestia

totuudenmukaisena, niin totuudenmukaisena tänään kuin ennenkin?

Hillquit: — Se julkaistiin vuonna 1848.

Gompers: — Katsotteko te, että siinä kirjassa kirjutetut yleiset periaatteet ovat niin oikeita tänään kuin ennenkin?

Hillquit: — Yleiset periaatteet ovat; yksityisseikat mahdollisesti eivät.

Gompers: — Hyväksyttekö te tai ette kommunismin määritelmän tai sen käsitteet?

Hillquit: — Tuolla sanalla "kommunisti", kuten sitä käytettiin Kommunistisessa Manifestissa, oli aivan toinen merkitys kuin mitä sillä nyt on. Kommunistisen Manifestin kirjoittajat tarkottivat sanalla "kommunisti" samaa kuin me nyt tarkotamme sanalla "sosialisti".

Gompers: — Teidän tämän-aamuisesta puheestänne pääsi siihen käsitykseen, että te ette hyväksy romahdusteoriaa ko-operatiivisen yhteiskunnan saavuttamiskeinona.

Hillquit: — Minä en usko romahdusteoriaan.

Gompers: — Teidän vastauksistanne voi tulla siihen käsitykseen, että ne ennustukset, joita sosialistit tekivät vuosia sitten eivät ole toteutuneet, ei sekään ennusta, että hallitukset ovat kykenemättömiä hävittämään ja kontroleeraamaan pääoman keskittymistä, kuten esimerkiksi trusteja.

Hillquit: — Tarkottaako kysymyksenne, että myönnätkö minä tämän ennustuksen oikeaksi tai vääräksi?

Gompers: — Minä yksinkertaisesti tahdon saada teidän myöntämään tai kieltämään, että tuleeko työläisten oloissa tässä meidän yhteiskunnassamme kehittymään mitään jatkuvaa parannusta siihen pisteeseen, että sitä voitai-

siin pitää minään päämääränä tai pysyväisenä parannuksena?

Hillquit: — Mr. Gompers! Te teitte nyt kaksi kysymystä. Mitä hallituksen kykenemättömyyteen tulee kontrolloerata tai poistaa liikekorporaatioonit ja trustit, niin siihen kysymykseen minä edelleen olen sitä mieltä, että ne ovat jokseenkin kykenemättömiä sitä tekemään.

Mitä asteettaiseen parannukseen tulee, niin siihen minä uskon. Mutta minä en tiedä, että johtaako tuo asteettainen parannusprosessi sitten suoraan sosialismiin ilman valtavaa yhteiskunnallista tai poliittista häiritötä tai sisällissotaa.

Gompers: — Ettekö te huomaa osakeyhtiöiden kehityksessä eroamista marxilaisesta käsityksestä?

Hillquit: — En ensinkään. Minä päinvastoin näen siinä hänen pääoman keskittymisteorian toteutuvan.

Gompers: — Oletteko te sitten sitä mieltä, että osakeyhtiöiden kasvaminen ja kehitys kumoo kapitalistiluokan kehitysteorian tai Marxin kapitalistiluokka-teorian?

Hillquit: — En. Minun käsitykseni mukaan se päinvastoin toteaa sen oikeaksi.

Gompers: — Jakautuuko teidän mielestänne Yhdysvaltain väestö pieneen käskijäluokkaan ja suureen palvelijain luokkaan?

Hillquit: — Kukaan sosialistinen kirjailija, jota vähänkin voi pitää auktoriteettina, ei ole milloinkaan ilmaissut sellaista ajatusta. Kommunistisessa Manifestissa olette lukeneet, että väestön keskuudessa on kehittymässä kaksi tällaista luokkaa. Yhdysvalloissa ei olla vielä läheskään päästy siihen tilaan.

Gompers: — Uskotteko te, että työväen-

luokan lapset Yhdysvalloissa ovat tuomitut tietämättömyyteen, kurjuuteen, toivottomuuteen ja kovaan raatamiseen?

Hillquit: — Suureksi osaksi, Mr. Gompers.

Gompers: — Kun te sanotte, että te olette saaneet tai koetatte saada todellisia parannuksia työväenluokan ja yleensä ihmisten asemaan, niin se ei ole yhtäpitävä teidän viimeisen vastauksenne kanssa. Kumpi on oikea, teidän viimeinen, tai aamullinen vastauksenne?

Hillquit: — Molemmat ovat täydellisesti oikeita. Me olemme parantaneet oloja jonkun verran, mutta meidän saavutuksemme eivät ole vielä mitään verrattuna siihen mitä on vielä saavuttamatta. Minä oletan, että American Federation of Laborin presidenttinä te tiedätte, että lapsityö-pahe rehottaa vielä keskuudessamme täydessä kukoistuksessaan.

Gompers: — Minua on varoitettu antautumasta väittelyyn teidän kanssanne ja siihen minulla ei ole haluakaan. Mutta minä haluaisin muistuttaa teille siitä seikasta, kun te nyt juuri sanoitte olevanne sitä mieltä, että "työläisten lapset suureksi osaksi ovat tuomitut tietämättömyyteen, kurjuuteen, toivottomuuteen ja kovaan raatamiseen". Jos tämä on totta, niin kuinka se sitten voi olla yhtäpitävä teidän aamullisen selityksenne kanssa, että työväenluokan asemassa tapahtuu asteettainen parantumisen ja tietenkin se koskee lapsiakin?

Hillquit: — Jos te luette sitä dokumenttia etemmäs niin te löydätte vastauksenne. Työväenluokan lapset ovat tuomitut sellaiseen elämään ellei mitään erikoisempaa tapahdu, joka vapauttaa heidät siitä.

Gompers: — Mr. Hillquit, uskotteko te,

että työläisten ja työnantajien kesken voi tapahtua mitään sovittelua?

Hillquit: — Uskon.

Gompers: — Tällaisen sopimuksen kestäessä se voi estää työläisiä rehellisesti pyytämästä palkankorotusta, jos nimittäin teollisuusolot parantuisivatkin. Mutta eikös se myöskin voi estää työnantajia pienentämästä palkkoja siinä tapauksessa, että liikenne lamaantuisi?

Hillquit: — Se voi vaikuttaa molemmilla tavoilla, mutta päätarkotus minun mielestäni on se, että tällainen sopimusten tekeminen pakottaa työläiset samoin kuin työnantajatkin yhtymään ja toimimaan yhdessä. Heidän väliset taistelunsa tulevat täten paremmin järjestetyiksi. Se myöskin voi lisätä työläisten solidarisuutta.

Gompers: — Tiedättekö, että useat sosialistipuolueeseen kuuluvat ryhmät ja työläisten sanomalehdet, heidän viralliset äänenkannattajansa, rohkaisivat ja avustivat sitä pientä järjestöä, joka tunnetaan United Boot and Shoeworkers Union nimellä ja joka perustettiin Kansainvälisen Kenkätyöläisten Union vastapainoksi?

Hillquit: — Minä luulen, että te nyt taasen muistelette Socialist Labor Partyn aikuisia tapahtumia. Silloinko tuo taistelu tapahtui?

Gompers: — Minä kysyin, että oletteko te huomanneet sitä viimeisten kolmen kuukauden kuluessa?

Hillquit: — En ole.

Gompers: — Olisiko se voinut tapahtua ilman teidän tietämättänne?

Hillquit: — Olisi kyllä. Minä en voi seurata niitä kolmea sataa sosialistista sanomalehteä, joka meillä on tässä maassa.

Gompers: — Eikös se ole totta, että Europan radikaalinen liike on paljon muuttunut viimeisten kahdenkymmenen vuoden kuluessa?

Hillquit: — Tarkotatteko sosialistista liikettä?

Gompers: — Minä teen kysymykseni seuraavaan tapaan: Onko tai eikö ole totta, että radikaalinen liike Europassa on suuresti muuttunut viimeisten kahdenkymmenen vuoden kuluessa etupäässä seuraavista syistä? — minä luen ne kysymykset nyt ja jos te sitten haluatte kuulla ne jokaisen erikseen, niin minä luen ne mielelläni.

Ensiksikin siitä syystä, että yleensä tunnustetaan välttämättömäksi työskennellä kansanvaltaisempaan suuntaan, joka on ensiaskel joukkojen hyvinvointiin.

Toiseksi siitä syystä, kun poliittisia voimia tahdotaan keskittää yhtäläisen äänioikeuden saamiseen kaikille miehenpuolisille kansalaisille kuin myöskin tasapuolisen edustuksen hankkimiseen lainlaatijakunnissa ja määräämisvallan saavuttamiseen hallituksen asioihin nähden siinä suhteessa kuin kansalla yleensä on määräämisvaltaa.

Kolmanneksi, kun Europan maitten joukkojen taisteluja on tahdottu johtaa siihen suuntaan, että niiden kautta voitaisiin saavuttaa ne oikeudet, joista Yhdysvaltain kansalaiset ovat nauttineet jo kauan aikaa.

Neljänneksi, koska hyljättiin Marxin ennustama yhteiskunnallinen romahdusteoria ja alettiin seuraamaan Englannin ja Yhdysvaltain työväen unioliikettä, ensimmäinen askel siihen ollen ammattiunionien järjestäminen, joka Saksassa nyt määrää kaikki joukkojen yhteiskuntaliikkeet ja joka enemmän kiinnittää työläisiä vapaaehtoiseen yhteistoimin-

taan, jonka ensimmäinen ehto on valtiollinen vapaus.

Hillquit: — Europan sosialistinen liike ei ole muuttanut ohjelmaansa viimeisten kahden kymmenen vuoden kuluessa. Se on jonkun verran muuttanut käytännöllisiä menettelytapojaan. Se aina tekee sitä. Se oppii kokemuksista. Se ei ole yhtään vanhoillisempi nyt kuin se oli kaksikymmentä vuotta sitte. Se on taistellut poliittisten oikeuksien ja yleisen äänioikeuden puolesta aina siitä saakka, kun Europassa on ollut järjestetty sosialistinen liike. Joissakin sen poliittisissa vaatimuksissa tahdotaan oikeuksia, jotka meillä jo on, toisissa taas vaaditaan oikeuksia, joita meilläkään ei vielä ole, kuten suhteellinen edustus-oikeus.

Taloudellisella alalla Europan sosialistipuolueet yleensä ovat paljon etempänä, kuin tämän maan työväenliike siitä yksinkertaisesta syystä, että ne ovat saaneet aikaan enemmän kuin me. Sosialistipuolueitten yhteistoimintaa ammattiunionien kanssa siellä ei missään tapauksessa pidetä sivuseikkana. Sitä on aina pidetty vakavana asiana ja Europassa useimmat ammattiunionit ovat suorastaan sosialistipuolueitten järjestämät ja alkuunpanemat. Saksan ammattiunioniliike ei määrää Saksan työväenliikkeessä. Ne ovat samanarvoiset, paitsi että sosialidemokraattien mielipide on vähän painavampi tämän työväenliikkeen kahden siiven yhteisissä neuvotteluissa.

Mitäs muuta teillä on siellä, Mr. Gompers? Onko teillä vielä mitään kysymyksiä, joihin minä en ole vielä vastannut?

Gompers: — Te sanoitte Saksan järjestäytyneitten työläisten vaatimuksien olevan paljon etempänä Yhdysvaltain työläisten vaa-

timuksia. Onko Saksan työväestö aineellisesti paremmassa asemassa kuin on Yhdysvaltain työväestö?

Hillquit: — Minä uskon niiden ehdottomasti olevan paremmat siitä syystä, kun ne ovat varmemmat. Pahin epäkohta Amerikan työoloissa on työläisen epävarmuus olemassaoloonsa nähden, pelko huomisesta, mutta Saksassa tätä on paljon rajoitettu laajalle ulottuvan yhteiskunnallisen vakuutusjärjestelmän kautta, joka huolehtii työläisestä sairaus- ja tapaturmatapauksissa ja silloin kun työläinen tulee vanhaksi tai muuten työhön kykenemättömäksi.

Työttömyyskysymys ei myöskään ole niin tuntuva Saksan kuin se on Amerikan työläisten keskuudessa. Kun kaikki seikat otetaan huomioon, niin uskon, että Saksan työläinen on koko joukon paremmassa asemassa.

Gompers: — Jos nyt joku Saksan työväestön edustaja olisi erimieltä tässä kysymyksessä, niin saattaisiko se teidät muuttamaan mielipidettänne?

Hillquit: — Ei. Se yksistään ei saisi minua muuttamaan päätöstäni ennenkun minä olisin varma, että tuo Saksan työläisten edustaja tuntee paremmin työläisten olot Saksassa ja Yhdysvalloissa.

Gompers: — Oletteko lukeneet Legienin kirjaa, jonka hän on hiljattain julkaissut?

Hillquit: — Olen.

Gompers: — Mitä Saksan työläisten oikeuksiin tulee, niin tiedättekö, että Saksassa julkiset, yleiset kokouksetkin ovat poliisin valvonnan alaisia?

Hillquit: — Kaikki poliittiset kokoukset — ja se on kylläkin hyvin vastenmielistä, mutta ei läheskään niin pahaa — —

Gompers: — Nyt te väitätte minun kansani. Minä kysyin teiltä Saksan oloista.

Hillquit: — Se on hyvin laaja kysymys, enkä minä voi aina vastata teidän mieliksenne. Tehän kysyitte Saksan asemasta äänestys- ja puhevapausoikeuteen nähden, eikös?

Gompers: — Kyllä.

Hillquit: — Minun vastaukseni siihen on, että Saksassa eivät ole työläiset työläisinä, vaan kansalaisina poliisin valvonnan alla poliittisissa kokouksissa. Mutta siitä huolimatta he käyttävät enemmän puhevapautta ja persoonallista varmuutta kuin työläiset täällä. Saksassa ei ole milloinkaan ollut sellaisia tapauksia kuin täällä on ollut Coloradossa ja West Virginiassa.

Gompers: — Tiedättekö, että Saksassa ei missään kokouksissa saa puhua muuta kieltä kuin Saksaa?

Hillquit: — Minä luulen, että ne eivät osaa muuta kuin Saksaa, mutta todellakin, Mr. Gompers — —

Gompers: — Eiköhän meistä kaikki osaa olla leikkilisiä, jos me tahdomme.

Hillquit: — Toisinaan.

Gompers: — Mutta minä kysyin teiltä, että oliko tuo totta?

Hillquit: — Minä käsitän, että Saksassa poliisiviranomaiset ovat läsnä kaikissa poliittisissa kokouksissa ja että heillä on oikeus sulkea kokous, jos siellä ilmenee joitakin vissejä mielipiteitä ja siitä syystä heidän täytyy ymmärtää mitä puhuja puhuu. Saksan poliiseilla on oikeus kieltää kaikki vieraiden kielten käyttäminen virallisissa kokouksissa.

Gompers: — Minä olen teidän kanssanne yhtämieltä siinä Coloradokysymyksessä, mutta en siinä, että Saksan työläiset olisivat parem-

malta puolen kuin Yhdysvaltain. Tiedättekö, että Saksassa laki kieltää kaikki ammattiunionit sekaantumasta mihinkään poliittisiin kysymyksiin?

Hillquit: — Minun tietääkseni se ei kiellä niitä sekaantumasta **mihinkään** poliittisiin kysymyksiin. Minä tiedän, että ammattiunionit Saksassa sekaantuvat poliittisiin kysymyksiin. Ne virallisesti kannattavat Saksan sosialistipuoluetta.

Gompers: — Jos minä nyt esimerkiksi sanoisin teille, että aivan hiljattain American Federation of Labor pyysi erästä Saksan ammattiunioniliikkeen edustajaa toimittamaan erään tiedonannon kansainvälistä rauhaa varten muihin maihin ja sen liiton virkailija ei voisi tehdä sitä rikkomatta lakia ja saamatta sen liiton olemassaolo vaaranalaiseksi, niin pitäisittekö te sellaista todistuksena siitä, että Saksassa on voitettu enemmän oikeuksia kuin Yhdysvalloissa?

Hillquit: — Minä en missään suhteessa pitäisi sellaisia tapauksia todistuksena poliittisesta vapaudesta.

Gompers: — Eikö se olisi Saksan työläisten Saksan kansalaisten vapauden rikkomista?

Hillquit: — Se olisi.

Gompers: — Jos minä sanoisin, että sellaista on todella tapahtunut?

Hillquit: — Minä olen halukas kuulemaan sen.

Gompers: — Minä sanon, että se on tapahtunut.

Hillquit: — Kiitos.

Gompers: — Viimeisen vuoden kuluessa on Saksaan muuttanut paljon siirtolaisia läheisistä maista, etupäässä Italiasta ja Balkanin niemimaalta. Poliisivirkailijat ovat kehoitta-

neet työnantajia tuottamaan lakonrikkureita Saksaan. Poliisit antavat näille lakonrikku-reille lupakirjoja, jotka täytyy uudistaa aina aika ajoittain ja jos joku näistä rikkureista alkaa puolustamaan lakkolaisia tässä lakko-kysymyksessä, niin häneltä otetaan lupakirja pois ja hänet lähetetään takasin kotimaahansa. Huomaatteko mikä merkitys kaikella tällai-sella on Saksan työläisten luokkataistelussa?

Hillquit: — Kyllä, selvästi.

Gompers: — Huomaatteko mitä se vierai-den kielen puhumisoikeuden kieltäminen mer-kitsee näille työläisraukoille, jotka ovat tuo-tettu Saksaan ja joita pidetään tällaisessa asemassa?

Hillquit: — Minä huomaan sen.

Gompers: — Pitäisittekö te sitä suurena vapautena?

Hillquit: — Minä vetäisin siitä sellaisen johtopäätöksen, että Saksassakin on vielä kapitalisteja.

Gompers: — Me emme tietenkään ole un-hottaneet sitä seikkaa — minä en luulisi, että meidän sallitaan unhottaa sitä tai että te sallitte meidän unhottaa sitä, Mr. Hillquit. Minä en kysymyksilläni tahdo saada teitä sii-hen luuloon, että nämä epäkohdat rajottuisivat ainoastaan yhteen maahan, tai että minä olen sokea enkä huomaa niitä vääryyksiä ja jul-muuksia, joita täällä harjotetaan, vaan minä pyytäisin teitä sosialistipuolueen virallisena edustajana pitämään nämä seikat mielessänne silloin kuin te puhutte Saksan työläisten suu-remmasta vapaudesta ja paremmista oloista, jotka muka ovat Saksan työväenliikkeen saa-vutuksia ja minä kysyn teiltä, että pidättekö te nämä seikat mielessänne?

Hillquit: — Minä pidän sen mielessäni, että

silloin kun minä olen puhunut paremmista oloista, niin minä olen tarkottanut, että ne ovat aineellisesti paremmassa asemassa. Siitähän oli kysymyskin. Silloin kun te puhutte eri maiden poliittisista laitoksista ja poliittisista oikeuksista, niin ei pidä unhottaa sitä seikkaa, että Preussi on kuningaskunta ja että Saksa on keisarikunta ja että Yhdysvallat on tasavalta. Mutta minä haluaisin lausua sen, että ne sanoin kuvaamattomat julmuudet, joita täällä on tapahtunut, eivät olisi voineet tapahtua Saksassa, jossa on 111 sosialistista edustajaa parlamentissa ja niin voimakkaat unionit kuin Saksassa on. Siinä kaikki.

Gompers: — Eikös niitä ole tapahtunut Saksassa?

Hillquit: — Ei ole.

Gompers: — Kokoontumisvapaus on kielletty ja työläiset antavat perään. Ja eikö silloin ole taistelua kun he siihen myöntyvät?

Hillquit: — Saksassa ei ole tapettu naisia ja lapsia työläisten taisteluissa ja Saksan hallitus ei olisi sitä suvainnut. Kun joukko sotilaita hyökkäsi erään vaivaisen työläisen kimppuun, niin koko kansakunta nousi kapinaan ja sosialistit parlamentissa olivat melkein saada ministeristön häviölle sen tapahtuman johdosta.

Gompers: — Tuolla tapahtumalla, josta te puhutte, on kokonaan toisenlainen merkitys, ja se asianomainen henkilö ei ollut työläinen, vaan viranomainen.

Hillquit: — Hän oli suutari.

Gompers: — Eikös se olekin niin, että Yhdysvalloissa työläiset imettyään itseensä vapauden peruseriaatteet, ovat myöskin valmiit ne käytännössä toteuttamaan ja verrat-

tuna muiden maiden työläisten taipuvaisuuteen alistua mieluummin kuin vastustaa — —

Hillquit: — Se ei ole totta, sillä nämä työläiset, joista te puhutte, eivät olleet vielä ehtineet imeä vereensä niitä niinkutsuttuja Amerikan vapauden periaatteita. He olivat böömiläisiä, unkarilaisia, italialaisia, itävaltalaisia ja kaikista eri maista tulleita siirtolaisia, jotka olivat olleet maassa vain vähän aikaa. Kun heitä alettiin polttaa elävältä ja lyödä kuoliaiksi, niin he alkoivat vihata sotilasten käyttäytymistä.

Gompers: — Siinä ei tietenkään ole mitään pahaa, että vihata vääryyttä ja julmuutta. Lukuunottamatta ko-operatiivisen yhteiskunnan perustamista, miten muuten teidän liikkeenne päämäärä eroaa yhteiskuntareformiliikkeiden päämäärästä, jotka saavat aikaan parannuksia nykyisessä yhteiskuntajärjestelmässä ja joiden lopullinen päämäärä myöskin on täydellisen yhteiskunnallisen oikeuden ja suurimman vapauden ja onnellisuuden saavuttaminen ihmiskunnalle? Miten muuten teidän päämääränne eroaa Amerikan työväenliikkeen päämäärästä? Amerikan ammattiunioniliikkeen, American Federation of Labor liikkeen päämäärästä?

Hillquit: — Mr. Gompers, minä en koetaakaan perustaa mitään eroa työväenliikkeen ja sosialistisen liikkeen välillä. Minusta taasen tuntuu, että te sitä olette koettaneet tehdä, mutta turhaan. Sosialistit eivät näe mitään eroa sosialistisen liikkeen ja työläisten taloudellisen liikkeen käytännöllisyyden välillä, he näkevät eron ainoastaan laadussa. Me väitämme, että nuo kaksi liikettä voivat hyvin kulkea rinnakkain; että ne voivat olla olemassa ja edistyä toistensa kannatuksella ja me

olemme valmiit antamaan osamme kannatuksesta. Miten hyvänsä me olemmekin arvostelleet johtajia ja menettelytapoja, niin ne arvostelut luonteeltaan ovat olleet pelkästään ystävällisiä neuvoja emmekä me ole täällä tai missään muuallakaan arvostelemassa tämän maan järjestyneen työväestön liikettä suuren yleisön edessä varsinkaan. Me pidämme itseämme osana samasta työväestöstä.

Gompers: — Mikä on teidän mielipiteenne yleislakosta nykyisen järjestelmän kukistajana?

Hillquit: — Minä uskon sen utopiaksi. Minä en pidä sitä mahdollisena ensinkään.

Silloin kun tämän maan työläiset ovat valmiita yleislakkoon muuttaakseen nykyisen järjestelmän, niin he myöskin ovat kyllin järkeviä ja riittävän hyvin järjestyneitä muuttamaan tämän järjestelmän suorastaan lainlaadinnan kautta.

Gompers: — Lainlaadinnan kautta?

Hillquit: — Jos he ovat kyllin voimakkaita voittamaan yleislakon, niin he myöskin ovat kyllin voimakkaita ottamaan haltuunsa hallituskoneiston ja muuttamaan järjestelmän ilman yleislakkoa.

Gompers: — Mitä te tarkoitate lainlaadinnalla?

Hillquit: — Käytäntöön pantavien lakien, säädäntöjen ja määräyksien laatimista.

Gompers: — Tullaanko kaikilta omaisuuden omistajilta ottamaan heidän omaisuutensa pois ja antamaan se hallituksen tai ko-operatiivisen yhteiskunnan huostaan?

Hillquit: — Minä en ole sanonut, että heiltä tullaan sitä ottamaan pois, se voidaan saada heiltä lunastamalla.

Gompers: — Sanokaamme, ottamalla haltuunsa — —

Hillquit: — Ottamalla haltuunsa — ottamalla kontrollin ja nautinto-oikeuden.

Gompers: — Vallankumouksen avulla?

Hillquit: — Oh, sitä luultavasti voidaan kutsua vallankumoukseksi sittenkin, vaikka se voi olla hyvinkin rauhallinen, minä en tiedä.

Gompers: — Takavarikoimisella?

Hillquit: — Ei siten, kuin nykyään tehdään. Me nykyään olemme markkinoilla tarkoituksella maksaa kapitalistit ulos.

Gompers: — Korvauksen avullako?

Hillquit: — Korvauksen avulla. Kuitenkaan minä en voi mennä takuuseen siitä, mitä seuraava sukupolvi tulee tekemään. Kapitalistit voivat tulla pahanilkeiksi ja kansa kylästyä heihin ja ottaa omaisuuden haltuunsa samoin kuin me otimme neekerijät omistajiltaan.

Gompers: — Onko teillä sellainen käsitys, että se tulee tapahtumaan korvauksella.

Hillquit: — Se voisi olla mahdollista.

Gompers: — Onko teillä mitään käsitystä kuinka sellainen yritys maksettaisiin?

Hillquit: — Maksettaisiin! Me emme ole ehtineet vielä siihen saakka, Mr. Gompers —

Gompers: — Eikö?

Hillquit: — Minä oletan, että jos se maksetaan, niin se maksetaan hallituksen arvopapereilla.

Gompers: — Minusta kuulostaa, että te ette kannata niinkutsuttua valtiososialismia?

Hillquit: — Minä en kannata sitä.

Gompers: — Ettekö te edes kannata sitä kansanvaltaisen sosialismin saavuttamiseksi?

Hillquit: — Jos se on valtiososialismia,

niin se ei ole mikään kansanvaltaisen sosialismin saavuttamiskeino.

Gompers: — Eikö Yhdysvaltain sosialistipuolueiden keskuudessa ilmenevä suuri erimielisyys osoita, että tulee olemaan tuhoisia erimielisyyksiä vallankumouksellisen yhteiskunnan hallinnossa?

Hillquit: — Meillä ei ole mitään tuhoisia erimielisyyksiä. Meillä on sosialistipuolueen keskuudessa joitakin erimielisyyksiä ja joskus virheitäkin — ja minä toivon niitä olevan teillä American Federation of Laborissakin — mutta siitä huolimatta me kykenemme säilyttämään järjestömme ja työskentelemään yhteisen päämäärän eteen. Minä oletan, että sosialistisessa yhteiskunnassa tulee ilmenemään voimakkaita erimielisyyksiä ja yhteenottoja. Muuten minä en toivokaan sen olevan.

Gompers: — Minä tarkotin vapautteen nähdän. Eikös sosialistisessa yhteiskunnassa tule olemaan yksilöllinen toimintavapaus ja vapaus valita oma työalansa ja vapaus kieltäytyä työskentelemästä?

Hillquit: — Heillä tulee olemaan riittävästi vapautta.

Gompers: — Minä huomaan teillä ei olevan mitään käsitystä, että kansanvaltaisen sosialistisen johdannon alla johtajat voisivat tai tulisivat riistämään johtonsa alla työskenteleviä työläisiä ja että yksi työläisryhmä riistäisi toista, että laiskat virkailijat riistäisivät ahkeroita ammattilaisia, rohkeammat ja voimakkaammat heikompia ja kainompia ja taloudellisesti epäonnistuneet onnistuneita.

Hillquit: — Luultavasti jotain sellaistaikin voi tapahtua. Ihmiset epäilemättä pysyvät ihmisinä sosialisminkin vallitessa. Mutta kaikesta päättäen nämä paheet tulevat olemaan paljon pienempiä ja merkityksettö.

mämpiä kuin nykyisen järjestelmän vallitessa syystä, että sosialistinen järjestelmä perustuu suurempaan kansanvaltaisuuteen ja itsehallintoon ja voi se täten tarjota myöskin parannuksia näille paheille. Sitäpaitsi silloin ei tule olemaan mitään suurta kiihotinta turmelukseen, kuten yksilöllinen voitonhimo kapitalistisessa yhteiskunnassa.

Gompers: — Jos nyt kysymyksen vuoksi oletettaisiin, että tuo ko-operatiivinen yhteiskunta olisi mahdollista perustaa, niin sen nykyiseksi päämääräksi tulisi työläisten taloudellisten, yhteiskunnallisten ja moraalisten olojen parantaminen niin hyväksi, kuin silloin olisi mahdollista, eikös?

Hillquit: — Minä uskon niin.

Gompers: — Ja tulisiko sitten olemaan mitään muuta korkeampaa päämäärää, kun tämä olisi saavutettu?

Hillquit: — Yllin kyllin. Uusia pyrkimyksiä tulee olemaan jokapäivä.

Gompers: — Vielä sittenkin?

Hillquit: — Vielä sittenkin.

Gompers: — Vielä korkeampia?

Hillquit: — Vielä korkeampia.

Gompers: — Jos se on niin, niin eikös ole totta, että se on muuttuva ihanne?

Hillquit: — Aivan totta. Se on meidän päämäärämme tänään. Se on muuttuva. Huominen päivä kehittää liikkeen korkeampaa päämäärää kohden.

Gompers: — Toisin sanoen teidän käsityksenne mukaanko sekin olotila, jos sellainen voisi olla mahdollinen, tulisi olemaan kuten tämänpäiväinenkin, muuttuva ja aina parempaan päin kehittyvä?

Hillquit: — Juuri niin.

Gompers: — Eikä sekään olisi päämäärä?

Hillquit: — Ei lopullinen päämäärä. Mitään sellaista ei voi olla olemassakaan kuin lopullinen yhteiskunnallinen päämäärä.

Gompers: — Tultaisiinko sosialistisessa valtiossa jokainen työläinen palkitsemaan täydellä työnsä tuloksella tai osalla tuloksesta hänen vaatimuksiensa mukaan? Toisin sanoen tulisiko sääntönä olemaan, että jokaiselle ansionsa mukaan, vai että jokaiselle tarpeensa mukaan?

Hillquit: — Ei kumpikaan, suoraan sanoen. En luule, että sosialistinenkaan hallitusmuoto voi heti muuttaa nykyään käytännössä olevaa korvausjärjestelmää. Luullakseni se on rakennettava nykyisen järjestelmän pohjalle. Minä luulen, että se suureksi osaksi tulee olemaan palkkajärjestelmä ja että jokaiselle maksetaan niin paljon kuin mahdollista sen mukaan miten hyödyllistä työtä hän tekee — mutta palkat kuitenkin tulevat olemaan korkeammat, sillä niihin sisältyy ne voitot, jotka nyt menevät joutilaille kapitalisteille.

Gompers: — Jos se ko-operatiivinen yhteiskunta ei ole vielä lopullinen päämäärä, niin miksi kutsua sitä sitten sosialismiksi, miksi sitä ei kutsuta tavalliseksi, luonnolliseksi ihmiskunnan kehitykseksi korkeampaa ja parempaa yhteiskuntaa kohden?

Hillquit: — Me voimme kutsua sitä tavalliseksi, luonnolliseksi ihmiskunnan kehitykseksi aina sosialismiin saakka. Toisin sanoen, Mr. Gompers, me jaamme ihmiskunnan historian jokseenkin omavaltaisesti joihinkin viisisiin aikajaksoihin. Me puhumme orja-aikakaudesta, feudaaliajasta ja kapitalismin aikakaudesta. Nyt me näemme edessämme uuden asteen kehityksessä ja kutsumme sitä sosialismin aikakaudeksi. Me emme voi

vetää mitään selvää rajaa, mistä se alkaa ja mihin se loppuu. Mutta se ei varmastikaan tule olemaan pysyväinen. Jotain korkeampaa ja parempaa tulee jolloinkin kehittymään sen tilalle. Jokainen kehitysaskel samalla kertaa on korkeampi edellistä ja samoin kuin kapitalistinen aikakausi on ollut parempi feudaalikaikaa, niin tulee myös sosialistinen aikakausi olemaan parempi kapitalistista aikakautta. Siinä kaikki.

Gompers: — Te pidätte sitä nimenä vaan, mutta ette lopullisena päämääränä?

Hillquit: — Ei lopullisena päämääränä ihmiskunnan kehityksessä, ei.

Komisioneri Ballard: — Te olette puhuneet työläisten asemasta sosialismin vallitessa ja nykyään. Vaikka me eläisimmekin ihan teellisessä sosialistisessa yhteiskunnassa, niin eikö sittenkin jotkut ihmiset tulisi olemaan työläisiä ja toiset peräänkatsojia?

Hillquit: — Me kaikki olisimme silloin työläisiä. Toiset tietenkin tulisivat toimimaan johtajina ja peräänkatsojina, toiset ruumiillisen työn tekijöinä ja toiset taasen henkisen työn tekijöinä. Työnjakoa epäilemättä tulitaisiin noudattamaan silloinkin.

Ballard: — Mutta sallisitteko te kenenkään, huolimatta siitä minkä työn tekijä hän on, saavuttaa parempia edellytyksiä, kuin mitä alimman ruumiillisen työn tekijällä olisi tilaisuus saavuttaa?

Hillquit: — Minä en sanoisi juuri tuolla tavalla. Minun käsitykseni mukaan kenenkään ei sallita sellaisten työvälineiden yksityisomistusoikeuden perusteella, joita yhteiskunta tarvitsee rikkautta luodessaan, nauttia sellaisista tuloista, joiden eteen hän ei ole työskennellyt. Mutta me tietenkin käsitämme ih-

misluonteiden olevan erilaisia. Me käsitämme, että meillä on erilaisia kykyjä ja taipumuksia. Työ tullaan järjestämään ja jakamaan.

Ballard: — Ja palkitsemaan eri tavalla?

Hillquit: — Ja erilaiset palkinnot epäilemättä tullaan antamaan erilaisista toimista, riippuen siitä, miten tärkeä toimi on — ainakin jonkun aikaa.

Ballard: — Tämän-aamuisessa puheessanne te sanoitte American Federation of Laborin menettelytapojen olevan vanhanaikaisia. Voisitko te muutamissa lauseissa sanoa meille, mitä muutoksia te esittäisitte tehtäväksi sen liiton menettelytavoissa, että siitä tulisi enemmän nykyajan vaatimuksia vastaava?

Hillquit: — Luullakseni nuo muutokset tulevat pian tapahtumaan joka tapauksessa. Minun mielestäni ne muutokset ovat seuraavia: Pyrkimys koettaa saada järjestöjä, joihin kuuluu samalla ammattialalla työskenteleviä työläisiä, läheisempään keskinäiseen yhteyteen. Minä luulen, että American Federation of Laborin poliittinen kanta tarvitsee myös muutosta. American Federation of Labor ei käytä edukseen niitä suuria poliittisia voimia, joita on sen järjestön keskuudessa. Minä luulen, että se liitto, heittäytymällä yhden houreen valtaan toisensa jälkeen ja seuraamalla "ystävien rankaisemis- ja vihollisten palkitsemisspolitiikka", tuhlaa suuren osan siitä valtavasta voimasta, jota kaikkien maiden järjestäytyneet työläiset käyttävät suureksi edukseen; ja minä luulen, että American Federation of Laborin vastainen kehitys perustuu sen järjestön lujempaan solidaarisuuteen ja työläisten poliittiseen vapauteen.

Komisioneri Harriman: — Eikö se ole ylitsepääsemätön totuus, että ihmiset, joilla on

suuremmat henkiset lahjat ja enemmän tahdon voimaa, tulevat aina menemään toisten edelle? Ja jos tämä kerran pitää paikkansa, niin kuinka te voitte silloin estää kapitalistiluokan tunkeutumasta eturintamaan ja pääsemästä voimaan

Hillquit: — Kenelläkään ei ole mitään sitä vastaan, jos joku suurimpia henkisiä lahjoja ja edellytyksiä omaava henkilö pääsee vähemmän kykenevän henkilön edelle tai saapi suuremman palkkion tai korvauksen työstään. Sosialistit vastustavat sitä, että vähemmän kykenevä tai lahjakas henkilö pääsee lahjakkaamman edelle sen perusteella, että hän on tuotantovälineiden omistaja. Tänäpä kuka henkilö hyvänsä, jos sattuu syntymään rikkaista vanhemmista ja perii paljon osakkeita ja bondeja, voi saada aivan ruhtinaallisia tuloja, siitä huolimatta, vaikka hän olisi kaikkea järkeä ja ajatuskykyä vailla, samalla kuin joku työnvalvoja tai työläinen voi olla paljon viisaampi ja saada vain mitättömän nälkätaljan. Tällaista sosialistit vastustavat.

Harriman: — Ettekö te sitten vastustakaan koko kapitalistiluokkaa, vaan joitakin yksilöitä siitä luokasta, jotka ovat rikkaita?

Hillquit: — Me vastustamme koko kapitalistiluokkaa luokkana, joka pääoman omistajana saa tulonsa tarvitsematta työskennellään eteen. Jos joku kapitalistiluokan jäsen tekee yhteiskuntahyödyllistä työtä, niin hän on oikeutettu saamaan korvauksen siitä työstään, mutta me vastustamme korvauksien ja dividanttien jakamista kenellekään sen perusteella, että hän on ollut niin onnellinen että on syntynyt rikkaaksi, olipa hän sitten hyvä tai paha, kykenevä tai kykenemätön, tuottava tai tuottamaton henkilö.

Komisioneri Lennon: — Minä ymmärsin teidän sanovan tänään, että sosialismin tulon täytyy tapahtua kasvamisen, kehityksen kautta, että ihmiskunnan on kehityttävä korkeampiin ja parempiin oloihin ja että työläisten on pyrittävä saavuttamaan parempia yhteiskunta- ja teollisuusoloja ja korkeampaa henkistä kehitystä.

Hillquit: — Juuri niin.

Lennon: — Te ette uskokaan sitten siihen teoriaan, että ihmistä on kidutettava äärimäisyyteen saakka ennenkun hän kapinoitsee ja avustaa parempien olojen saavuttamisessa?

Hillquit: — En missään tapauksessa; aivan päinvastoin.

Lennon: — Eikös suuri osa sosialisteja ole kannattanut tuota teoriaa aivan näihin asti?

Hillquit: — Ei. Suurin ero sosialistien tai paremmin sanoen sosialidemokraattien ja anarkistien välillä on siinä, kun anarkistit hyväksyvät tunnuslauseekseen: "Kuta pahempi sen parempi". Kun taas sosialistien tunnuslause on: "Kuta parempi sen parempi".

Ballard: — Kuten minä käsitan, te tahdotte, että yhteiskunta omistaa työvälineet. Sallisitteko te kenenkään oman yritteliäisyytensä kautta kasaavan omaisuutta ja sallisitteko te että hän yksin nauttisi siitä?

Hillquit: — Kyllä.

Ballard: — Pitäisikö tämän henkilön lasten alkaa alusta samoin kuin kenen toisen henkilön lasten hyvänsä tai sallisitteko te, että hän luovuttaisi lapsilleen ne dollarinsa ja senttinsä, jotka hän on saanut kasaan?

Hillquit: — Toisin sanoen, sallisimmeko me perintöoikeutta sosialismin vallitessa? Yksilönä minä olen sitä mieltä, että me sallimme. Ymmärtäkää, että minulla ei ole mitään val-

tuutta puhua tulevaisuudesta, mutta sosialismin vallitessa ei tule olemaan teollisuuksien, koneistojen tai minkään muun yksityisomistusoikeutta, jonka avulla voidaan toista riistää. Ainoastaan nautinto- ja kulutustavaraan nähden voi olla yksityisomistusta. Yhteiskunta kokonaisuudessaan ei välitä paljon siitä, käyttätekö te sellaiset säästönne, jotka eivät tuota teille mitään, vuosittain tai säästätekö te niitä kymmeniä vuosia tai annatteko te ne lapsillenne. Niinkauan kun ei ole mitään toisen henkilön riistomahdollisuutta yhteiskunnallisen työväliseen tai minkään muunkaan työväliseen omistusoikeuden perusteella, niinkauan minä en näe mitään sosialistisessa ohjelmassa, joka kieltäisi käyttämästä tai nauttimasta yksityisomaisuudesta ja sitä jälkeläisille jättämästä.

Garretson: — Mr. Hillquit, teidän teorianne on sitten — minä haluan päästä selvytyteen — —

Hillquit: — Pääskää vaan!

Garretson: — Mitä Mrs. Harrimanin alkamaan kysymykseen tulee, niin teidän teorianne mukaan teidän järjestelmänne vallitessa kokoomiskyvyn väärinkäyttäminen kävisi mahdottomaksi, eikös niin?

Hillquit: — Aivan niin.

Gompers: — Toisin sanoen epärehellinen riistämiskiihko katoaisi?

Hillquit: — Epärehellinen riistäminen ja kaikki muukin riistäminen kävisi mahdottomaksi.

(Istunto loppui.)

KOLMAS ISTUNTO.

American Federation of Laborin pyrkimykset ja menettelytavat.

Thompson: — Mr. Gompers, kuinka kauan olette olleet American Federation of Laborin presidenttinä?

Gompers: — American Federation of Labor perustettiin Pittsburghissa, vuonna 1881, jolloin minut valittiin sen ensimmäiseksi presidentiksi ja siinä virassa minä olen ollut siitä saakka, lukuunottamatta kahta virkakautta.

Thompson: — Mitä ammattialoja yleensä kuuluu American Federation of Laboriin?

Gompers: — Siihen kuuluu melkein kaikki ammattialat, mitä tämän maan teollisuudessa on.

Thompson: — Onko jäsenyyteen nähden mitään rajoituksia?

Gompers: — Ei mitään. Ainoana vaatimuksena tähän saakka on ollut, että siihen liittoon kuuluu ainoastaan palkkatyöläisiä.

Thompson: — Minä haluaisin kuulla teidän selostavan, mitkä ammattilajit kuuluvat siihen liittoon ja jos te ette voi sitä nyt tehdä, niin olisi hyvä, jos te antaisitte komitealle kirjallisen selostuksen vaikkapa myöhemmin.

Gompers: — Minulla on se painettuna. American Federation of Labor julkaisee aina selostuksen kaikista järjestöistä, jotka kuuluvat siihen, kuin myöskin sellaisista, jotka eivät kuulu, mutta joilla voidaan sanoa olevan sama politiikka ja järjestömuoto. Minä annan teille kopion siitä julkaisusta ja voitte käyttää sitä sellaisiin tarkoituksiin kuin tahdotte.

Thompson: — Minkälainen järjestömuoto American Federation of Laborilla on?

Gompers: — American Federation of Labor on liitto, kuten sen nimikin jo osottaa. Se ei ole järjestö, kuten sitä usein erehdyksessä kutsutaan, vaan se on liitto. Sen liiton muodostavat järjestöt, joilla jokaisella on oma hallitusmuotonsa ja määräämisvalta omiin tarpeisiinsa ja vaatimuksiinsa nähden. Tämä oikeus on ollut järjestöillä aina siitä saakka kun American Federation of Labor perustettiin ja sitä on noudatettu niin paljon, kuin mahdollista koko sen liiton olemassaolon ajan. Liitolla on valtaa ainoastaan niin paljon kuin siihen kuuluvat järjestöt myöntävät sille.

Thompson: — Onko liitolla perustuslakia tai järjestösääntöjä?

Gompers: — On. Minä annan teille yhden kopion siitä. American Federation of Laborin konventionissa, joka pidettiin Seattlessa 1913, tehtiin tähän perustuslakiin joitakin muutosehdotuksia ja hyväksyttiin se sitte nykyisessä muodossaan.

Minä voin nyt antaa teille luettelon siihen liittoon kuuluvista järjestöistä. Siihen kuuluu 110 kansallista ja kansainvälistä uniota. Se käsittää viisi teollisuusosastoa. Siihen kuuluu 42 valtiojärjestöä. Siihen kuuluu 623 kaupunkien keskusvirastoa, tai kaupunkien tai kauppaloitten paikallisten ammattiunionien liittoa ja siihen kuuluu 642 paikallista ammattiuniota tai liittoa, jotka suorastaan paikallisina järjestöinä kuuluvat American Federation of Laboriin ja joiden lupakirja tulee kestämään siihen saakka kunnes näille ammattialoille kertyy tarpeeksi suuri lukumäärä työläisiä, niin että kansallinen unio voidaan perustaa näistä paikallisista unioista ja jär-

jestää ne yhdeksi suureksi kokonaisuudeksi valvomaan siihen teollisuuteen kuuluvien paikallisten järjestöjen yhteistä etua.

Thompson: — Millä tavalla American Federation of Labor ilmaisee mielipiteensä? Pitääkö se konventsioneja tai palkkaako se virkailijoita

Gompers: — Se palkkaa virkailijoita.

Thompson: — Mitä konventsioneja se pitää ja mitä virkailijoita sillä on?

Gompers: — Konventsioneja pidetään joka vuosi ja useana viime vuonna on ne pidetty aina marraskuussa. Virkailijoita on presidentti, kahdeksan varapresidenttiä, sihteeri ja rahastonhoitaja. Nämä yksitoista virkailijaa muodostavat toimeenpanevan neuvoston.

Thompson: — Mihinkä määrään sillä konventionilla on päättämisvaltaa? Onko se liiton korkein lainsäädäntölaitos?

Gompers: — Se on, ja kuitenkin sen täytyy toimia niiden valtuuksien ja määräyksien sisäpuolella, mitä ne järjestöt, jotka muodostavat sen, myöntävät sille. Jos minun sallitaan käyttää sitä vertausta, niin American Federation of Labor on perustettu Yhdysvaltain hallituslaitoksen mukaiseksi sekä liittoetta valtiohallitusjärjestelmäänsä nähden, jonka kautta liittohallitukselle myönnetään vain niin paljon valtaa kuin Yhdysvaltain hallitukselle eri valtiot myöntävät.

Thompson: — Onko paikallisilla unioilla eroamisoikeus?

Gompers: — Tietenkin, unioilla, jotka ovat yhtyneet liittoon, on eroamisoikeus. Ei voi tulla kysymykseenkään ettäkö järjestöillä ei olisi sitä oikeutta. Liittoon kuuluminen on moraalinen velvollisuus, toveruustunne, pat-

riioittinen tunne, tunne toimia yhteisten harrastusten eteen.

Thompson: — Jos joku kansainvälinen unio, joka on kuulunut American Federation of Laboriin, eroaa siitä, niin koettaako liitto pakottaa tuota uniota peruuttamaan eroamis päätöksensä?

Gompers: — Ei. Lännen Kaivosmiesliitto erosi American Federation of Laborista vuonna 1896. Silloin useilta tahoilta esitettiin, että Lännen Kaivosmiesliittoon kuuluvat paikalliset uniot liittyisivät American Federation of Laboriin paikallisina unionina. Mutta American Federation of Laborin taholta nämä ehdotukset hyljättiin. Tämä pitää paikkansa myöskin sellaisiin kansallisiin unioniin nähden, jotka eivät kuulu vielä American Federation of Laboriin. Me pidämme jokaisen palkkatyöläisen velvollisuutena kuulua ammattinsa unioniin ja jokaisen paikallisen unionin velvollisuutena kuulua ammattinsa kansalliseen tai kansainväliseen unioniin ja me myöskin pidämme jokaisen yhteisiä etuja harrastavan työläisryhmän velvollisuutena kuulua American Federation of Laboriin, mutta mitä siihen tulee, että liiton taholta käytettäisiin mitään pakottavia toimenpiteitä, niin se ei ole totta.

Thompson: — Jos nyt joku kansainvälinen unio on liittynyt American Federation of Laboriin ja liiton konventsionissa tehdään joitakin sen unionin ammattia koskevia päätöksiä, joita se unio kieltäytyy panemasta käytäntöön, niin mitä silloin tapahtuu? Mitä oikeuksia on American Federation of Laborilla tällaisessa tapauksessa?

Gompers: — Sillä ei ole oikeutta pakottaa tuota uniota tottelemaan. Minä muistan

ainoastaan yhden tapauksen, jolloin järjestö, joka edeltäpäin oli lupautunut noudattamaan toimeenpanevan neuvoston päätöstä, joka neuvosto oli valittu riidanratkaisijaksi sen ja kahden muun järjestön välillä, kieltäytyi noudattamasta sitä neuvoston päätöstä, kun se päätös sattui olemaan sitä järjestöä vastaan. Silloin päätettiin ottaa siltä järjestöltä lupakirja pois tai katkaista sen yhteys American Federation of Laboriin. Mutta vuotta myöhemmin se järjestö yhtyi liittoon uudelleen ja liiton konventionissa hyväksyttiin yhtymisesitys.

Thompson: — Ja jäsenyydestä erottamisoikeusko on sitten ainoa todellinen American Federation of Laborin valta ulkopuolella moraalisen vallan?

Gompers: — Niin, American Federation of Laborin jäsenyydestä.

Thompson: — American Federation of Laborin jäsenyydestä?

Gompers: — Niin, ja minun täytyy sanoa, että se voidaan tehdä ainoastaan silloin, kun American Federation of Laborin koko jäsenistö on edustettuna ja jos kaksikolmattaosaa äänestää erottamisen puolesta.

Thompson: — Te puhuitte American Federation of Laborin moraalisesta voimasta. Luuletteko te sen moraalisen voiman vaikuttavan kansainvälisten unioiden keskinäisissä suhteissa?

Gompers: — Se on tehokkaampi kuin mikään muu vaikutusvalta tai voima. Kokemus todellisuudessa on osoittanut meille sen toiseikan, että jokainen työväenliike, jossa on yritetty harjoittaa pakotussysteemiä, on synnyttänyt vihaa ja hyljeksimistä joukkojen keskuudessa ja lopullisesti johtanut hajaan-

nukseen samalla kun yritykset vaikuttaa moraalisesti miesten ja naisten tekoihin on johdannut loistaviin tuloksiin. Toisin sanoen, työläiset ovat vain ihmisiä. Ja kun ihmisiä pakotetaan tekemään jotakin järjestönsä olemassaolon uhalla, ja oman henkensä uhalla, niin heissä syntyy ajatus, joka sanoo: "Minä teen juuri päinvastoin, kuin sinä käsket minua tekemään". Jos taas heidän järkiinsä, heidän tunteisiinsa ja oikeudenmukaiseen käytökseen vedotaan, niin he ovat paljon valmiimpia antautumaan ja tekemään parhaansa.

Thompson: — Eikös se ole totta, että tämän maan lakien mukaan ei kenelläkään ihmisellä, ei kenelläkään järjestön jäsenellä ole oikeutta pakottaa toista henkilöä johonkin vissiin tekoon? Eikös se ole totta? Ja että yhdelläkään union jäsenellä ei ole laillista oikeutta pakottaa toista jäsentä lakkoon esimerkiksi?

Gompers: — Se on totta.

Thompson: — Suurin vaikutusvalta, mitä teidän järjestöllä enemmän kuin millään muullakaan järjestöllä tässä maassa on, on moraalinen vaikutusvalta, jonka avulla järjestöt koettavat saada jäsenensä vissiin tekoon, eikö niin?

Gompers: — Se on suurin.

Thompson: — Voidaanko tuo sääntö soveluttaa kaikkiin työväenjärjestökyksymyksiin ja varsinkin teidän järjestönne keskuudessa?

Gompers: — American Federation of Laborin keskuudessa se voidaan soveluttaa valtan mainiosti.

Thompson: — Te puhuitte American Federation of Laborin jäsenluvusta, sen virkailijoista ja toimeenpanevasta neuvostosta. Missä sen valta on?

Gompers: — Liiton toimeenpanevilla komitealla ja järjestyskomitealla on oikeus panna käytäntöön ja toteuttaa kaikki konventionin tekemät päätökset. Niillä on myöskin aloteoikeus kaikkiin sellaisiin asioihin ja erittäinkin lainlaadintaan nähden, joista konventioni ei ole ollut tilaisuudessa ilmaisemaan mielipidettään. Niiden velvollisuus on kaikkiin tavoin auttaa ihmiskunnan kaikkia pyrkimyksiä ja erittäinkin silloin kun palkkatyöläisten suojelus, edut ja hyvinvointi ovat kysymyksessä.

Thompson: — Ovatko neuvoston oikeudet edeltäpäin määriteltyjä?

Gompers: — Ne ovat määritelty perustuslaissa.

Thompson: — Miten suuri noin yleensä on kaikkien niiden järjestöjen yhteinen jäsenluku, jotka kuuluvat American Federation of Laboriin?

Gompers: — American Federation of Laborin toimeenpaneva neuvosto antoi kertomuksen viime maraskuussa Seattlen konventionissa, johon kertomukseen oli myöskin yhdistetty liiton sihteerin, Frank Morrisonin kertomus, joka perustuu niihin tiedonantoihin, mitä American Federation of Laboriin kuuluvat järjestöt antavat hänelle ja joiden mukaan nämä järjestöt maksava veronsa jäsenlukunsa perusteella.

Morrisonin kertomuksen mukaan vuonna 1913 oli keskimääräinen jäsenluku 1,996,004 ja tämän jäsenluvun perusteella perittiin vero. Tämä ehkä tarvitsee hieman selitystä. Tarkoituksella estää minkään järjestön kohottamasta äänimääräänsä juuri konventionin edellisenä kuukautena ja täten lisäämästä järjestön edustajien äänimäärää, konventioni, vuonna

1895, teki sellaisen muutoksen, että edustus- ja äänestys-oikeus konventionissa ei perustu, kuten ennen, viimeisen kuukauden veroon, vaan siihen mitä järjestö vuoden kuluessa on maksanut keskimääräistä veroa.

Thompson: — Oletteko te tehneet mitään vertailuja, missä suhteessa liiton jäsenistö on lisääntynyt Yhdysvaltain asukasluvun lisääntyessä?

Gompers: — Minä en ole tehnyt mitään tarkkoja vertauksia. Tätä kysymystä tarvitsee hiukan selostaa. Niiden järjestöjen jäsenistö, jotka kuuluvat American Federation of Laboriin, on kokoonpantu täysi-ikäisistä ihmisistä, jotka ovat enimmäkseen miehiä, mutta on siellä naitakin. Ja sentähden American Federation of Laborin jäsenmäärän ja Yhdysvaltain asukasluvun toisiinsa vertaaminen ei ole aivan oikeudenmukainen. Jos nyt laskettaisiin viisi henkeä perheeseen, niin olisi oikeudenmukaista olettaa American Federation of Laboriin kuuluvan yksitoista miljoonaa.

Thompson: — Minun kysymykseni ei kohdistunut siihen, mitä te nyt vastasitte, vaan minä halusin tietää, että onko liiton jäsenistön lisääntymisprosentti kohonnut samassa suhteessa Yhdysvaltain väkiluvun lisääntymisprosentin kanssa. Jos te ette tiedä sitä, niin ei tee haittaa. Me voimme laskea sen myöhemmin.

Gompers: — Minä luulen, että American Federation of Laborin lisääntymisprosentti on korkeampi, kuin Yhdysvaltain väkiluvun lisääntymisprosentti.

Thompson: — Olkaa hyvä ja selostakaa meille omilla sanoillanne American Federation of Laborin pyrkimyksistä ja päämäärästä.

Gompers: — Ottaen huomioon sen tosiseikan, että yhteinen yritys on voimakkaampi, kuin yksityinen yritys jonkun vissin päämäärän saavuttamisessa, ensimmäinen päämäärä, jota kohden American Federation of Labor koettaa pyrkiä, on paikallisten, valtiollisten, kansallisten ja kansainvälisten unioiden, teollisuusdepartementtien ja keskusvirastojen perustaminen ja näiden järjestöjen yhteistoimintaan opettaminen kaikissa niissä työtaisteiluissa, joihin he ottavat osaa; työläisten ja erittäinkin liiton jäsenten etujen valvominen; heidän poliittisten, taloudellisten ja yhteiskunnallisten etujensa edelleen kehittäminen ja edistäminen; heidän elämänsä kaikin puolin parantaminen, niin että tuleva sukupolvi olisi kykenevämpi ratkaisemaan ne kysymykset, joita sen eteen tulee. Sanalla sanoen liiton pyrkimyksenä on ihmiskunnan kehityksen kaikissa vaiheissa koettaa kaikki keinonsa silloin, kun on kysymyksessä työläisten olojen parantaminen. American Federation of Laborin toiminta on rajoittamaton kaikissa sellaisissa pyrkimyksissä, jotka ovat edullisia työväen kysymykselle. Minä tietenkin voisin selostaa näistä seikkaperäisemmin, mutta yhdenkin vaikuttavan asianhaaran unhottaminen voisi johtaa siihen käsitykseen, että liiton toiminta siihen nähden on rajoitettua. Sen tehtävään kerta kaikkiaan kuuluu ottaa osaa kaikkeen sellaiseen toimintaan kaikilla aloilla, joka voi kehittää, edistää ja turvata työläisten oikeuksia ja etuja ja tehdä olot heille paremmiksi ja tuottaa ihmiskunnalle mahdollisimman paljon onnea. American Federation of Laborin toiminta on rajoittamatonta pyrkiessään todellista päämääräänsä kohden ja edistäessään kehityksen kulkua tähän suuntaan.

Puheenjohtaja Walsh: — Nyt Mr. Hillquit, voitte kuulustella Mr. Gompersia.

Hillquit: — Te sanoitte liiton yleisenä pyrkimyksenä olevan työläisten olojen parantamisen kaikilla aloilla. Tarkotitteko te tällä taloudellisten olojen parantamista ensiksi, vai kuinka?

Gompers: — Ensiksi ja aina.

Hillquit: — Tarkotatteko poliittisten ja yhteiskunnallisten olojen parantamista myöskin?

Gompers: — Jokaisessa suhteessa.

Hillquit: — Kuuluuko siihen myöskin poliittisten oikeuksien ja yhteiskunnallisen aseman kuin myöskin taloudellisten olojen parantaminen?

Gompers: — Epäilemättä.

Hillquit: — Muodostaako teidän liittonne aina aika ajottain mitään varmoja suunnitelmia tällaisista parannuksista?

Gompers: — American Federation of Labor ottaa huomionsa ensimmäiset ja tärkeimmät kysymykset ensiksi.

Hillquit: — Ja se on myöskin hyväksynyt sellaisia ponsia, joissa esitetään joitakin oleellisia parannussuunnitelmia, eikö olekin?

Gompers: — On.

Hillquit: — Onko American Federation of Labor ilmaissut olevansa työpäivän lyhentämisen kannalla, koska kerran konetuotanto on nopeistunut?

Gompers: — Se on, ja sitäpaitsi, työpäivän lyhentämisestä on puhuttu jo viisikymmentä vuotta, siis kaksikymmentä vuotta ennen American Federation of Laborin perustamista. Sitten kun American Federation of Labor perustettiin, niin se liike sai todellisemman merkityksen ja muodon. Esimerkiksi, Ame-

rican Federation of Labor julisti vuonna 1884, että Yhdysvaltain työläisten tulee tehdä todellinen yritys saadakseen kahdeksan-tuntin työpäivän toukokuun ensimmäisenä päivänä, vuonna 1886. Liitto tarjosi palvelustaan järjestölle 8-tuntin työpäivän järjestämisessä panemalla toimeen neuvotteluja työnantajain ja työläisten välillä, kirjeenvaihdon, julkaisujen, agiteerauksen ja opetuksen kautta ja, jos sillä on tämän kysymyksen kanssa jotakin yhteyttä, niin sallittanee minun sanoa, että American Federation of Laborin esityksestä kaksi ammattialaa — kappaletyöammattia — saavutti 8-tuntisen työpäivän toukok. 1 p. 1886 ja siitä lähtien on siinä teollisuudessa ollut 8-tuntinen työpäivä tähän päivään saakka; ja että American Federation of Laborin julistuksesta oli vielä sekin seuraus, että alettiin lyhentämään työpäiviä useilla muillakin ammattialoilla 18-tuntisista ja 16-tuntisista työpäivistä ei 8-tuntisiksi, vaan 10- ja 9-tuntisiksi työpäiviksi. Myöhemmin tämän kuulustelun kestäessä annettanee minulle tilaisuus tarkemmin selostaa työpäivistä eri teollisuuksissa.

Hillquit: — Joka tapauksessa American Federation of Labor on siis epäilemättä lyhemmän työpäivän kannalla ja työtuntien edelleen suhteellisesti lyhentämisen kannalla sikäli kuin tuotantokoneisto ja muut tuotantovälineet nopeistuvat, vai kuinka?

Gompers: — Niin ja vielä lisäksi me tunnustamme nykyajan vaatimuksen saada enemmän tilaisuutta ja enemmän aikaa lepoon, nautintoon ja kehitykseen.

Hillquit: — Aivan niin. American Federation of Labor kannattaa siis vähintään yhden ja puolen päivän lepoa joka viikko?

Gompers: — Niin. Ja minä voin sanoa, että me jyrkästi vaadimme ainakin yhden koko päivän joka viikko. Minulla oli kunnia olla New Yorkin valtion työväenliiton presidenttinä silloin, kun New Yorkin valtion lainlaatijakunta julisti lauantain jälkeen puolenpäivän lailliseksi juhlapäiväksi.

Hillquit: — Te, Mr. Gompers, siis kannattatte vähintään yhden ja puolen päivän lepoa viikkoa kohden?

Gompers: — Minä kannatan.

Hillquit: — Oletteko te myöskin sillä kannalla, että työpajat, tehtaat ja kaivokset olisi saatava tarkemman tutkinnon alaisiksi?

Gompers: — Minä mieluummin haluaisin, että te ette kyselisi minun persoonallisia mielipiteitäni. Minä olen täällä American Federation of Laborin edustajana ja presidenttinä ja minä mieluummin haluaisin, että te kysyisitte liiton suhtautumisesta siihen tai tähän kysymykseen, ettekä minun persoonallisesta suhtautumisestani.

Hillquit: — Oletteko te, tai American Federation of Labor sitä mieltä, että työpajat, tehtaat ja kaivokset olisi tarkemmin tarkastettavat?

Gompers: — Se on aina toiminut ja nytkin toimii niiden samojen tarkotusperien oteen.

Hillquit: — Onko liitto myöskin sitä mieltä, että työnteettäminen lapsilla, jotka ovat alle kuudentoista ikävuoden, olisi kiellettävä?

Gompers: — On. Ja liitto on toiminut tämänkin asiaan eteen.

Hillquit: — Onko liitto myöskin sitä mieltä, että vankien valmistamien tuotteiden myyminen ja kuljettaminen valtiosta toiseen olisi kiellettävä kuin myöskin sellaisten tava-

roiden myyminen, jotka on valmistettu tehtaissa, joita ei tarkasteta?

Gompers: — On. Mutta se nyt on välikeino. Se on vain välikeino niiden tarkotusperien saavuttamiseksi, joista te mainitsitte kysymyksessänne. Se itsessään ei ole vielä mikään saavutus, vaan on vain välikeino sellaiseen.

Hillquit: — Kannattaako liitto kuitenkin tätä toimenpidettä sellaisena välikeinona?

Gompers: — Kannattaa.

Hillquit: — Oletteko te sitä mielistä, että Yhdysvaltain, eri valtioiden ja kunnallishallituksen tulee palkata työläisensä ilman urakoitsijain välitystä?

Gompers: — Olen ja suureksi osaksi tuo tarkotusperä on jo saavutettukin.

Hillquit: — Ja kannattaako liitto myöskin minimipalkkakysymystä?

Gompers: — Se on liian laaja kysymys. Ei siihen voi antaa järkipäätä vastausta.

Hillquit: — Onko liitto sitten sitä mieltä, että lain kautta olisi asetettava minimipalkka, jota vähempää ei yksikään työnantaja saisi maksaa työläiselleen?

Gompers: — Hallitusten yritykset määrätä palkat, joilla ihmiset saisivat työskennellä, ovat kokemuksia pitkän teollisuusorjuuskauden alkua ajoilta. Sellainen aikakausi on ollut olemassa, jolloin hallitukset ja oikeusistuimet määrittivät palkat vuosineljänneksistunnoissaan. Niinä aikoina jolloin työntekijöistä oli puute ja jolloin työnantajat tarjosivat työläisilleen korkeampia palkkoja, oikeuslaitokset rankaisivat molempia vankeudella ja muilla ruumiillisilla kidutuksilla siitä syystä, kun toinen pyysi, vaati ja sai ja toinen maksoi korkeampaa palkkaa kuin laki määräsi.

Hillquit: — Saanko selostaa teille kysymystäni. Luulen, että ymmärsitte minua väärin.

Gompers: — Luulen, että voin ilmaista tarkotuksenne ensimmäisellä viidellä tai kuudella sanalla. Te kysyitte liiton suhtautumista minimipalkkalakiehdotukseen nähden. Tämä nähtävästi on ehdotus, jonka kautta tultaisiin määrittelemään palkat. Vaikka minä en olekaan lakimies, niin tiedän sittenkin olevan lainmukaisen periaatteen, että jos oikeusistumella on kerran tuomio-oikeus johonkin henkilöön nähden, niin se on silloin täysin oikeutettu panemaan päätöksensä täytäntöön, niin kauan kuin se pysyy sen tuomiovallan piirissä. Minä pelkään kreikkalaisia, vaikka he kantaisivat lahjoja. American Federation of Laboriin kuuluvat miehet ja naiset vihaavat kaikkia sen luontoisia tarjouksia, joiden varjossa heitä yritetään saada orjiksi.

Hillquit: — Toisin sanoen, jos New Yorkin valtiossa tehtäisiin sellainen lakiehdotus, joka kieltäisi työnantajia teettämästä naisilla työtä tehtaissaan pienemmällä palkalla, kuin sanoikaamme yhdeksällä tai kymmenellä dollarilla, niin te vastustaisitte tätä ehdotusta sillä perusteella, että se orjuuttaisi New Yorkin valtion naistyöläiset. Tämäkö on teidän mieltäpiteene?

Gompers: — Sallikaa minun sanoa, että tähän ei voi vastata lyhyesti "joo" tai "ei". Silloin kun tämä kysymys oli American Federation of Laborin ja sen toimeenpanevan neuvoston tutkittavana ja keskusteltavana, niin oltiin eri mieltä. Minä en sano tätä minään salaisuutena. Konventsioni päätti, että tämä kysymys ansaitsee tarkempaa tutkimista ja

harkitsemista ja se on American Federation of Laborin virallinen päätös.

Jos te haluatte kuulla minun persoonallisen mielipiteeni asiasta, niin minä olen valmis sen ilmaisemaan.

Hillquit: — Te voitte ilmaista omanne tai sen liiton mielipiteen, jota te edustatte. Minä tahdon ainoastaan selvän vastauksen. Minun viimeinen kysymykseni oli: Olettakaamme, että tässä valtiossa tultaisiin tekemään lakiehdotus, jossa määrättäisiin yhdeksän tai kymmenen dollaria minimipalkaksi tehtaissa työskenteleville naisille, niin tulisitteko te persoonallisesti tai American Federation of Laborin edustajana vastustamaan tätä lakiehdotusta?

Gompers: — Minulla ei olisi oikeutta eikä lupaa vastustaa sitä, koska American Federation of Labor on kerran sanonut minimipalkkakysymyksen olevan tarkemman tutkimisen ja harkitsemisen arvoisen. Yleensä minä en ole halukas ilmaisemaan omaa mielipidettäni, vaan tässä tapauksessa tekisin sen mielelläni.

Minun mielipiteeni mukaan tuo, vaikkakin hyvää tarkottava esitys, on este meidän maamme teollisuuden ja naisten luonnollisille oikeuksille ja tilaisuuksien kehitykselle.

Hillquit: — Pelkäätekö te sitten, että jos minimipalkkalaki tulisi hyväksytyksi, niin valtiokoneisto tulisi pakottamaan työläiset työskentelemään sillä palkalla, tahtoivatpa he sitten tai eivät. Tämäkö on teidän käsityksenne?

Gompers: — Minä olen epäilevällä kannalla hallituksen toimintaan nähden.

Hillquit: — Ja te pelkäätte, että kun valtio on kerran sallinut minimipalkkalain tulla hyväksytyksi niin se myöskin tulee ottamaan itselleen oikeuden ja pakottamaan miehet ja

naiset työskentelemään tällä palkalla vastoin heidän tahtoaan?

Gompers: — Sitä minä pelkään.

Hillquit: — Olettehan te kuitenkin sitä mieltä, että laki saa määritellä pisimmän työpäivän, vai kuinka

Gompers: — Minä olen.

Hillquit: — Ettekö te sitten tämän yhdenmukaisuuden vuoksi olisi aivan yhtä oikeutettu pelkäämään, että kun lainlaatijakunta kerran on määrännyt pisimmän työpäivän, niin se myöskin voi pakottaa työläiset työskentelemään niin pitkän työpäivän?

Gompers: — Luulen vastaukseni olleen kyllin järkipäisen ja selvän. Minä kannatan lainsäädöksiä työpäivään nähden kaikille niille työläisille, jotka työskentelevät suorastaan hallitukselle, kuin myöskin niille, jotka ovat sellaisessa työssä, jonka hallitus on antanut jollekin urakoitsijalle. Minä kannatan ja liitto kannattaa pisimmän työpäivän määrittelyä lapsille, naisille ja alaikäisille.

Hillquit: — Tuleeko minun sitten ymmärtää, että liitto ei kannata työpäivän laillista rajoittamista täysi-ikäisille miestyöläisille?

Gompers: — Se ei kannata sitä toimenpidettä, että sitä valtion lakien kautta rajoitetaan. Unionit todellisuudessa ovat itsestään, omasta alotteestaan ja omin voimin saaneetkin jo lyhemmän työpäivän.

Hillquit: — Sen minä tiedän. Mutta vastustaako liitto sitten samanlaisia lakisäädöksiä?

Gompers: — Täysi-ikäisille miestyöläisillekö?

Hillquit: — Juuri niin: Heidän työtuntiansa rajoittamiseksi?

Gompers: — Valtion lakipykälien avulla rajottamistako?

Hillquit: — Aivan niin.

Gompers: — Vastustaa.

Hillquit — Vastustaako?

Gompers: — Kyllä!

Hillquit: — Onko se missään konventsio-neissaan tai muuten virallisesti julistanut vastustavansa sellaisia lakisäädöksiä?

Gompers: — Sellaisia esityksiä on tullut esille useita kertoja, mutta ne on aina kumottu.

Hillquit: — Tästäkö te olette tulleet sellaiseen johtopäätökseen, että liitto vastustaa sellaisia laillisia säädöksiä?

Gompers: — Nyt ei ole kysymys mistään johtopäätöksistä, vaan tosiseikoista. Silloin kun jokin esitys tehdään ja se tulee kumotuksi, niin sehän osoittaa, että sitä vastustetaan. Saattaa olla, että kysymys sivuutettiin siitä syystä, kun liitto ei halunnut paljastaa itseään, mutta hylkääminen kuitenkin on tapahtunut niiden syiden perusteella, kuten minä olen sanonut.

Hillquit: — Oletteko hyvä ja sanotte minulle, minkä rajan te vedätte lapsityön, nais-työn ja täysikasvuisen miestyöläisen työn välillä sellaisessa teollisuudessa, jossa kaikkia näitä työvoimia käytetään?

Gompers: — United Mine Workers of America saavutti kahdeksan-tuntisen työpäivän kivihiilikaivostyöläisille pehmeän kivihiilen alueilla omasta aloitteesta ja minä mieluummin kannatan sellaista menettelytapaa kuin lakimääräyksiä.

Hillquit: — Mutta eihän näistä menettelytavoista kumpikaan sodi toistaan vastaan. Eikös ne voisi kulkea käsi kädessä?

Gompers: — Paitsi siinä tapauksessa, että American Federation of Laborilla on pahoja

aavistuksia hallitukselle lisäoikeuksien antamiseen nähden. Hallitus voisi niitä käyttää työläisille vahingoksi ja kun työläiset voivat saada ne ilmankin.

Hillquit: — Onko minun sitten ymmärrettävä, että American Federation of Labor kannattaa lyhempien työpäivien saavuttamista yhteisten neuvottelujen ja muiden sellaisten menettelytapojen kautta, joita unionit käyttävät?

Gompers: — Sallikaa minun huomauttaa, että teillä nähtävästi on väärä käsitys American Federation of Laborin tarkotuksista ja tehtävistä. Unionit itse todellisuudessa ottavat tehtäväkseen lyhemmän työpäivän saavuttamisen. Kansainvälinen kirjaltajain liitto kun esimerkiksi alkoi taistelemaan lyhemmän työpäivän puolesta, niin he jo toista vuotta edeltäpäin ilmottivat työnantajille, että he eivät siitä päivästä lähtien tule työskentelemään kuin kahdeksan tuntia päivässä. Osa työnantajista heti myöntyi tähän, mutta toiset vastustivat. Työläiset tekivät lakon. Toista vuotta senjälkeen useat työnantajien järjestöt ja yksityiset liikkeet lupautuivat myöntämään kahdeksan-tuntin työpäivän ja lopullisesti se saavutettiin kaikille kirjapainoalalla työskenteleville työläisille. Samoin on käynyt useissa muissakin tapauksissa. Kirjaltajat eivät tarvinneet mitään lakia; kivenhakkurit eivät tarvinneet mitään lakia; eikä kansainvälinen sikaarityöläisten liitto, jonka jäsenenä minullakin on kunnia olla, tarvinnut mitään lakia. Rakennustyöläiset ovat saavuttaneet kahdeksan-tuntin työpäivän eikä sitä heillekään laki ole vaaatinut.

Hillquit: — Minä ymmärän sen täydellisesti. Mutta te olette jo ennemmin sanoneet, että American Federation of Labor, liittona

vuotuisessa konventionissaan jo vuonna 1884 hyväksyi kahdeksan-tuntisen työpäiväliikkeen ja on senjälkeen toiminut yhdessä useiden liittoon kuuluvien järjestöjen kanssa kahdeksan-tuntisen työpäivän saavuttamiseksi.

Gompers: — Niin, mutta se on aina tapahtunut niiden järjestöjen omasta aloitteesta.

Hillquit: — Vaikka niinkin.

Gompers: — Esimerkiksi, minä luulen, että se oli vuonna 1890 tai 1889 kun American Federation of Labor taasen ryhtyi taistelemaan lyhemmän työpäivän, kahdeksan-tuntisen työpäivän puolesta ja konventioni oikeutti toimeenpanevan neuvoston kaikin keinoin auttamaan niitä järjestöjä, jotka halusivat yhtyä taistelemaan lyhemmän työpäivän puolesta. Puuseppien unio oli silloin niiden unioiden joukossa, jotka olivat halukkaita yhtymään siihen liikkeeseen ja toimeenpaneva neuvosto valitsi sen taistelun alkajaksi.

Hillquit: — Estääksemme pitempiä väärinymmärryksiä ja tarpeettomia selityksiä minä sanon teille, että milloin hyvänsä minä puhun American Federation of Laborista, niin minä en tarkota sen toimeenpanevaa neuvostoa ainoastaan, vaan kaikkia niitä järjestöjä, jotka muodostavat sen liiton. Nyt Mr. Gompers — —

Gompers: — Suokaa anteeksi. Minä epäilen, että nykyiset ja tulevat historian tutkijat, jotka lukevat näitä kysymyksiä ja niihin annettuja vastauksia, eivät muista pitää mielessään teidän tarkotustanne ja käsittää minun selityksiäni sen mukaan ja siitä syystä minun täytyy vaatia teitä joka kerta kohdistamaan kysymyksenne johonkin vissiin asiaan eikä yleiseen.

Hillquit: — Hyvä on. Kaivostyöläisten

liitto ja Lännen Kaivosmiesliitto, jotka memmet kuuluvat American Federation of Laboriin, ovat useissa valtioissa toimineet hyvin pontevasti kahdeksan-tuntisen työpäivän saavuttamiseksi. Eikös se ole totta?

Gompers: — Kyllä, useissa lännen valtioissa, joissa työläiset työskentelevät maanalaisissa työpaikoissa.

Hillquit: — Kannattaako liitto yleensä sellaista lainlaadintaa, kuin lännen kaivostyöläiset ovat saavuttaneet esimerkiksi Coloradon valtiossa?

Gompers: — Coloradon ja Utahin valtioiden järjestynyt työväenliike on saanut sen aikaan. American Federation of Labor, liittona, ei ole toiminut sen eteen.

Hillquit: — Sen mukaan kuin te tunnute American Federation of Laborin suhtautumista ja mielipidettä, niin sanoisitteko te, että liitto hyväksyy tai ei hyväksy siihen kuuluvien järjestöjen ponnistuksia saada sellaiset lakiehdotukset hyväksytyksi, joissa määritellään pisin työaika?

Gompers: — Jos liiton hyväksyminen olisi kysymyksessä, niin minä luulen, että se myöntäisi järjestöillä olevan oikeuden toimia sellaisen lainlaadinnan eteen silloin kun järjestöt kerran katsovat sen edulliseksi. Me emme tulisi sitä vastustamaan, vaan mieluummin hyväksyisimme sellaisen toiminnan.

Hillquit: — Huolimatta niistä epäilyksistä, joita te äsken ilmaisitte?

Gompers: — Jotkut ihmiset, luullen toimivansa hyvän asian eteen, tietämättään punovat kahleita kalvostensa ympäri.

Hillquit: — Kehottaako liitto siihen kuuluvia järjestöjä vaatimaan lyhempää työpäi-

vää ja koettamaan saada sen neuvottelemalla työnantajien kanssa?

Gompers: — Kehottaa.

Hillquit: — Ja se olisi ihanteellinen tilanne, jos jokainen liittoonne kuuluva järjestö saavuttaisi lyhemmän työpäivän sillä tavalla, vai kuinka?

Gompers: — Ei. Teillä ja minulla nähtävästi on aivan erilainen käsitys ihanteisiin nähden. Se tilanne olisi suotava, mutta ei ihanteellinen.

Hillquit: — Mutta se olisi suotava.

Gompers: — Niin.

Hillquit: — Jos nyt tehtäisiin sellainen lakiehdotus, jonka mukaan kaikkien työnantajien tulisi antaa työläisilleen kahdeksantuntisen työpäivän jossakin valtiossa tai kaikissa valtioissa, niin sitä ei liitto kannattaisi?

Gompers: — Liitto vastustaisi sitä.

Hillquit: — Vastustaisiko?

Gompers: — Jos minä oikein ymmärrän ja voin tulkita liiton mielipidettä, niin se vastustaisi.

Hillquit: — Tehkäämme tämä nyt perinpohjin selväksi tämän kuulustelun raporttia varten. Onko teidän mielipiteenne nyt tällainen, että jos olisi mahdollisuus saada lyhempi, sanokaamme kahdeksantuntinen työpäivä ja minimipalkka voimaan yli koko maan lain määräyksen kautta, niin liitto tulisi vastustamaan tällaisen määräyksen hyväksymistä?

Gompers: — American Federation of Labor tulisi vastustamaan sen perusteella, että se on jo ne suureksi osaksi saavuttanut ja tulee lopullisesti ne saavuttamaan järjestöjen aloitteesta ja liittoon kuuluvien miesten ja naisten

rohkeuden, tarmon, miehuuden ja naisekkuuden avulla.

Hillquit: — Ja jos se rohkeus ja tarmo ilmaiseisi itsensä pakottamalla eri valtioiden lainlaatijakunnat laatimaan edellämainitut lait ja jos jokaisessa valtiossa voimakas työväenjärjestö ja se sama rohkeus ja tarmo pakottaisi nuo lait astumaan voimaan niin vastustaisitteko te sittenkin?

Gompers: — Teidän olettamuksenne on kerrassaan perusteeton.

Hillquit: — Minkätähden?

Gompers: — Kun työväenjärjestöt, kuten minä jo sanoin, ovat tuon päämäärän suureksi osaksi saavuttaneet ja edelleen aikovat toimia sen eteen omasta aloitteestaan ja oman vapaaehtoisen yhteistoimintansa kautta, niin se sulkee sitä asiaa koskevan lainlaadintakysymyksen ulos.

Hillquit: — Minä juuri haluankin tietää miksi se sen ulos sulkee. Tehän juuri sanoitte useiden liittoonne kuuluvien järjestöjen taistelevan lyhemmän työpäivän puolesta; se merkitsee, että ne eivät ole vielä saavuttaneet sitä.

Gompers: — Ikävä kyllä, eivät ole.

Hillquit: — Ikävä kyllä, eivät ole. Minun kysymykseni on nyt tämä: Olettakaamme, että työläisillä olisi tilaisuus saavuttaa tämä päämäärä lainlaadinnallista tietä ja että kaikki työväenjärjestöjen vaikutusvalta ja varokeinot käytettäisiin sen päämäärän turvaamiseksi, niin tulisiko American Federation of Labor sittenkin vastustamaan sellaista lainlaadintaa?

Gompers: — Se tulisi sen tekemään niistä syistä, jotka minä olen jo sanonut ja vielä lisäksi siitä syystä, että päätösvallan anta-

minen hallituksen ja hallituksen toimitsijain käsiin on aina vaarallinen työläisille.

Hillquit: — Minä ymmärrän teidän mieliteenne nyt. Kannattaako American Federation of Labor vanhuuden eläkkeen maksamista työläisille, verottamatta heitä siitä?

Gompers: — Kyllä.

Hillquit: — Tietenkin lainlaadinnan ja hallituksen koneiston välityksellä?

Gompers: — Niin.

Hillquit: — Kannattaako liitto myöskin valtion vakuutusta yleensä työttömyyttä, sairautta, työhönkykenemättömyyttä ja tapaturmia vastaan?

Gompers: — Joihinkin näihin esityksiin nähden ei olla varmoja.

Hillquit: — Mihin niistä?

Gompers: — Erittäinkin valtion työttömyysvakuutukseen nähden.

Hillquit: — Onko mitään epävarmuutta valtion vakuutuksesta sairautta ja tapaturmia vastaan?

Gompers: — En luule olevan.

Hillquit: — Eikö ole?

Gompers: — Olen varma, että ei ole.

Hillquit: — Liitto toisin sanoen kannattaa sellaisia toimenpiteitä?

Gompers: — Kyllä.

Hillquit: — Laillisina toimenpiteinä?

Gompers: — Niin.

Hillquit: — Mitäs liitto aikoo tehdä työttömyyskysymyksen kanssa?

Gompers: — Lyhentää työtätekevien työläisten työpäivää, jakaa työalainen työ työttömien kesken, uskollisesti työskennellä työttömyyden poistamiseksi ja toimia siten, että Amerikan työläinen kieltäytyy pitämästä työt-

tömyyttä pysyväisenä ilmiönä meidän maamme teollisuus- ja talousoloissa.

Hillquit: — Mitä te tarkoitate työläisen kieltäytymisellä pitämästä työttömyyttä meidän teollisuusjärjestelmäämme kuuluvana?

Gompers: — Sitä, että työpäivää on aina pyrittävä lyhentämään ja koetettava jakaa työ työttömien kanssa ja täten auttaa heitäkin työnsaantiin — työläisiä on koetettava rohkaista ja innostaa heidän yrityksissään saada suurempi osa rikkauksista, suurempi osa hyödykkeistä ja kulutusesineistä, ja täten lisätä työtä työttömille.

Hillquit: — Ainoa parannuskeino, jota te siis suosittelette, on että työpäivä lyhennetään ja työläisten kulutuskykyä suurennetaan, eikö niin?

Gompers: — Te käytätte sanaa "ainoa", joka tuskin tulkitsee minun vastaustani oikeassa valossaan.

Hillquit: — Mitäs muita parannuskeinoja teillä sitten on?

Gompers: — Minä olen ne jo nimitellyt.

Hillquit: — Muodostaako se mitä te olette nimitelleet kaikki, mitä American Federation of Laborin ohjelmassa sanotaan työttömyyskysymyksestä?

Gompers: — Ei.

Hillquit: — Mitä muuta te haluaisitte lisätä?

Gompers: — Aivan kuten minä äsken sain, että niin pian kun alkaa selostamaan yksityisseikkoja, niin kaikki mitä jää mainitsematta voi näyttää teistä siltä, kuin liiton toiminta siinä kysymyksessä olisi rajotettua. Mutta kaikki ne toimenpiteet, joita järjestyneet työläiset käyttävät työttömyyskysymystä

ratkaistakseen, eivät rajoitu siihen mitä olen sanonut. Me kannatamme, että valtiot ja kunnallishallitukset avaavat työttömille työpaikkoja. Minä taasen kajoan yksityisseikkoihin haluamatta tehdä mitään rajoituksia. Jos te kysytte, että kannatanko minä sitä tai tätä keinoa työttömyyskysymyksen ratkaisemisessa, niin vastauksieni johdosta te voisitte tehdä vain lisää kysymyksiä. Mutta en luule sen olevan oikein, että minut asetetaan sellaiseen asemaan, jossa minun sillä hetkellä täytyy rajottaa kaikki tietoni jostakin kysymyksestä yhteen lyhyeen lauseeseen.

Hillquit: — Mutta eikös nämä teidän mainitsemanne parannuskeinot olisi useiden vuosien kysymys ennenkuin ne vaikuttaisivat?

Gompers: — Järjestyneen työväenliikkeen olemassaolo oli vuonna 1907, samoin kuin järjestyneen työväenliikkeen olemassaolo on nytkin todellisuudessa vaikuttavin voima maassamme estämässä sellaista asiaintilaa pääsemästä vallalle, josta voisi olla vahinkoa meidän maamme työläisille. Amerikan työväenliikkeen päätös estää ja vastustaa kaikissa tapauksissa kaikkia palkkojen alentamisyriätyksiä vuoden 1907 paniikin aikana oli taisteluhuutomme työläisille ja varotus työnantajille, että he eivät enää meidän päivinämme saa käyttää sitä vanhaa tapaa, että antavat työläistensä kärsiä omien suunnitelmiansa epäonnistumisesta.

Hillquit: — Sen minä käsitan ja hyväksyn täydellisesti. Mutta onko teidän liittonne tehnyt mitään päätöstä nykyisen tilapäisen työttömyyden suhteen? Onko sillä mitään pikaista, vaikkapa edes osittaistakaan aseman huojennusohjelmaa?

Gompers: — American Federation of La-

borilla ja järjestyneen työväenliikkeen jäsenistöllä on enemmän tekemistä tositoiminnassa, kuin niillä on ohjelmien laatimisessa. Helpoin asia maailmassa on laatia ohjelmia, joissa on vain pelkkiä merkityksettömiä ja petollisia sanoja eikä mitään todellista työläisille.

Hillquit: — Eikös jokainen toimintasuunnitelma, jokainen järjestelmällisesti harkittu toimintasuunnitelma muodosta ohjelman?

Gompers: — Te koetatte saada minut sanomaan että American Federation of Labor ei ole täydellinen liitto tai että meidän järjestöt eivät ole täydellisiä — jos teidän tarkotukseenne on saada minut myöntämään, että nämä järjestöt ja tämä liitto eivät ole laatineet teoriaa ja ohjelmaa kaikkien paheiden poistamiseksi, niin minä myönnän sen.

Hillquit: — Se oli kaukana minun ajatuksistani. Minä halusin vain päästä käsiksi tosi-seikkoihin. Minä haluan kuulla, miten liitto suhtautuu tähän tärkeään, työläisten oloja koskevaan kysymykseen. Kannattaako liitto sitä, että hallitus avustaa työttömiä teettämällä yleisiä hyödyllisiä töitä?

Gompers: — Kannattaa.

Hillquit: — Kannattaako se myöskin selaista esitystä, että hallitus suorastaan palkkaa kaikki sellaiset henkilöt, jotka työskentelevät näissä yleisissä hallituksen töissä ja että nämä työläiset eivät työskentele enempää kuin kahdeksan tuntia päivässä eivätkä vähemmällä kuin voimassa olevalla union palkalla?

Gompers: — Kannattaa.

Hillquit: — Kannattaako liitto sitä suunnitelmaa, jonka mukaan hallituksen tulee perustaa työnvälitystoimistoja ja lainata val-

tioille ja kunnallishallituksille rahaa ilman korkoa tällaisten yleisten töiden teettämistarkoituksiin?

Gompers: — Se ei ole tehnyt mitään muita julistuksia tämän kysymyksen suhteen paitsi mitä minä olen jo sanonut, että se kannattaa jokaista järjestystä ja todellista ehdotusta, josta voisi olla jotakin apua työttömyyskysymyksen ratkaisemisessa.

Hillquit: — Vastustaisitteko te persoonallisesti sellaista suunnitelmaa?

Gompers: — En suinkaan.

Hillquit: — Te myöskin mainitsitte, että American Federation of Labor on koettanut myöskin parantaa työläisten poliittista asemaa, vai kuinka?

Gompers: — Minä haluaisin, että te kertaisitte minun väitteeni oikein. American Federation of Labor on koettanut parantaa työläisten asemaa kaikilla aloilla ja valvoa, suojella ja edistää heidän oikeuksiaan ja etujaan.

Hillquit: — Juuri niin. "Kaikkiin aloihin" sisältyy myöskin poliittinen ala?

Gompers: — Niin tekee.

Hillquit: — Ja työläisten kaikkiin oikeuksiin sisältyy myöskin hänen poliittiset oikeutensa?

Gompers: — Juuri niin.

Hillquit: — Kannattaako teidän liitonne ehdotonta puhe-, kokoontumis- ja painovapautta?

Gompers: — Kannattaa. Minä haluan sanoa sen, että American Federation of Labor, puolustaessaan puhevapautta, kokoontumisvapautta ja painovapautta, on pannut paljon alttiiksi. American Federation of Labor vielä lisäksi halveksii kaikkia yrityksiä, joilla koetetaan riistää perinnöllistä kuin myöskin pe-

rustuslaillista painovapautta ja puhevapautta ja kokoontumisvapautta ja katsoo, että vaikka näitä oikeuksia voidaankin väärin käyttää, käyttää laittomiin tarkoituksiin, niin sittekään niitä ei saa edeltäpäin riistää. Niin kauan, kun meillä on tasavaltainen hallitusmuoto, niin kokoontumisvapautta, ajatuksen ilmaise-
misvapautta ja painovapautta ei saa rajoittaa. Jos joku henkilö sanoo jotain sellaista, joka on loukkaavaa tai kapinaan kiihottavaa tai petoksellista, niin hänet voidaan vetää edes-
vastuuseen oikeuksiansa väärinkäyttämistä, mutta siitä huolimatta American Federation of Labor on aina kannattanut ja nytkin muut-
tumattomasti ja epäilemättä kannattaa ko-
koontumisvapautta, puhevapautta ja paino-
vapautta.

Hillquit: — Niin tekee sosialistipuoluekin. Siinä siis ollaan yksimielisiä.

Gompers: — Minä en tiennyt, että sosia-
listipuoluekin oli vedettävä tähän.

Hillquit: — Mehän olemme puhuneet sosia-
listipuolueesta ja American Federation of La-
borista koko ajan. — Kannattaako teidän liit-
tonne yleistä ja yhtäläistä äänioikeutta mie-
hille ja naisille?

Gompers: — Liitto on kannattanut ja kan-
nattaa nytkin ja on tehnyt paljon sen asian
edistämiseksi.

Hillquit: — Kannattaako liitto aloteoikeut-
ta, yleisäänestys-oikeutta ja takasinkutsu-
oikeutta?

Gompers: — Liitto ei ainoastaan kannata
noita periaatteita, vaan eräs liittoon kuuluvan
järjestön jäsen, James Sullivan, on ensimmäinen
henkilö Yhdysvalloissa, joka on kirjottanut

suoraa lainlaadintaa ja aloteoikeutta ja yleisäänestusoikeutta käsittelevän kirjan.

Hillquit: — Kannattaako teidän liittonne suhteellista edustusoikeutta?

Gompers: — Se ei liittona ole tehnyt mitään varmaa päätöstä tuohon kysymykseen nähden.

Hillquit: — Mutta eikös se harjota sitä omissa konventsioneissaan? Eikös teidän äänestyksenne perustu jäsenmäärään?

Gompers: — Se suhteellinen edustusoikeus, jota American Federation of Laborin konventsioneissa käytetään äänestettäessä, ei ole aivan samaa, kuin mitä sillä termillä tavallisesti tarkotetaan ja mitä tekin sillä tarkoitate. Se suhteellinen edustusoikeus, — minä haluan tietää, jos minä olen oikeassa

Hillquit: — Minä määrittelen sen teille. Minä termillä "suhteellinen edustusoikeus" tarkoitan sellaista järjestelmää, jonka mukaan edustajat konventsioneissa äänestävät ja käyttävät oikeuksia sen perusteella, kuinka suurta jäsenmäärää he edustavat.

Gompers: — Sitä minä kyllä kannatan.

Hillquit: — Kannatatteko?

Gompers: — Kannatan ja American Federation of Labor kannattaa.

Hillquit: — Kannattaako liitto sitä, että Yhdysvaltain kansa suorastaan äänestää presidentin ja varapresidentin ilman valitsijavirkailijain välitystä?

Gompers: — Kannattaa ja se on myöskin ilmaissut mielipiteensä.

Hillquit: — Kannattaako teidän liittonne tuomarien oikeuksien rajottamista silloin kun he koettavat kumota lakeja tai sivuuttaa ne ei-perustuslaillisina?

Gompers: — Kannattaa.

Hillquit: — Kannattaako teidän liittonne sellaista esitystä, että kansan enemmistöllä tulisi olla oikeus muuttaa Yhdysvaltain perustuslakia?

Gompers: — Kannattaa sellaista esitystä, että perustuslaki olisi saatava mahdolliseksi muuttaa helpommilla keinoilla, kuin mitä sitä nykyään voidaan muuttaa. Mitä siihen tulee, että kansan enemmistöllä tulisi olla oikeus muuttaa sitä, niin siitä minä en ole varma. Minä en tiedä kannattaako liitto sitä. Se ei ole ilmaissut mitään varmaa mielipidettä siihen asiaan nähden.

Hillquit: — Oletteko te persoonallisesti sitä mieltä, että jokin helpompi muuttamiskeino, kuin mitä nykyään on käytännössä, olisi askel eteenpäin?

Gompers: — Nykyinen muuttamistapa on hyvin kömpelö ja hidas. Vaikkakin se onkin kirjotettu perustuslaki, jota ei sovi muuttaa jokaisen mielipiteen vaihteessa, niin muutokset olisi sittenkin saatava helpommiksi, kuin mitä ne nyt ovat.

Hillquit: — Oletteko te sitä mieltä, että oikeuslaitoksien valtaa rangaista lainrikkomuksesta lakkotapauksissa ja muissa senlaatuisissa työtaisteluissa olisi rajotettava tai määriteltävä?

Gompers: — Käyttääkseni "Yankee'n" sanamuotoa, voin sanoa: "Epäilettekö sitä?" — Minä kannatan.

Hillquit: — Oletteko te sitä mieltä, että enemmän yleistä sivistystä ja kouluutusta koskevia lakeja olisi laadittava, erittäinkin mitä tulee käytännöllisten kykyjen kehittämiseen?

Gompers: — Olen. On eräs tosiseikka, jota ei yleensä tiedetä, ja se on, että se on

Massachusettsin valtion järjestyneen työväen liikkeen ansiota, kun siinä valtiossa on perustettu kansakouluja. Sitä ennen oli kyllä kouluja, joissa köyhien vanhempien lapset saivat kulkea, mutta se lapsi, joka kulki noissa kouluissa, kantoi vanhempiensa köyhyyden häpeäleimaa, joka todellakin oli häpeä silloin. Massachusettsin valtion työväenliikkeen toimesta saatiin kumotuksi se vanha lakipykälä, jonka mukaan köyhien vanhempien täytyi sanoa ei voivansa maksaa lastensa koulumaksuja. Tästä sai alkunsa ensimmäinen kansakoulujärjestelmä maailmassa.

Hillquit: — Liitto siis kannattaa opetusjärjestelmän laajentamista ja luonnollisten taipumusten kehittämistä?

Gompers: — Liitto kannattaa sitä kaikkine hyvine puolineen. American Federation of Laborin toimesta kymmenen vuotta sitten valittiin komitea, johon tuli useita liiton johtomiehiä ja -naisia, kuin myöskin useita tunnettuja opettajia, jotka toimivat liiton määräyksestä, mutta riippumattomina kuitenkin, ja tämä komitea on suunnitellut teollisuus- ja maanviljelysaloja koskevien ammattien kuin myöskin kotitalous- ja siviilipalveluksen opettamisjärjestelmän. Yhdysvaltain senaatti on hyväksynyt tämän komitean toiminnan ja tuonut komitean toimintakertomuksen julkisuuteen.

Hillquit: — Onko teidän liittonne sitä mieltä, että oikeudenkäynnin tulisi olla vapaata?

Gompers: — On.

Hillquit: — Minä olen nyt luetellut teille kaikki sosialistipuolueen ohjelmassa esiintyvät poliittiset ja teollisuusaloja koskevat vaati-

mukset ja tullut huomaamaan, että teidän liittonne hyväksyy ne kaikki, lukuunottamatta kahta mielipiteiden eroavaisuutta pisimmässä työpäiväkysymyksessä ja minimipalkkakysymyksessä. Te tahdotte saavuttaa ne puhtaasti taloudellisen toiminnan kautta; sosialistipuolue lainlaadinnan kautta — onko tämä oikein?

Gompers: — Se ei ole oikein.

Hillquit: — Miksi ei?

Gompers: — Sosialistipuolue todellisudessa on varastanut Amerikan Työväenliikkeen ohjelman ja vaatimukset ja hyväksynyt ne omikseen ja nyt te kysytte minulta, että hyväksyykö American Federation of Labor noita vaatimuksia.

Hillquit: — Huolimatta siitä, että onko meidän ohjelmamme varastettu tai ei, niin olenko minä oikeassa, että American Federation of Labor, olipa se sitten tuon ohjelman alkuperäinen suunnittelija tai ei, hyväksyy sen lukuunottamatta niitä kahta pientä eroavaisuutta, jotka minä mainitsin?

Gompers: — Haluaisin kuulla kysymyksenne uudelleen.

(Pikakirjuri lukee kysymyksen uudelleen.)

Hillquit: — Hylkäämmekö vastauksen?

Gompers: — Emme. Vastausta ei saa hylätä. Muuttakaa kysymyksenne sellaiseen muotoon, että se on ymmärrettävä?

Hillquit: — Se on vain kertauksen luontoinen. Minä olen pykälä pykälältä lukenut teille sosialistipuolueen nykyisen ohjelman taloudellisiin ja poliittisiin päätöksiin nähden ja kysynyt teiltä joka tapauksessa, että kannattaako teidän liittonne noita päätöksiä. Teidän vastauksenne ovat olleet säännöllisesti

myöntäviä, paitsi minimipalkka- ja pisimmän työpäivänkysymyksessä. Periaatteellisesti me hyväksymme nuokin kysymykset, mutta te tahtoisitte saavuttaa ne taloudellisen toiminnan kautta yksistään ja sosialistipuolue lainlaadinnallisen toiminnan kautta. Tämä on nyt vaan kertausta ja minä haluan sen saada tämän kuulustelun raporttiin. Te saatte tehdä, kuten tahdotte, vastata tai olla vastaamatta.

Gompers: — Mihinkä minun pitäisi vastata?

Hillquit: — Onko vai eikö se ole niin?

Gompers: — Minä sanon, että American Federation of Labor ja tämän maan järjestäytynyt työväenliike on suunnitellut nämä vaatimukset ja taistellut niiden puolesta ja useissa tapauksissa jo saavuttanutkin ne. Teidän kysymyksenne osottaa, että te väitätte Amerikan työväenliikkeen yhtyneen kannattamaan näitä alkuperäisiä vaatimuksia, vaikka ne todellisuudessa ovat teidän ohjelmassanne vain äänten saantia varten.*)

*) Historiallisesti tämä väite on kerrassaan väärä. Useat näistä tärkeimmistä kysymyksistä, joista edellisillä sivuilla on keskusteltu, kuten työpäivän lyhentäminen, minimipalkan määrittäminen, lapsityön poistaminen ja painovapaus on Kansainvälinen työväenyhdistys Karl Marxin johdolla suunnitellut jo vuonna 1860 ja tämän maan Socialist Labor Partylla on ollut täydellinen teollinen ja poliittinen reformiohjelma jo viisi vuotta ennen kuin American Federation of Labor on perustettu. Se kuitenkin on totta, että sosialistipuolue ottaa ohjelmaansa kaikki uudet edistysmieliset työväenliikkeen vaatimukset niin pian kun sellaisia on suunniteltu. Työväenluokan puoleena se kuuluu sen poliittiseen tehtävään. Mutta puhua tällaisten vaatimuksien "varastamisesta" tarkoituksella saada työläiset äänestämään oman asiansa eduksi, osoittaa aivan täydellistä väärinymmärrystä työväenliikkeen tarkoituksesta ja menettelytavoista.

Hillquit: — Tehän myönnätte tämän ohjelman alkuperäisyyden, mutta kiellätte sen meillä olleen aikaisemmin, kun teillä?

Gompers: — Minä epäilen teidän tarkotuksianne tähän ohjelmaan nähden.

Hillquit: — Saanko minä kysyä teiltä, että onko republikaanipuolue tai demokraattipuolue varastanut teiltä näitä samoja vaatimuksia?

Gompers: — Ei kaikkia, mutta useita.

Hillquit: — Onko se varastanut yhtään niistä?

Gompers: — On.

Hillquit: — Kuinka monta? Ja mitä ne vaatimukset ovat?

Gompers: — Saanko muutamia minuutteja aikaa, puheenjohtaja?

Puheenjohtaja Walsh: — Haluatteko te päästä vapaaksi?

Gompers: — En, minä haluan vain muutamia minuutteja ajatuksen aikaa voidakseni vastata.

Hillquit: — Tahdotteko että minä neuvon teitä?

Gompers: — En. Minä en tarvitse teidän neuvojanne, veli Hillquit. —

Koska minun ystäväni, Mr. Gordon, teki minulle sen palveluksen, että etsi ja antoi minulle kopion American Federationist-nimistä julkaisua, niin olisi sittenkin väärin, että hänen oletettaisiin avustaneen minua millään muulla tavalla, kuin mitä minä olen sanonut. Toivon, että tämä mitätön huomautus jätetään pois pöytäkirjasta.

Puheenjohtaja Walsh: — Minulta se on jäänyt aivan huomioon ottamatta.

Gompers: — Olen varma, että se ei ole

jäänyt minun ristiä kuulustelijaltani huomioon ottamatta. Vai onko?

Hillquit: — Mikään ei jää minulta huomioon ottamatta, joka tulee teiltä.

Gompers: — Vastaukseksi Hillquitin tekemään kysymykseen voin sanoa, että Amerikan työväenliikkeen tekemien vaatimusten joukossa on myöskin Yhdysvaltain presidentin veto-oikeuksien rajottaminen kansan valitsemien edustajien lainlaadintaan nähden.

Hillquit: — Se vaatimus on meidän ohjelmassamme myöskin.

Gompers: — Ainoa jäsen mitä sosialistipuolueella on milloinkaan ollut kongressissa, on kannattanut kahta Yhdysvaltain presidentin vetoa.

Meidän saavutuksiamme on, että Yhdysvaltain senaattorit äänestää kansa.

Minulla on tässä Kansainväliseen sihteerivirastoon valmistamani kertomus, joka on sivistyneen maailman järjestyneen työväenliikkeen mielipide. Alkuotsikkona siinä on: "Presidentti Gompersin kertomus Kansainväliseen sihteerivirastoon", ja ala-otsikkoina on:

"1. Kansallisia lainlaadintasaavutuksia vuonna 1912.

"2. Valtiollisia lainlaadintasaavutuksia vuonna 1912.

"3. Kansallisia taloudellisia saavutuksia vuonna 1912."

Tämän kertomuksen lukeminen ottaisi vähintään puoli tuntia ja minulla ei ole ollekaan halua väsyttää komiteaa tämän lukemisella eikä ottaa komitean ja neuvonantajani aikaa tarpeettomasti. Jos tämä voitaisiin liittää vastauksena Hillquitin kysymykseen, niin se olisi kyllin laaja.

Puheenjohtaja Walsh: — Jos minä oikein ymmärsin Mr. Hillquitin kysymyksen, niin hän pyysi teitä mainitsemaan kohtia republikaani- ja demokraattipuolueen ohjelmassa, joissa vaaditaan samanlaisia yhteiskunnallisia parannuksia, kuin ne vaatimukset, joita hän on lukenut teille tänään. Olenko minä oikeassa?

Hillquit: — Aivan oikein.

Puheenjohtaja Walsh: — Voisitteko lukea muistiinpanoistanne, milloin ja missä on toinen näistä puolueista tehnyt samansuuntaisia vaatimuksia? —

Gompers: — Minä en voi tehdä sitä nyt muistista eikä minulla ole mukana valtiokomiteoitien ohjelmakertomuksia.

Puheenjohtaja Walsh: — Onko sitten mahdoton vastata nyt sentähden, että kysymys on niin laaja luonteeltaan?

Gompers: — Minä alistan tämän vastaukseni lisäämällä, että tämä on kertomus niistä saavutuksista, joita ovat republikaani-, demokraatti-, kieltolaki- ja progressivipuolueiden edustajista kokoonpantu kongressi ja useat lainlaatijakunnat saavuttaneet.

Puheenjohtaja Walsh: — Hyvä on. Se voidaan liittää kuulusteluraporttiin, vaikka sitä ei nyt luetakaan.

Hillquit: — Siirtykäämme nyt toiseen asiaan. Onko se teidän tai liiton mielipide, että Yhdysvaltain työläiset saavat täyden korvauksen työstään tänäpäivänä?

Gompers: — En ole aivan varma, mutta luulen arvaavani, mikä teillä on mielessänne.

Hillquit: — Ymmärsittekö kysymykseni?

Gompers: — Niin luulen. Yleensä he eivät saa.

Hillquit: — Saavatko he missään erikoistapauksessa?

Gompers: — Eivät.

Hillquit: — Tämän maan työläiset eivät siis saa täyttä korvausta työstään? Voisitteko sitten koettaa arvioida, minkä osan työnsä tuloksista he saavat palkkana?

Gompers. — Minä en ole hyvä arvaamaan enkä luule, että arvaamisesta olisi mitään hyötyä.

Hillquit: — Onko teillä mitään yleistä käsitystä siihen nähden?

Gompers: — Minulla on yleinen käsitys, mutta minä en ole tullut tänne arvaamaan.

Hillquit: — Ette olekaan. Oletteko hyvä ja sanotte, mikä teidän yleinen käsityksenne on tästä kysymyksestä?

Gompers: — Siitäkö, minkä osan he saavat?

Hillquit: — Niin, että miten suuren osan työnsä tuloksista työläiset yleensä saavat palkkana?

Gompers: — Minä sanon, että on aivan mahdotonta kenenkään antaa mitään varmaa vastausta siitä, miten suuren osan työläiset saavat työnsä tuloksista; mutta tosiasia on, että siitä saakka, kun järjestynyt työväenliike on toiminut, niin he ovat saaneet ja saavat suuremman osan, kuin he milloinkaan ennen ovat saaneet nykyisen yhteiskunnan historiassa.

Hillquit: — Yksi järjestyneen työväenliikkeen tehtävistä on siis lisätä työläisten osaa työntuloksista, niinkö?

Gompers: — Aivan niin. Järjestynyt työväestö vaatii yhteiskunnalta aina suurempaa ja suurempaa korvausta niistä palveluksista, joita työläiset tekevät yhteiskunnalle ja joita palveluksia ilman ei sivistynyttä yhteiskuntaa voisi olla olemassakaan.

Hillquit: — Jatkuuko tämä työläisten vaatiminen aina edelleen asteettaisena prosessina?

Gompers: — Minä en ole varma, onko se asteettaista. Toisinaan se ei ole asteettaista, mutta sentään sitä aina jatkuu.

Hillquit: — Ainako?

Gompers: — Aina.

Hillquit: — Oletatteko te sitten, että järjestynyt työväenliike on onnistunut vississä määrässä kohottamaan työläisen osaa työntuloksista?

Gompers: — Se on onnistunut.

Hillquit: — Ja vaatiiko se lisää nyt?

Gompers: — Vaatii.

Hillquit: — Jos järjestynyt työväenliike saisi sanokaamme viisi prosenttia ensi vuoden kuluessa, niin olisiko se tähän tyytyväinen eikä vaatisi sen enempää?

Gompers: — Sen mukaan, mitä minä tunnen ihmisluonnetta, niin se ei tyytyisi vielä siihenkään.

Hillquit: — Tuleeko järjestynyt työväenliike milloinkaan pysähtymään vaatimuksiinsa saada suurempaa osaa työnsä tuloksista, ennenkun se on saanut täyden tuloksen työstään ja ennenkun se on saanut vaatimaansa täydellistä yhteiskunnallista oikeutta?

Gompers: — Työläiset ovat ihmisiä samoin kuin kaikki muutkin. Heillä on samat pyrintöt, samat toiveet paremmasta elämästä ja he eivät halua odottaa siksi, kunnes he ovat vapautuneet tästä ajallisesta elämästä. He tahtovat parempaa täällä ja nyt. He tahtovat parantaa olot lapsilleen, että heidän lapsensa voisivat paremmin ratkaista aikansa kysymykset. Työläiset kulkevat eteenpäin tehden lisää vaatimuksia ja vaatien niitä sillä voimalla, mikä heillä on. He kulkevat eteenpäin saa-

dakseen suuremman ja aina suuremman osan työnsä tuloksista. He toimivat korkeimman ja parhaimman yhteiskuntaoikeusihanteen eteen.

Hillquit: — Jos se "korkein ja paras yhteiskuntaoikeusihanne" kohdistettaisiin rikkauden jakoon, niin eikös se olisi sellainen järjestelmä, jonka vallitessa kaikki ruumiillisen, henkisen, johtavan ja toimeenpanevan työn tekijät saisivat täyden tuloksen yhteisestä työstään?

Gompers: — Todellakin, kalakin saadaan houkuttelevalla syötillä; hiiri tai rotta saadaan menemään ansaan houkuttelevalla syötillä. Kehittyneet, järjelliset työläiset mieluummin käsittelevät nykyajan kysymyksiä, jotka heidän jollakin tavalla täytyy ensin ratkaista voidakseen kulkea eteenpäin, mieluummin, kuin joitakin utukuvia tai unelmia, joilla ei milloinkaan ole ollut, ja olen varma, ettei milloinkaan tulekaan olemaan mitään todellisuutta ihmiskunnan kehityksessä ja jotka utukuvat, jos ne voitaisiin toteuttaa, muodostaisivat pahimman toimintarajoitusjärjestelmän, mitä ihmisjärki on milloinkaan keksinyt.

Hillquit: — Minä haluaisin saada vastauksen teiltä. Niinkauan, kun työläiset saavat vähemmän, kuin täyden tuloksen työstään, niin voitteko te, niiden kokemusten perusteella, mitä teillä on ollut työväenliikkeessä ja sen yhtämittäisessä marssissa aina suurempia parannuksia ja yhteiskuntaoikeuksia kohden, voitteko te määrätä mitään rajaa tai saavutusta, johonka työväenliike tulisi pysähtymään ja lepäämään tyytyväisenä?

Gompers: — Minä sanon, että työläiset ihmisinä eivät milloinkaan tule pysähtymään esityksissään saada suurempia parannuksia oloissaan ja elämässään kaikin puolin. Mihin

hyvänsä se johtaneekin ja mitä hyvänsä se tulenee olemaankin minunkin aikana, niin minä en salli, että minun toimintaani ja ajatuksiani tullaan leimaamaan millään erityisellä ismillä.

Hillquit: — Minä en koetakaan liittää mitään ismiä teihin, mutta minä vain tein sen kysymyksen, että onko American Federation of Laborilla ja sen virallisilla edustajilla mitään yleistä yhteiskuntafilosofiaa, tai työskentelevätkö he vain sokeasti päivästä toiseen.

Gompers: — Minusta teidän kysymyksenne on — —

Hillquit: — Sopimaton?

Gompers: — Ei. Minä sanon mitä se on — se on kysymys, joka on tehty ilkeämielisessä tarkoituksessa ja se on loukkaus.

Hillquit: — Sitä ei ole tehty ilkeämielisessä tarkoituksessa.

Gompers: — Se on loukkaus.

Hillquit: — Miksi?

Gompers: — Se soimaa American Federation of Labor liikkeeseen kuuluvia miehiä ja naisia sokeasta toiminnasta.

Hillquit: — Minä en ole soimannut — —

Gompers: — Siinä ilmenee sellainen ajatus.

Hillquit: — Minähän annan teille tilaisuuden todistaa, että se ei ole fotta.

Gompers: — Jos minulta joku kysyisi, että pieksätkö minä vielä vaimoani, niin jokainen vastaus, jonka minä voisin antaa, tekisi minusta rikollisen. Jos minä vastaisin, että minä en pieksä, niin siitä voisi tulla siihen johtopäätökseen, että minä olen lakannut pieksämisestä. Jos minä vastaisin myöntävästi, niin johtopäätös olisi, että minä vielä jatkan pieksämistä.

Hillquit: — Mutta minun kysymykselläni ei ole mitään yhtäläisyyttä teidän kertomuksenne kanssa — —

Gompers: — Teidän kysymyksenne on edeltäpäin harkittu loukkaus.

Hillquit: — Oletteko hyvä ja sanotte, vastaatteko te kysymykseeni tai ette?

Gompers: — Tehkää se kysymyksenne uudelleen.

Hillquit: — Minun kysymykseni oli, että onko American Federation of Laborilla ja sen edustajilla mitään yleistä yhteiskuntafilosofiaa, vai työskentelevätkö he sokeasti päivästä toiseen. Sehän on selvä kysymys.

Gompers: — Se on selvä kysymys — se on selvä loukkaus.

Puheenjohtaja Walsh: — Kieltäydyttekö te vastaamasta siihen sen perusteella, että se on loukkaus?

Gompers: — Kieltäydyn.

Puheenjohtaja Walsh: — Se siitä sitten.

Hillquit: — Vastatkaa minulle sitten tähän: Toimiiko American Federation of Labor käytännöllisessä työssään minkään yleisen yhteiskuntafilosofian mukaan?

Gompers: — Se toimii menneisyyden historian kokemusten perusteella. Se tuntee ne olot, joissa työläiset elävät. Se toimii aina siellä, missä vastustus on heikointa ja koettaa saada aikaan parhaimpia tuloksia työläismiesten, naisten ja lasten elämässä, tänään, huomenna ja ylihuomenna. Se koettaa tehdä jokaisen päivän työläisille paremmaksi, kuin edellinen on ollut. Työväenliikkeen johtavana pyrkimyksenä, periaatteena ja filosofiana on parempien elämän mahdollisuuksien saavuttaminen kaikille.

Hillquit: — Mutta täytyyhän teillä tässä jokapäiväisessä elämän ja olojen parantamistyössä olla joku varma käsite paremmasta, vai kuinka?

Gompers: — Ei. Te lähdette toimimaan jonkun määrätyn ohjelman mukaan koettaen sovelluttaa kaikki sen mukaiseksi; ja jos toiseikat käytännössä eivät sovellu teidän teorioihinne, niin "sitä pahempi niille käytännöllisille tosiseikoille."

Hillquit: — Mitä minä kysyn teiltä on tätä: Te sanotte koettavanne muuttaa työläisten oloja paremmaksi joka päivä. Voidaksenne ratkaista, ovatko olot hyvät tai huonot, täytyy teillä olla jokin vissi käsite, jokin mitta, jolla te eroitate hyvän huonosta työväenliikkeessä, vai kuinka?

Gompers: — Tietenkin. Tarvitaanko siinä nyt mitään erityistä älyä, ennenkun voi tietää, että \$3.00 päiväpalkka ja kahdeksan-tuntinen työpäivä terveellisessä työpajassa on parempi, kuin \$2.50 palkka kaksitoista-tuntisesta työpäivästä vaarallisissa työoloissa? Siinä ei tarvita kovinkaan paljon yhteiskuntafilosofian ymmärrystä, ennenkun sen käsittää.

Hillquit: — Eikös \$4.00 päiväpalkka seitsemän-tuntisesta työpäivästä oikein todella miellyttävissä oloissa olisi vieläkin parempi?

Gompers: — Epäilemättä.

Hillquit: — Sentähden — —

Gompers: — Odottakaapas vähän. Minä en ole laskenut \$4.00 tai \$8.00 tai mitään vissää summaa päivältä enkä kahdeksaa tuntia tai seitsemää tuntia tai mitään vissää tuntimäärää päivää kohden. Tarkotuksena on saada työläisten olot niin hyviksi, kuin mahdollista.

Hillquit: — Aivan niin ja sitten kun nämä hyvät olot on saavutettu — —

Gompers: — Sitte me taasen tahdomme parempaa — —

Hillquit: — Niin, koettatteko saavuttaa vielä parempia oloja?

Gompers: — Koetamme.

Hillquit: — Minun kysymykseni nyt on, että tulee tämä järjestyneitten työläisten pyrkimys milloinkaan pysähtymään, ennenkun työläiset saavat täyden korvauksen työstään?

Gompers: — Se ei tule pysähtymään milloinkaan, olipa pyrkimyksenä sitten se kuin te nyt mainitsitte tai mikä muu hyvänsä. Työläiset eivät tule milloinkaan pysähtymään yrityksissään saada paremmat elämän mahdollisuudet itselleen, vaimoilleen ja lapsilleen ja koko ihmiskunnalle.

Hillquit: — Järjestyneen työväestön tarkoituksenako on sitten saavuttaa täydellinen yhteiskunnallinen oikeus itselleen, vaimoilleen ja lapsilleen?

Gompers: — Pyrkimyksenä on saada elämän parannuksia joka päivä.

Hillquit: — Joka päivä ja aina — —

Gompers: — Joka päivä. Sillä ei ole rajaa.

Hillquit: — Joka päivä siihen saakka, kunnes — —

Gompers: — Ei siihen saakka kunnes.

Hillquit: — Toisin sanoen — —

Gompers: — Toisin sanoen, me menemme edemmäs, kuin te. Teillä on loppu, meillä ei ole.

Hillquit: — Tahdotteko te sanoa, että American Federation of Labor menee pitemmälle pyrkimyksissään, kuin sosialistipuolue. Jos sosialistipuolueen nykyisenä päämääränä on voitto- ja palkkasysteemin poistaminen ja pyrkimys saada työläisille täysi tulos heidän työs-

tään, jos nämä ovat ne päämäärät, joita se koettaa saavuttaa askel askeleelta — niin tuleeko minun ymmärtää, että te väitätte American Federation of Laborin menevän pitemmälle?

Gompers: — Siihen kysymykseen ei voi vastata lyhyesti joo tai ei. Mitä voitto- ja palkkasysteemin poistamiseen tulee, niin on useita työnantajiakin, jotka ovat teidän kanssanne yksimielisiä siinä kysymyksessä; he haluavat saada palkat mahdollisimman pieniksi tai hävittää palkkasysteemin kerrassaan. Ko-operatiivinen yhteiskuntakysymys ja tuotanto- ja jakokysymys sisältyvät siihen. Mutta sallikaa minun sanoa — —

Hillquit: — Ne kysymykset eivät sisälly siihen, Mr. Gompers.

Gompers: — Hyvä on.

Hillquit: — Minä en ole koettanut esittää mitään järjestelmää. Minä haluan kuulla teidän pyrkimyksenne ja teidän pyrkimystenne rajat?

Gompers: — Te kysymyksillänne koetatte saada minut sellaiseen asemaan, jossa minä olisin pakotettu sanomaan ei ainoastaan kannattavani sitä yhteiskuntajärjestelmää, jonka jotkut teistä uneksijoista ovat keksineet, vaan meneväni vielä pitemmällekin.

Hillquit: — Minä en ole koettanut sitä. Te keskeytitte minut — —

Gompers: — Ja te keskeytitte minut, joten me nyt olemme tasassa. Ja minä sanon, että työläisten liike, olipa se sitten American Federation of Laborin johdon alla tai ei, tulee aina seuraamaan niitä samoja vaikuttimia, joiden vaikutuksesta kaikki ihmiset pyrkivät parempiin oloihin. Minne hyvänsä se johtaneekin, niin he menevät huolimatta siitä, onko

heidän päämääränsä yhtä suuri tai suurempi, kuin teidän. Se tulee aina johtamaan heitä parempaan aineelliseen, fyysilliseen, yhteiskunnalliseen ja moraaliseen hyvinvointiin.

Hillquit: — Te ette sitten väitäkään, että American Federation of Laborin ja sosialistipuolueen ohjelman välillä on suurtaakaan eroa ja että sosialistipuolue tahtoo enemmän, kuin American Federation of Labor?

Gompers: — Minusta tämä vertaileminen ei ole tarpeellista. Se ei ole ensinkään innostavaa eikä se myöskään erikoisemmin valaise sitä asiaa, jota komitea haluaa tutkia.

Hillquit: — Kieltäydyttekö te sitten vastaamasta?

Gompers: — Tämä kysymys ei kuulu kuulustelun alaisena olevaan asiaan eikä se ole tarpeellinenkaan.

Puheenjohtaja Walsh: — Mr. Gompers, minä haluaisin kuulla teidän vastauksenne siihen, jos mahdollista. Jos te syystä tai toisesta ette tahdo vastata siihen, niin hyvä niinkin.

Gompers: — Saanko kuulla sen kysymyksen uudelleen?

(Kysymys luetaan hänelle.)

Gompers: — Sosialismi on suunnitelma, jonka avulla tämän maan ja koko maailman työväestö koetetaan saada fyysilliseen materialistiseen pakkopaitaan.

Hillquit: — Anteeksi, mutta minä en ole kysynyt teidän mielipidettänne ko-operatiivisen yhteiskunnan seurauksista. Minä puhun palkkasysteemin hävittämissuunnitelmasta ainoastaan ja ohjelmasta, jonka tarkoituksena on saada työläisille täydet tulokset työstään; minä kysyn teiltä sitä, että vaadimmeko me näissä kohden enemmän, kuin mitä American Federation of Laborilla on lopullisena päämääränä,

Gompers: — Minun käsitykseni mukaan te vaaditte jotakin, johon Amerikan työväenliike kieltäytyy yhtymästä.

Hillquit: — Onko minun sitten ymmärrettävä, että Amerikan työväenliike tulisi halveksimaan ja vastustamaan palkkajärjestelmän poistamista ja sitä käsitystä, että työläisten tulee saada täydet tulokset työstään?

Gompers: — Teidän kysymyksenne on oikeudeton olettamus, sillä me todellisuudessa kieltäydymme muuttamasta työväenliikettämme sellaiseksi keinottelufilosofiaksi, kuin teidän liikkeenne on.

Hillquit: — Minä en ole esittänyt mitään keinottelufilosofiaa. Jos te ette voi oikein minua ymmärtää, niin olkaa hyvä ja sanokaa.

Puheenjohtaja Walsh: — Saanko minä nyt pyytää pikakirjuria lukemaan viimeisen kysymyksen uudelleen?

Hillquit: — Tietenkin, herra puheenjohtaja.

(Kysymys luetaan uudelleen ja on se seuraava: Minä puhun palkkasysteemin hävittämissuunnitelmasta ainoastaan ja siitä ohjelmasta, jonka avulla työläisille koetetaan saavuttaa täydet tulokset työstään, ja kysyn teiltä, että vaadimmeko me näissä suhteissa enemmän, kuin American Federation of Laborin lopullisena päämääränä on?)

Puheenjohtaja Walsh: — Kohdistuuko kysymyksenne etupäässä siihen, että työläisille kuuluu täydet tulokset työstään?

Hillquit: — Kohdistuu.

Puheenjohtaja Walsh: — Voitteko antaa tähän suoran vastauksen, Mr. Gompers?

Gompers: — En. Siihen on aivan mahdoton vastata lyhyesti joo tai ei.

Puheenjohtaja Walsh: — Antaa sen sitten jäädä, jos siihen kerran on mahdoton vastata.

Hillquit: — Te sanoitte ensin, että nykyajan työläiset eivät saa täyttä korvausta työstään tai täysiä työnsä tuloksia, oletteko hyvä ja sanotte minulle, kuka saa sen osan, joka pidätetään työläisiltä?

Gompers: — Pääoman sijottajat, ylivalvojat, kansan tarpeiden välittäjät ja monet muut.

Hillquit: — Ovatko nämä kaikki teidän mielestänne laillisia tekijöitä teollisuudessa ja siis oikeutetut saamaan korvauksen?

Gompers: — Jotkut ovat, mutta toisia tarpeettomia poistetaan.

Hillquit: — Mitkä tekijät teidän mielipiteenne mukaan ovat oikeutetut saamaan korvauksen ja mitkä eivät ole oikeutetut?

Gompers: — Ylivalvonta, johdanto, kansan tarpeiden välittäjät, pääomakorvaus — —

Hillquit: — Pääoman korvaus? Sisältyykö tähän kaikenlaisen pääoman teollisuuteen sijottaminen, huolimatta ensinkään alkupe-
räästä?

Gompers: — Ei.

Hillquit: — Mitä te sitten tarkoitate pääoman korvauksella?

Gompers: — Minä tarkoitan rehellisen pääoman korvausta. Minä en puhu vesiosakkeista enkä turvotetusta pääomasta, vaan rehellisesti sijotetusta pääomasta.

Hillquit: — Rehellisestä osakepääomasta?

Gompers: — Rehellisestä pääoman sijottamisesta minä puhuin enkä "osakepääomasta."

Hillquit: — Minä puhun osakkeisiin sijoittamisesta. Pidättekö te niitä voitto-osinkoja, joita korporatsioonit maksavat johtajille ja muille palkkojen lisäksi — pidättekö te niitä laillisena työn tuotteiden verotuksena?

Gompers: — Se kokonaan riippuu siitä, minkälaisia palveluksia nämä johtajat tekevät korporatsioonille.

Hillquit: — Olettakaamme nyt, että he eivät tee minkäänlaisia palveluksia. Jos he jotakin tekevät, niin me voimme luokitella heidät ylivalvojiksi, johtajiksi, suunnitelmien alkuunpanijoiksi j. n. e. Nyt minä puhun niistä voitto-osingoista, joita osakkeiden omistajille maksetaan osakkeiden omistuksen perusteella, huolimatta siitä, tekevätkö osakkeiden omistajat mitään hyödyllistä työtä.

Gompers: — Ja minä puhun rehellisestä pääoman sijotuksesta, josta te ette maininnut mitään.

Hillquit: — Oletteko hyvä ja vastaatte tähän kysymykseen ja selitätte vastaustanne niin paljon, kuin katsotte tarpeelliseksi?

Gompers: — Minä olen jo vastannut ja voin sanoa uudestaan, että rehellisestä pääoman sijotuksesta on sijottaja oikeutettu saamaan voitto-osingon.

Hillquit: — Olettakaamme, että minä tänään ostan markkinoilta 100 terästrustin osaketta ja maksan niistä niiden täyden arvon. Neljännesvuoden kuluttua minulle maksetaan voittoja siitä. Olenko minä oikeutettu saamaan nuo voitto-osingot?

Gompers: — Puheenjohtaja! Jos Mr. Hillquit haluaa tämän kuulustelun muuttaa finanssikysymykseksi, niin minä esitän, että meidän on parasta hankkia tänne joku finanssi-asioiden tuntija.

Puheenjohtaja Walsh: — Minun käsitykseni mukaan tämä on aivan asianmukainen kysymys ja sopiva tähän kuulusteluun, mutta jos te ette voi siihen vastata, niin sanokaa.

Gompers: — Herra puheenjohtaja! Minä kunnioittavasti haluan olla erimieltä puheenjohtajan kanssa — —

Puheenjohtaja Walsh: — Te ette sitten halua vastata tähän kysymykseen?

Gompers: — Minä haluan kieltäytyä sillä perusteella, että se ei kuulu asiaan, vaan on pelkästään finanssikysymyksen luontoinen. Se on sellainen kysymys, että sitä ei voida asianmukaisesti tutkia.

Puheenjohtaja Walsh: — Minun käsitykseni mukaan se on asianmukainen, mutta me emme tule pakottamaan Mr. Gompersia vastaamaan siihen.

Hillquit: — Eipä tietenkään. — Olkaa hyvä ja määriteltä, miten te eroitatte rehellisen sijoituksen — —

Gompers: — Rehelliselle ihmiselle ei ole vaikeaa päättää, mikä on rehellistä.

Hillquit: — Tuo nyt ei todella ollut mikään vastaus. Te olette puhunut rehellisestä pääoman sijoituksesta ja luultavasti tarkoitate sillä jotain; minä haluaisin tietää, mitä te sillä tarkoitate?

Gompers: — Minä tarkoitan rehellistä, todellista sijoitusta.

Hillquit: — Onko osakkeiden ostaminen käteisellä rahalla ja niiden täydestä arvosta nyt sellaista todellista, rehellistä pääoman sijoitusta?

Gompers: — Vastauksena siihen kysymykseen sallikaa minun ensiksi sanoa, että minä en suosi osakemarkkinahuijausta. Minä vastustan sitä ja olen tehnyt ja tulen edelleenkin tekemään kaikkeni saadakseni hävitetyksi sen keinottelun, jota osakkeiden myynissä ja markkinoilla harjotetaan.

Hillquit: — Te tunnette tämän maan teol-

lisuusolot paremmin, kuin moni muu tässä maassa. Te tiedätte vallan hyvin, että korporatsioonit omistavat ja johtavat tärkeimmät teollisuudet Yhdysvalloissa ja tiedätte, että voitot näissä teollisuuksissa jaetaan voittosinkojen muodossa osakemäärän perusteella ja korkoina bondeista, tiedättehän?

Gompers: — Kyllä.

Hillquit: — Minä teen nyt teille seuraavan kysymyksen: Onko teidän mielestänne, American Federation of Laborin presidenttinä, laillista ja oikeudenmukaista, että nämä suunnattomat rahasummat, joita useat teollisuudet maksavat voittoina ja korkoina, otetaan työläisten työntuloksista, vai ei?

Gompers: — Ei ole.

Hillquit: — Se on vastaus. Nykyajan korporatsioonien osakkeiden ja bondien omistajat saavat sitten niistä tuotteista, joita työläiset ovat tuottaneet, sellaisia tuloja, joiden eteen ei heidän ole tarvinnut tehdä mitään. Onko tämä teidän mielipiteenne?

Gompers: — Epäilemättä.

Hillquit: — Taisteleeko Amerikan työväenliike pyrkimyksissään saada suuremman osan työnsä tuloksista sitä luokkaa vastaan, joka saa tällaisia oikeudettomia tuloja?

Gompers: — Kaikkia niitä vastaan, jotka — —

Hillquit: — Kaikkia niitä vastaan, jotka saavat työläisten valmistamista tuotteista sellaisia tuloja, joiden eteen ei heidän ole tarvinnut työskennellä. Onko se oikein?

Gompers: — Kaikkia niitä vastaan, jotka laittomasti estävät työläisiä saavuttamasta parempia oloja.

Hillquit: — Koskeeko tämä, vai ei, kaikkia

niitä, jotka teollisuuden kontroleeraajina saavat tuloja tekemättä työtä?

Gompers: — Ei koske.

Hillquit: — Kenet te erotatte pois?

Gompers: — Minä erotan, kuten minä olen ennen jo sanonut, kaikki ne, jotka tekevät rehellisiä sijoituksia, rehellisiä yrityksiä.

Hillquit: — Ovatko American Federation of Laboriin ja muihin työväenjärjestöihin kuuluvien työläisten yritykset saada suurempi osa työnsä tuloksista saaneet suosiollisen kannatuksen niiltä, jotka saavat tällaista ansaitsematonta tuloa?

Gompers: — Jos te tarkoitate työnantajia — —

Hillquit: — Työnantajia, osakkeiden omistajia, bondien omistajia ja kapitalistiluokkaa yleensä.

Gompers: — Työläisten yrityksiä parempien olojen saavuttamiseksi on todellakin ankarasti vastustettu.

Hillquit: — Ja se vastustus perustuu nykyisen rikkauden jakojärjestelmän kannattajien haluun saada pidättää itselleen mahdollisimman paljon nykyisestä osastaan ja vieläpä lisätäkin sitä, vai mitä te arvelette?

Gompers: — Minusta se on vähän vaikeaa määritellä, että tämä on nyt yksi syy. Mutta yksi lisäsy on se, että vielä kahdennellakymmenennellä vuosisadalla elää työnantajia, jotka ovat kuudennentoista vuosisadan kehitysteella, mitä tulee heidän suhtautumiseensa työläisiin. He kuvittelevat olevansa kaikkien työtätekevien herroja ja että kaikki yritykset työläisten puolelta saada elämäänsä parannuksia ovat kapinoita, jotka on saatava tukahutetuksi. Mutta me olemme tehneet tämän

huomion, että senjälkeen, kun meillä on ollut yhteenotto tällaisten työnantajien kanssa olimmepa me sitten voittaneet tai hävinneet taistelussa, jos me vain säilytämme järjettömme, niin senjälkeen ei ole enää niin vaikeaa päästä yhteisymmärrykseen tai saada aikaan yhteinen sopimus, josta on seurauksena työläisten olojen parantuminen.

Hillquit: — Niin, jos te vain säilytätte järjestönne?

Gompers: — Niin.

Hillquit: — Ja kuta voimakkaampi järjestö, sitä suuremmat mahdollisuudet saavuttaa näitä myönnytyksiä, vai kuinka?

Gompers: — Epäilemättä.

Hillquit: — No eihän se sitten johdukaan työnantajan mielipiteen muutoksesta, että hän on valmis tällaisiin myönnytyksiin, vaan työläisten suuremmasta voimanäytteestä, vai miten?

Gompers: — Ei kokonaan.

Hillquit: — Miksi ei?

Gompers: — Ei kokonaan, sillä työnantaja todellisuudessa muuttaa mielipidettään tultuaan vakuutetuksi, että työläiset ovat todistaneet heillä olevan oikeuden päättää sellaisissa asioissa, jotka koskevat heidän ja työnantajien välisiä suhteita. Seuraava esimerkki todistaa tämän tosiseikan: Mr. Baer, joka on aivan hiljattain kuollut, julisti kerran, kuten muistatte, että hän ei tule neuvottelemaan kaivosmiesten edustajien eikä kenenkään kanssa, jotka puolustavat kaivosmiehiä; ja että hänet ja hänen liiketoverinsa on jumala uskonut hoitamaan heidän omaisuuttaan ja nimittänyt heidät valvomaan työläisten etuja ja oikeuksia. Hän muutti mielipiteensä samoin kuin monet

muutkin työnantajat muuttavat mielipiteensä ja tulevat yhteisymmärrykseen työläistensä kanssa.

Hillquit: — Kun työnantajat luokkana huolehtivat ainoastaan oman osansa säilyttämisestä yleisestä tuotteesta ja sen lisäämisestä ja työläiset, kuten te sanoitte, ovat päättäväisiä vaatimuksissaan saada aina suurempi ja suurempi osa tästä tuotteesta, niin onko teidän mielestänne näiden kahden luokan taloudelliset edut sopusoinnussa?

Gompers: — Minä sanon, että ne eivät ole ja koska minä nyt olen kuulusteltavana tämän komitean edessä, niin minä otan tilaisuuden sanoa, että ketään minun tuttavapiiriini kuuluvaa ihmistä ei ole niin väärin ymmärretty tässä kysymyksessä, kuin minua.

Hillquit: — Ilmaiskaa nyt todellinen kantanne.

Puheenjohtaja Walsh: — Komitea lopettaa nyt istuntonsa ja kokoontuu uudestaan kello 2.

NELJÄS ISTUNTO.

Pääoman ja työvoiman väliset taistelut.

Gompers: — Puheenjohtaja, minä haluan vastata siihen kysymykseen, joka minulle tehtiin juuri ennen väliaikaa.

Kysymys oli, että ovatko minun mielestäni työnantajien ja työläisten väliset suhteet sopusointuiset.

Hillquit: — Taloudellisesti sopusointuiset.

Gompers: — Minä vastasin kieltävästi ja sanoin, että sosialistiset kirjailijat ja puhujat ovat niin usein minua väärin tulkinneet tässä kysymyksessä, että ovat viimein alkaneet itsekin uskoa tulkintansa oikeaksi ja vaikka minä kuinka usein tai voimakkaasti hyvänsä olisin väittänyt tuota tulkintaa vastaan, niin siitä huolimatta minun on sanottu omaavan aivan päinvastainen mielipide, kuin mitä minä täällä olen sanonut omaavani.

Hillquit: — Tahdotteko nyt pöytäkirjaan merkittäväksi, että teidän mielipiteenne mukaan työnantajien ja työläisten taloudelliset edut eivät ole sopusointuiset?

Gompers: — Minä en erikoisesti halua nimeäni pöytäkirjaan tämän kysymyksen yhteydessä. Mutta minun mielipiteeni on ollut se siitä saakka, kun minä olen alkanut ymmärtämään teollisuusmaailmassa vallitsevia oloja.

Hillquit: — Sekö on teidän vastauksenne?

Gompers: — Se on ollut minun kantani siitä saakka eikä se ole ensinkään muuttunut. Joskus kuitenkin voi sattua sellaisiakin tilanteita, joita mahdollisesti voi sovittaa, mutta se on satunnaista. Työläiset tulevat aina vaatimaan oloihinsa parannusta, kun tilaisuus myöten antaa.

Hillquit: — Täytyykö tuon liikkeen aina olla työläisten liikkeen työläisinä?

Gompers: — Sen täytyy olla työläisten liikettä eikä sitä saa johtaa niinkutsutut intellektuaalit tai tungeksijat.

Hillquit: — Toisin sanoen tämän työväen olojen parantamisliikkeen, ollakseen tehokas, täytyy olla työläisten itsensä johtama, vai kuinka?

Gompers: — Silloin se on tehokkain.

Hillquit: — Ja tullaanko taistelua välttämättömästi käymään työnantajia vastaan?

Gompers: — Taistelua tullaan käymään työläisten etujen puolesta.

Hillquit: — Taistellaanko silloin, vai eikö työnantajien etuja vastaan?

Gompers: — Taistellaan työväenluokan puolesta.

Hillquit: — Te olette sanoneet, että työläisten ja työnantajien taloudelliset edut eivät ole sopusointuiset. Te olette myöskin sanoneet, että työläisten täytyy itse johtaa omia taisteluitaan saadakseen mitään tärkeitä ja pysyväisiä parannuksia oloihinsa. Eikös näissä kysymyksissä taistella jotakin vastaan?

Gompers: — Taistelua käydään etupäässä jonkun etujen puolesta.

Hillquit: — Mutta voidaanko taistella jonkun puolesta, niin että ei taisteltaisi jotakin vastaan?

Gompers: — Taistelua käydään kaikkia niitä vastaan, jotka vastustavat ja vihaavat kaikkia työläisten olojen parannuspuuhia, ketä ne sitten lienevätkin.

Hillquit: — Ketä ne todellisuudessa ovat teidän mielestänne?

Gompers: — Sellaisia työnantajia, jotka kieltäytyvät käsittämästä nykyajan teollisuusoloja ja työväenluokan kohoamisen tarvetta.

Hillquit: — Toisin sanoen, ovatko ne niitä työnantajia, jotka kieltäytyvät myöntymästä järjestyneen työväestön vaatimuksiin?

Gompers: — Ovat.

Hillquit: — Kuuluuko sellaisten työnantajien luokkaan ainoastaan ne työnantajat, joilla on ahtaat yhteiskuntäkäsitteet? Tai

oletteko ehkä tulleet siihen käsitykseen, että siihen kuuluu melkein koko työnantajien luokka kokonaisuudessaan?

Gompers: — Tämä luokka pienenee pienemistään. Tänäpäivänä todellisuudessa on paljon enempi työnantajia, jotka tekevät yhteisiä sopimuksia järjestyneitten työläisten kanssa, kuin milloinkaan ennen on ollut teollisuusmaailman historiassa.

Hillquit: — Onko se tavallista tai ovatko teidän kokemuksenne osottaneet, että nämä työnantajat, jotka ovat tehneet yhteisiä sopimuksia työläistensä kanssa, tarjoavat työläisilleen mitään parannuksia vapaasta tahdostaan, vai täytyykö heitä pakottaa antamaan noita parannuksia lakon tai jonkun muun työväenliikkeen taisteluvälineen avulla?

Gompers: — Sitä tavallisesti tapahtuu työläisten ja työnantajien muuttuneiden suhteiden alkuajoilla. Myöhemmin työnantajat käsittävät, että pitkäaikaiset lakot ja työnsulut tulevat heille paljon kalliimmiksi ja he mieluummin myöntyvät työläisten vaatimuksiin, kuin sallivat mitään häiriötä teollisuudessa. Tällaisen ymmärryksen vallitessa työnantajan näkökanta muuttuu, ja se vuorostaan muuttaa hänen suhteensa työläisiinsä, niin että hänen mielipiteensä ja näkökantansa useinkin on aivan täydellisesti sopusoinnussa työläisten järjestöjen kanssa.

Hillquit: — Kun käsitellään työläisten ja työnantajien välisiä suhteita kokonaisuudessaan, niin oletteko te sitä mieltä, että ne voitot, jotka järjestäytynyt työväestö on saanut tässä maassa, ovat vapaaehtosia lahjoja työnantajien puolelta? Vai sanoisitteko mieluummin, että järjestäytyneen työväestön on täy-

tynyt pakottaa työnantajien luokka noihin myönnytyksiin?

Gompers: — Ei tule kysymykseenkään, että työnantajat olisivat työläisille mitään lahjottaneet. Niitä olojen parannuksia, mitä Amerikan työväestö on saavuttanut, kuten korkeammat palkat ja lyhemmän työpäivän, ei ole tarjottu niille hopealautasilla. Työläisten täytyi järjestäytyä, heidän täytyi kärsiä nälkää ja uhrata paljon, ennenkun työnantajat tulivat vakuutetuiksi heidän päättäväisyydestään saada suuremman osan tuottamistaan rikkauksista.

Hillquit: — Amerikan työväenliikkeen saavutukset kokonaisuudessaan onkin sitten voitettu työläisten järjestelmällisen taistelun kautta työnantajiaan vastaan. Onko tämä oikein?

Gompers: — Yleensä, mutta — —

Hillquit: — Onko tässä poikkeuksia?

Gompers: — Tässäkin on poikkeuksia. Voidaan esimerkiksi sanoa, että työläisten joukossa on paljon järjestäytymättömiä tai vain osaksi järjestyneitä, kuten esimerkiksi kivihiilen kaivajien keskuudessa. Silloin kun kivihiilen kaivajat tekivät ensimmäisen lakkonsa vuonna 1897, niin ainoastaan kolme prosenttia oli heistä silloin järjestynyt. Mutta kivihiilen kaivajain union aloitteesta ja American Federation of Laborin kannatuksesta esitettiin vaatimus kivihiilikaivosten omistajille pehmeän kivihiilen alueilla sellaisella uhkauksella, että, jos kaivosten omistajat eivät myönny esitettyihin palkan korotus- ja muihin vaatimuksiin, niin kivihiilikaivostyöläisiä kehoitettiin tekemään lakon. Kaivosten omistajat,

käsittäen työläistensä järjestäytymättömän tilan, eivät ensinkään kuvitelleet, että niin pienellä uniolla olisi mitään vaikutusta heidän niinkutsuttuihin "riippumattomiin työläisiin" nähden, jotka kauan aikaa olivat olleet yksistään heidän vaikutusvaltansa alaisia. Kaivostyöläiset, vaikka olivatkin järjestäytymättömiä, sittenkin vastasivat tuohon kehoitukseen. Heissä oli sellaista joukkohenkeä, josta minä puhuin todistukseni alussa, toveruushenkeä, yhteisten etujensa ymmärrystä ja he saivat apua toisilla teollisuusaloilla työkenteleviltä työläisiltä ja American Federation of Laborin täyden kannatuksen ja lopullisena tuloksena oli kaivostyöläisten uudestaan syntyminen. He voittivat. He saivat kahdeksantuntisen työpäivän ja oikeuden ostaa elämän välttämättömyytensä, mistä itse halusivat; oikeuden esiintyä, kuin kaikki muutkin kansalaiset ja ihmiset ja tämä henki ja pyrkimys pääsi vallalle kaikilla kovan kivihiilen alueilla ja kaikilla kilpailevilla pehmeän kivihiilen alueilla toisissakin valtioissa. Samalla tavalla on käynyt pukuteollisuudessa, naulateollisuudessa ja muissakin teollisuuksissa.

Hillquit: — Mutta eikös kaikissa noissa tapauksissa työläiset järjestäytyneet taistelun aikana?

Gompers: — He järjestäytyivät taistelun jälkeen.

Hillquit: — Mutta olihan se kuitenkin yhteistoimintaa heidän puoleltaan?

Gompers: — Oli.

Hillquit: — Onko siis enään olemassa mitään poikkeuksia siihen yleiseen tosiseikkaan, että työläisten, saadakseen mitään pysyväisiä

parannuksia, täytyy työläisinä yhteisvoimin taistella niiden eteen?

Gompers: — Kaikkien työläisten täytyy tietenkin olla mukana.

Hillquit: — Ja kaikissa näissä taisteluissa voivatko työläiset työnantajiltaan toivoa mitään avustusta?

Gompers: — Toisinaan voi tapahtua sellais-takin, että työnantajien kilpailevat edut pakoittavat heidät avustamaan työläisiä saamaan teollisuusolot yhtäläistetyiksi.

Hillquit: — Tällaiset tapaukset ovat kuitenkin satunnaisia, joita työläiset voivat käyttää edukseen aina silloin, kun siihen on tilaisuutta, vai kuinka?

Gompers: — Niin ovatkin.

Hillquit: — Mutta tunnustaahan American Federation of Labor sen, että työläisten työolojen parantamistaistelu kokonaisuudessaan on työläisten taistelua ja etupäässä järjestyneitten työläisten?

Gompers: — Kyllä.

Hillquit: — Saako teidän unioihinne työnantajat kuulua jäseninä?

Gompers: — Ei. Liittoon kuuluvat unionit eivät salli sitä. Sellaisiin paikallisiin unioihin, joilla ei ole omaa kansallisjärjestöä, vaan jotka paikallisina järjestöinä kuuluvat liittoon, sellaisiin liitto kieltää työnantajia kuulumasta jäseninä.

Hillquit: — Voitteko ajatella mitään suunnitelmaa, jonka kautta työnantajien ja työläisten edut voitaisiin muuttaa sopusointuisiksi ja että näiden kahden luokan yhteistoiminta

voisi johtaa niin tuottaviin tuloksiin, kuin työläisten taistelut yksistään?

Gompers: — Minä en tiedä mitään keinoa, jonka avulla työläisten ja työnantajien edut saataisiin sopusointuisiksi sanan täydellisessä merkityksessä.

Hillquit: — Oletteko te sitä mieltä, että työväenliikkeen johtaja parhaiten palvelee silloin järjestöään, kun hän uhraa kaiken aikansa ja ajatuksensa ainoastaan työväenjärjestöjen etujen hyväksi?

Gompers: — Yleensä työväen etujen hyväksi?

Gompers: — Yleensä työväen etujen hyväksi.

Hillquit: — Kaikkien työläistenkö?

Gompers: — Niin.

Hillquit: — Ja tekeekö teidän mielestänne työväenliikkeen johtaja liikkeelleen silloin hyödyllistä työtä, kun hän yhdessä useiden tunnettujen työnantajien kanssa toimii muka työläisten olojen parantamistarkoituksessa?

Gompers: — Minun käsitykseni mukaan kuuluu niiden ihmisten velvollisuuksiin, joita te kutsutte työväenliikkeen johtajiksi, levittää oppiaan ja saarnata työläisten oikeusevanke- liumia kaikkialla maailmassa ja kaikille ihmi- sille; puolustaa sitä oppia ja edistää parempaa elämänymmärrystä kaikkien ihmisten keskuu- dessa. Jokaisen johtajan velvollisuus on se- lostaa asiaansa kaikkialla, missä siihen vain on tilaisuutta.

Hillquit: — Tuleeko tämän tapahtua työ- väenluokan etuja silmällä pitäen?

Gompers: — Ehdottomasti ja vain heidän etujaan silmällä pitäen.

Hillquit: — Ja eikö myöskin samalla tavoin kuulu työnantajien velvollisuuksiin saarnata omien etujensa evankeliumia, missä hyvänsä he voivat ja erittäinkin työläisten keskuudessa?

Gompers: — En voi sanoa, onko siitä heille hyötyä tai ei, mutta omasta kokemuksestani olen tullut siihen tulokseen, että se ei ole totta.

Hillquit: — Tiedättekö tehtailijain kansallisiiton olemassaolosta?

Gompers: — Kyllä.

Hillquit: — Luuletteko, että kansalliselle tehtailijain liitolle ei olisi hyötyä anti-työläis- tai työnantajien evankeliumin levittämisestä maailman joka kulmalle?

Gompers: — Minä tiedän, että kansallinen tehtailijain liitto täydellisesti vihaa työväenliikettä ja kaikkia sen pyrkimyksiä, mutta se on liitto, johon työväenliikkeen johtajia ei hyväksytä jäseniksi. Hän siis ei voi opettaa oppiaan ja saarnata työväenasiaa siellä.

Hillquit: — Niin, mutta kansallinen liitto on työnantajien liitto?

Gompers: — Niin on. Mutta älkäämme nyt kuluttako turhaan aikaa vain sentähden, että teillä on se liitto mielessänne.

Hillquit: — Pian me tässä päästään asian ytimeen, kun nyt odotatte hetkisen. Silloin kun minä mainitsin kansallisen tehtailijain liiton nimen, niin minulla oli mielessä se väite, että on työnantajien etujen mukaista järjestäytyä sotimaan järjestäytyneen työväestön toimintaa vastaan. Oletteko te samaa mielipidettä?

Gompers: — Se on mainitun liiton suunniteltu tarkoitus. Mutta sillä on toinen ja vielä suurempi tarkoitus ja se on estää työläiset jär-

jestäytymästä ja turvaamasta itseään ja valvomasta omia etujaan. Työnantajien liiton presidentti, todellisuudessa, muutamia päiviä sitten julisti, että hän tulee perustamaan uuden union — meidän unioittemme vastapainoksi.

Hillquit: — Tämä uusi unio tässä tapauksessa ei ole mikään tavallinen työväenjärjestö, vaan se on skääppiunio, kuten tekin sen ymmärrätte.

Gompers: — Minun mielipiteeni mukaan se on työväenliikkeen ja sen etujen pettämistä.

Hillquit: — Eikös se sittenkin todista teille sen tosiseikan, että työnantajat suhtautuvat työläisiin ja työväenliikkeeseen sillä tavalla, kuin heidän taloudellisille eduilleen sopii?

Gompers: — Yleensä se on niin, mutta suurin osa työnantajia ei kuulu tuohon järjestykseen eivätkä ole myötätuntoisia sen toiminnalle. Ja toiseksi, sallikaa minun sanoa, että useat työnantajat kuuluvat kansalliseen tehtailijain liittoon niiden liike-etujen tähden, joita kansallinen tehtailijain liitto on saavuttanut muiden toimintahaarojen kautta.

Hillquit: — Kun myönnetään, että työnantajaluokalla on joitakin vissejä taloudellisia etuja, jotka ovat ristiriidassa työläisten taloudellisten etujen kanssa, niin eikö teistä olisi se aivan luonnollista, että työnantajat järjestäytyisivät puolustamaan omia etujaan ja vastustamaan työläisten etuja?

Gompers: — Jos he ensinkään järjestäytyvät tätä kysymystä valvomaan, niin se varmaankin tulisi olemaan heidän tarkoituksensa.

Hillquit: — Tunnetteko te National Civic Federationin alkuperää ja historiaa?

Gompers: — Tunnen.

Hillquit: — Kuka sen järjesti?

Gompers: — Mr. Ralph Easley joidenkin chicagolaisten liikemiesten, opettajain ja työläisten kanssa.

Hillquit: — Mutta sitten kun se muodostui kansalliseksi laitokseksi, niin eikö hiljattain kuollut Mark Hanna ollut sen järjestön johtohenkilö?

Gompers: — Ei, se on sosialistista asiain vääristelyä.

Hillquit: — Kuuluiko Mark Hanna tuohon järjestöön ensinkään teidän tietonne mukaan?

Gompers: — Hän yhtyi liittoon monta vuotta sen perustamisen jälkeen.

Hillquit: — Silloin kun järjestö muuttui kansalliseksi luonteeltaan, niin kuuluiko Mr. Hanna silloin siihen?

Gompers: — Hän yhtyi siihen paljon myöhemmin, kuin liitto oli tullut kansalliseksi laitokseksi.

Hillquit: — Mutta eikö hän ollut liiton johtohenkilö senjälkeen kun hän yhtyi siihen?

Gompers: — Hän oli kaksi vuotta sen liiton presidenttinä — National Civic Federationin presidenttinä. Sallikaa minun huomauttaa nyt alussa, että silloin kun te puhutte American Federation of Laborista, niin kutsukaa sitä nimeltään ja kun te puhutte Civic Federationista, niin kutsukaa sitä nimeltään, älkääkä sotkeko noita kahta yhteen epämääräisellä nimityksellä "Federation", joka soveltuu niihin molempiin.

Hillquit: — Ettekö sallisi näitä kahta sekoitettavan?

Gompers: — Minä en halua, että te kieräilyllänne ja soimauksillanne saisitte aikaan sellaisen väärinkäsityksen.

Hillquit: — Eikös National Civic Federationin johtohenkilöt ole olleet ja ole vielä nytkin hyvin tunnettuja kapitalisteja?

Gompers: — Kyllä.

Hillquit: — Voisitteko nimittää niitä joi-takin?

Gompers: — Mr. Hanna, Mr. Seth Low, Mr. Andrew Carnegie, Mr. Belmont — —

Hillquit: — Mr. Schwab?

Gompers: — Ei. Hän ei ole.

Hillquit: — Eikö Mr. Schwab ole milloin-kaan kuulunut jäsenenä National Civic Federationiin?

Gompers: — Ei minun tietääkseni. — Mr. Brown, New York Central rautatieyhtiöstä, ja Mr. Delano luullakseni — ei, Mr. Delano sanoo ei kuuluneensa siihen. Mutta useita tunnettuja työnantajia on kuulunut siihen.

Hillquit: — Eikös National Civic Federationin yhtenä päämääränä ole sovittaa työnantajien ja työläisten välisiä riitoja?

Gompers: — Ei.

Hillquit: — Eikös Civic Federationilla ole neuvottelu- ja ratkaisudepartementti muiden riitaisuuksien sovittamiskeinojen ohella?

Gompers: — Sillä on neuvotteludepartementti. Se ei pyri ratkaisemaan mitään riitakysymystä, ellei molemmat asianomaiset vapaaehtoisesti pyydä sitä siihen. Se on saanut aikaan sovinnon työnantajien ja työläisten monissa tärkeissä riitakysymyksissä, jolloin on näyttänyt aivan mahdottomalta saada näitä kahta riitapuolta neuvottelemaan vastakkaisista näkökannoistaan ja eduistaan ja tulok-sena on ollut sovinto suurten työnantaja- ja työläisjoukkojen välillä ja työolojen parantu-

minen ja molemmat riitapuolet ovat tulleet tyydytetyksi — ainakin joksikin aikaa.

Hillquit: — Eikö Civic Federation ole asettunut varmalle kannalle useihin työväenliikkeen kysymyksiin ja työläisten lainlaadintaan nähden?

Gompers: — Ainoastaan silloin, kun työläisten edustajat ovat yhtyneet kannattamaan sitä.

Hillquit: — Ja sellaisen kannatuksen saamaan onko liitto sitten toiminut edellä mainitulla tavalla?

Gompers: — Se ei ole ollut liiton erikoisena tehtävänä, vaan on liitto toiminut vain avustajana niissä kysymyksissä.

Hillquit: — Avustajanako?

Gompers: — Niin juuri. Liitto on avustanut järjestyneiden työläisten pyrkimyksiä näissä kysymyksissä.

Hillquit: — Avustiko liitto esimerkiksi työläisten korvauslakiehdotuspropagandassa?

Gompers: — Avusti ja koska te olette puhuneet työläisten korvauslaista, niin minun velvollisuuteni Amerikan työväenliikkeen edustajana on sanoa, että minä heti eilisen istunnon loputtua soitin puhelimella Daniel Harrikselle, New Yorkin valtion työväenliiton presidentille, ja kysyin häneltä, mitä yhteyttä teillä ja sosialistipuolueella on ollut työläisten korvauslakiehdotuksen perille ajamisessa New Yorkin valtiossa, ja hän ilmotti minulle, että teidän edustamanne lakiehdotus oli sellainen, jota New Yorkin valtion lainlaatijakunnan oli mahdoton hyväksyä. Siinä erikoisesti vaadittiin miljoonan dollarin avustusrahaston perustamista ja että yksi komisionin jäsenistä tulisi olla sosialisti ja siinä oli vielä muitakin vaati-

muksia, jotka eivät olleet ainoastaan mahdotomia tulla hyväksytyksi, vaan vieläpä vahingollisiakin New Yorkin valtion työläisten eduille. Työläiset eivät voineet, eivätkä halunneet kannattaa sitä esitystä ja vastustus työläisten puolelta tässä tapauksessa todellisuudessa oli sellaista avustusta, kuin tällaisissa tapauksissa lainlaatijakunnissa usein käytetään ja joka avustus käsittelyn alaisena olevan lakiehdotuksen suosion varjossa kumoaa ja hävittää juuri sen mitä sillä lakiehdotuksella on aijottu saavuttaa. Mr. Daniel Harris edelleen selitti New Yorkin valtiossa nyt olevan paremman ja laajemman työläisten vahingonkorvauslain, kuin missään toisessa valtiossa tai maassa koko maailmassa.

Puheenjohtaja Walsh: — Mr. Gompers, teiltä kysyttiin, että onko Civic Federation kannattanut viimeistä työläisten vahingonkorvauslakiehdotusta. Eikös se ollut niin?

Hillquit: — Minun kysymykseni oli, että onko Civic Federation kannattanut työläisten vahingonkorvauslakiehdotusta.

Puheenjohtaja Walsh: — Onko se kannattanut sitä vai ei?

Gompers: — Se on kannattanut.

Hillquit: — Teidän kantanne on sitten se, että ne kapitalistit, jotka kuuluvat Civic Federationiin ja ovat toimineet joidenkin työväenkysymysten ratkaisemisessa, ovat tehneet sen työväenluokan etuja silmällä pitäen, niinkö?

Gompers: — Teidän olettamuksenne, jossa te sanotte heidän pyrkineen johtamaan National Civic Federationin toimintaa, on kerrassaan väärä.

Hillquit: — He ovat ottaneet osaa sen toimintaan, eikös?

Gompers: — Kyllä.

Hillquit: — Ovatko he tehneet sen teidän mielestänne järjestyneen työväestön etuja silmällä pitäen?

Gompers: — Minä luulen, että he sitä tehdessään ovat koettaneet saada joitakin parannuksia työläisten oloihin. Työläisten vahingonkorvauskysymyksessä esimerkiksi Civic Federationilla oli komitea, joka tutki tätä kysymystä toista vuotta. Mr. Tecumseh Sherman ja muita asiantuntijoita ympäri maan kuului siihen komiteaan ja he suunnittelivat tuon lakiehdotuksen. Kun New Yorkin valtion työväenliitto sanoi ei kannattavansa heidän muodostamaansa lakiesitystä, niin Civic Federation peruutti sen heti.

Hillquit: — Minä jo ajattelin, että me voimme olla yksimielisiä näissä pienissä kysymyksissä ja vastauksissa. Onko teidän lopullinen vastauksenne sitten, että ne edellä mainitsemanne henkilöt toimivat Civic Federationissa tarkoituksella auttaa työläisiä?

Gompers: — Minä en ole sanonut niin.

Hillquit: — Mitäs te sitten sanoitte?

Gompers: — Minä sanoin, että he vointinsa mukaan koettiva auttaa sellaisen työläisten korvauslakiehdotuksen suunnittelemista, joka olisi hyödyllinen.

Hillquit: — Suokaa anteeksi, mutta minä en puhunut työläisten korvauslaista yksistään. Minä puhuin niiden kapitalistien motiiveista, joita te äsken nimititte ja minä kysyn teiltä, että luuletteko te näiden kapitalistien uhranneen aikaansa ja energiaansa työläisten eduksi silloin, kun he ovat ottaneet osaa Civic Federationin toimintaan?

Gompers: — Minä en tunne heidän motiivejaan. Minä yksinkertaisesti tiedän sen mitä he ovat tehneet ja voin vakuuttaa, että National Civic Federation ei ole milloinkaan tehnyt mitään sellaista, joka sotisi työläisten etuja vastaan.

Hillquit: — Te olette jo myöntäneet työnantajaluokan ja työläisten etujen olevan ristiriitaiset ja teidän käsityksenne olevan sen, että työläiset koettaessaan saada parannuksia oloihinsa, voivat luottaa ainoastaan omaan toimintaansa ilman "intellektuaalein" tai muiden väliintuloa. Minun kysymykseni nyt on: Luuletteko heidän voivan saavuttaa niitä parannuksia niiden kapitalistien välityksellä, joita te olette nimitelleet?

Gompers: — Silloin, kun minä puhuin "intellektuaaleista", niin minä tarkoitin sellaisia intellektuaaleja, jotka koettavat päästä määräämään meidän liikkeessämme. National Civic Federation ei ole milloinkaan koettanut päästä määrittelemään meidän liikkeemme asioita. Minä kyllä en tiedä minkälaisia heidän motiivinsa ovat, minä ainoastaan tiedän mitä he ovat toimineet. On sängen vaikeaa ihmisille puhua teidän tai minun motiiveista. Heidän toimintansa perusteella minä voin tehdä johtopäätöksen heidän pyrkimyksistään ja minä tiedän, että Civic Federationin toiminta ei ole milloinkaan sotinut työläisten etuja vastaan.

Hillquit: — Teidän mielestänne on sitten aivan sopivaa, että American Federation of Laborin virallinen edustaja toimii yhdessä hyvin tunnettujen kapitalistien kanssa yhteisten tarkotusperien saavuttamiseksi, vai kuinka?

Gompers: — Mitään sellaista, jota teidän kysymykseenne tarkoittaa, ei ole tapahtunut.

Hillquit: — Vastatkaa kysymykseen. Onko se teidän mielestänne sopivaa tai ei?

Gompers: — Se on toinen sellainen kysymys, johon vastaaminen tekee syylliseksi.

Hillquit: — Se voi ehkä tehdä sen, Mr. Gompers.

Gompers: — Ja se tekeekin.

Hillquit: — Luuletteko niin?

Gompers: — Minä, en ehkä liene niin nerokas mutta koetan ainakin olla rehellinen enkä otaksu mitään, ellei minulla ole perusteita. Mitään sellaista yhteistoimintaa ei ole olemassa työväenliikkeen johtajien ja Civic Federationin johtajien välillä. Mitä minuun tulee, niin minä olen valmis menemään kaikkialle, missä ihmisiä on koolla ja missä keskustellaan työläisiä koskevista kysymyksistä. Minä voin kokoontua heidän kanssaan ja puhua heille työväen asiasta. Minä voin kytyni mukaan väitellä ja keskustella heidän kanssaan työläisten oikeuksista ja, jos minä saan vaikutetuksi heihin niin, että he työläisiä koskevissa kysymyksissä toimivat työläisten eduksi, niin minä olen silloin saanut aikaan jotakin. Minun luonteeni ei ole siitä milloinkaan turmeltunut, eikä maineeni pilaantunut, eikä päättäväisyyteni työskennellä ja taistella työväen asian puolesta lamaantunut.

Hillquit: — Onko teidän mielestänne mahdollista, että työväenliikkeen johtaja voi vaikuttaa National Civic Federationiin kuuluviin suuriin kapitalisteihin ja työnantajiin ja saada heidät toimimaan järjestyneen työväestön eduksi?

Gompers: — Siitä ei ollut kysymys. Minä olen valmis vetoamaan itse paholaiseenkin ja hänen anoppimuoriinsa ja pyytämään heitä auttamaan työläisiä, jos siitä voisi olla mitään apua työväen asialle.

Hillquit: — Ja olisitteko valmis yhteistointintaan heidänkin kanssa?

Puheenjohtaja Walsh: — Olkaa hyvä ja siirtykää johonkin toiseen kysymykseen.

Hillquit: — Mr. Gompers, te olette jo myöntäneet, että työnantajien ja työläisten edut ovat vastakkaiset, että työläiset taistelevat työnantajia vastaan ja että työläisten itsensä työläisinä on johdettava taisteluaan: eikö teidänkin mielestänne nuo lausuntonne ole ristiriidassa National Civic Federationissa harjottamanne toiminnan kanssa?

Gompers: — Ei. Kansallinen tehtailijain liitto kiroaa National Civic Federationia aivan yhtä voimakkaasti, kuin te ja teidän liittolaisenne, sentähden kun tehtailijain liitto väittää Civic Federationin toimivan työväenliikkeen johtajien määräyksien alaisena.

Hillquit: — Oletteko te samaa mielipidettä, kuin kansallinen tehtailijain liitto tässä kysymyksessä?

Gompers: — Minä mieluummin olisin vastaamatta tähän kysymykseen. Minä en haluaisi heikentää sitä vaikutusvaltaa, mikä minulla mahdollisesti on National Civic Federationissa, sanomalla, että minä siellä määrään.

Hillquit: — Tunnetteko muiden maiden ammattiunioliikettä?

Gompers: — Jotakuinkin.

Hillquit: — Voitteko mainita ainoatakaan tapausta muista maista, jossa ammattiunioliikkeen johtajilla olisi sellaisia suhteita, kuin on

joidenkin American Federation of Laborin ja Civic Federationin johtajien välillä?

Gompers: — Mitään sellaisia suhteita, joista te puhutte, ei todellisuudessa ole olemassa.

Hillquit: — Kuulutteko jäsenenä National Civic Federationiin?

Gompers: — En. Siinä ei olekaan mitään jäsenyyttä.

Hillquit: — Ettekös te ole Civic Federationin virkailija?

Gompers: — Olen.

Hillquit: — Mutta ette ole jäsen?

Gompers: — Siinä ei vaadita jäsenyyttä. Se on vapaaehtoinen liitto, johon saa kuulua kaikki ihmiset, jotka ovat halukkaita auttamaan toisia ja saamaan itse apua. He yksinkertaisesti kokoontuvat. Virkailijat ovat vain virallisuuden vuoksi — mutta mitä he tekevät?

Hillquit: — Mitä tehnevät. Valitaanko tai nimitetäänkö National Civic Federationin virkailijat?

Gompers: — Kaikki ne, jotka ovat läsnä vuotuisissa kokouksissa, valitsevat virkailijat.

Hillquit: — Kaikki ne, jotka sattuvat olemaan läsnä?

Gompers: — Niin.

Hillquit: — Hekö valitsevat?

Gompers: — He valitsevat.

Hillquit: — Ja te olette sillä tavalla valittu virkailija?

Gompers: — Olen.

Hillquit: — Haluaisin kysyä teiltä, että voitteko mainita yhtään toista samankaltaista tapausta mistään muualta maailmasta, jossa kansallisen työväenliikkeen virkailijat toimi-

sivat virkailijoina myöskin jossakin samankaltaisessa laitoksessa, kuin National Civic Federation on?

Gompers: — Ei. Se on mahdotonta.

Hillquit: — Tietenkin.

Gompers: — Sillä todellisuudessa, esimerkiksi Saksassa ei ole yhtään kapitalistia, joka alistuisi keskustelemaan työväenliikkeen edustajan kanssa. Ja sallikaa minun huomauttaa teitä siitä tosiseikasta, että kaksi vuotta sitten Berliinin rakennustyöläisten lakon aikana, joka ulottui yli koko Saksan, valittiin rauhan välitysneuvosto, johon kuului kapitalisteja ja kunnallisvirkailijoita, mutta ei yhtään työläisten edustajaa.

Hillquit: — Onko tämä nyt lähin yhtäläisyys National Civic Federationiin, mitä voitte muistaa?

Gompers: — Ei. Kaksi vuotta sitten Englannin kivihiielen kaivajain lakon aikana oli neuvotteluja ja yhteisiä yrityksiä kivihiielen kaivajain ja kaivosten omistajain ja teidän mukaanne "kapitalistisen hallituksenne" virkailijain välillä.

Hillquit: — Niin, nuo ovat kaikki erikoistapauksia väliaikaisesta yhteistoiminnasta, mutta eihän ne ole varmoja pysyväisiä järjestöjä, vai kuinka?

Gompers: — Niillä kaikilla on vissi tarkoitusperä, ja ainoastaan samanlaatuisten tapauksien yhteydessä minä otan osaa Civic Federationin toimintaan.

Hillquit: — Sanoitte tuntevanne ulkomaiden työväenliikettä. Missä Euroopan maassa teidän mielestänne on voimakkain työväenliike?

Gompers: — Jäsenmääräänkö nähden?

Hillquit: — Jäsenmäärään, saavutuksiin ja yleensä onnistumiseen nähden.

Gompers: — Eikös Englannin työväenliike ole voimakkain?

Hillquit: — Missä sitten toiseksi?

Gompers: — Saksassa.

Hillquit: — Sitten?

Gompers: — Voin sanoa samalla tavalla kuin eräs poikanen, että "sitten ei olekaan".

Hillquit: — Mitäs arvelette Austraalian työväenliikkeestä?

Gompers: — Se on huonosti järjestetty.

Hillquit: — Entäs Belgian?

Gompers: — Vielä huonommin järjestetty.

Hillquit: — Entäs Skandinavian maissa, Ruotsissa, Norjassa ja Tanskassa?

Gompers: — Viisi vuotta sitten, ennen yleislakkoa, niiden maiden työväenliike oli paremmin järjestetty. Se lakko heikenti työväenliikettä niissä maissa hyvin tuntuvasti.

Hillquit: — Minkä maan asettaisitte etutilalle todellisiin saavutuksiin, varmoihin parannuksiin nähden?

Gompers: — Minkälaisiin parannuksiin nähden?

Hillquit: — Minä tarkoitan työläisten lainlaadintareformeja, yhteiskunnallista vakuutusta ja muita parannuksia.

Gompers: — Minä asetan Saksan ensitilalle ja toiselle Englannin.

Hillquit: — Ja sittenkö Belgian?

Gompers: — En.

Hillquit: — Minkä maan sitten?

Gompers: — Austraalian.

Hillquit: — Ja sitten?

Gompers: — Belgian.

Hillquit: — Tunnetteko Saksan ammattiunioniliikkeen yleisiä poliittisia suhteita, saavutuksia ja menettelytapoja?

Gompers: — Tunnen.

Hillquit: — Eivätkö Saksan ammattiunionistit ole jokseenkin läheisessä yhteydessä Saksan sosialistipuolueen kanssa?

Gompers: — Jäsenyyteensä nähden ne ovat läheisessä yhteydessä ja on niillä muutakin yhteistoimintaa. Mutta Saksaan nähden on seuraava seikka pidettävä mielessä: Saksan ammattiunionilla ei ole kerrassaan mitään poliittisia toimintaoikeuksia. Minä olen sanonut, että jos minä olisin Saksassa, niin minä kuuluisin sosialistipuolueeseen ei sentähden, että sosialistinen filosofia minuunkin olisi tarttunut, vaan sentähden, että se on ainoa todellinen demokraattinen puolue Saksassa.

Hillquit: — Ja suuri osa ammattiunionisteja Saksassa kannattaa sosialistipuolueen ehdokkaita vaaleissa, eikö niin?

Gompers: — Se yleensä on totta.

Hillquit: — Ja eikö useat ammattiunioniliikkeen johtajat ole sosialistien edustajia parlamentissa, kuten esimerkiksi kansainvälisen ammattiunioniliikkeen sihteeri Karl Legien?

Gompers: — Kyllä. Te varmaankin tiedätte, että Legien kuuluu sosialistipuolueen "revisionistiseen" tai Bernsteinin ryhmään joka tunnustaa ammattiunioniliikkeen täydellisen taloudellisen riippumattomuuden sosialistipuolueesta.

Hillquit: — Niin, mutta se ei kuulu asiaan.

Gompers: — Te kai ajattelette niin.

Hillquit: — Jatkakaamme sitten. Legien on sosialistipuolueen täysinmaksanut jäsen ja myöskin ammattiunioniliikkeen johtaja. Tun-

netteko Englannin ammattiunionistien poliittista toimintaa?

Gompers: — Tunnen.

Hillquit: — Missä muodossa se ilmenee?

Gompers: — Se on riippumaton poliittinen puolue.

Hillquit: — Jota kutsutaan Labor partyksi?

Gompers: — Sitä kutsutaan Labor partyksi.

Hillquit: — Siinäähän on kaksi sosialistista järjestöä virallisesti edustettuna, joista toinen tunnetaan nimellä Independent Labor party ja toinen Fabian Society. Vai kuinka?

Gompers: — Muistaakseni se on niin.

Hillquit: — Ja tunnetteko Belgian työläisten poliittista toimintaa?

Gompers: — Belgiassa on työläisten poliittinen toiminta jokseenkin hyvin edustettuna. Brysselin sosialistit todellisuudessa määräävät Belgian koko työväenliikkeen ja ovat kaikissa sen virkapaikoissa. Siitä on ollut se seurauksena, että Belgian työläiset ovat huonommissa taloudellisissa oloissa, kuin minkään toisen maan työläiset Europassa. Se seikka pitää paikkansa, että missä työläiset enimmäkseen ottavat osaa poliittiseen toimintaan, niin siellä he unhottavat taloudelliset etunsa luullen, että äänestämällä kerran vuodessa, he voivat saavuttaa parannuksia lainlaadinnassa, joka tulee tekemään ammattiunionismiliikkeen tarpeettomaksi.

Hillquit: — Eikö American Federation of Labor olekin ainoa suuri työläisten kansallinen järjestö, jolla ei ole mitään omaa poliittista ohjelmaa, puoluetta tai järjestöä?

Gompers: — On väärin sanoa American Federation of Laborista sitä, sillä sillähän on oma poliittinen ohjelmansa — ohjelma, joka on poliittisesti riippumaton, että se on riippumaton sosialistipuolueestakin. Se lainaa enemmän huomiota todellisille saavutuksille, kuin saavutuskeinoille ja Amerikan työväenliike on enemmän, kuin minkään muun maan työväenliike, saavuttanut todellisia parannuksia työläisten oloihin.

Puheenjohtaja Walsh: — Mr. Hillquit, tämä on erittäin mieltäkiinnittävää minusta, samoin tiedän sen olevan komitean toistenkin jäsenten mielestä, mutta kuitenkin meidän täytyy nyt lopettaa ja minä komitean puolesta kiitän teitä siitä avustuksesta, jonka olette meille antaneet.

Hillquit: — Minä ymmärrän, että minä saan tilaisuuden — —

Puheenjohtaja Walsh: — Teille voidaan antaa vielä tilaisuus kumota vastaväittäjänne väitteet lopussa.

(Istunto loppui.)

VIIDES ISTUNTO.

Sosialismi ja ammattiunionismi.

Max S. Hayes tuli kuulusteltavaksi.

Thompson: — Olkaa hyvä ja antakaa meille osotteenne ja ammattinne.

Hayes: — Max S. Hayes, 979 Parker Drive,

Cleveland, Ohio. Olen "Cleveland Citizen"-nimisen julkaisun toimittaja, kansainvälisen kirjaltajaliiton järjestäjä ja Ohion sosialistipuolueen kansallisen komitean jäsen, ja minulla on muutamia muita samanlaisia toimia.

Thompson: — Selostuksestanne me ymmärrämme teidän olevan jäsenenä jossakin sellaisessa uniossa, joka kuuluu American Federation of Laboriin ja myöskin sosialistipuolueessa?

Hayes: — Aivan niin.

Thompson: — Ja oletteko ennen toimineet molempien organiseeraajana?

Hayes: — Olen.

Thompson: — Kuulitteko, mitä Mr. Gompers eilen todisti?

Hayes: — Kuulin.

Thompson: — Haluaisin kuulla teidän lausuntonne American Federation of Laborin pyrkimyksistä, päämäärästä ja näkökannasta, missä ne ovat samat ja missä ne eroavat.

Hayes: — Mitä American Federation of Laborin poliittisiin ja yhteiskunnallisiin vaatimuksiin tulee, niin ne ovat jokseenkin samanlaiset, kuin sosialistipuolueen ohjelman "välilliset" vaatimukset. Ollessani tällaisessa kaksoisasemassa näissä molemmissa järjestöissä ja Am. Federation of Laborinkonventsio-neissa edustajana viimeiset viisitoista vuotta, olen jokseenkin tarkasti joutunut seuraamaan asiain kulkua ja luonnollisesti oppinut tuntemaan ne periaatteet, joille nämä järjestöt perustuvat. Minua ei ole tänne valinnut sosialistipuolue eikä American Federation of Labor ilmaisemaan jäsenistönsä mielipidettä. Minä en edusta täällä kumpaakaan järjestöä, vaan ilmaisen vain oman yksityisen mielipiteeni. Minä en tahdo olla täällä työväenliikkeen

enkä sosialistisenkaan liikkeen johtajana. Haluan mieluummin lukeutua tavallisten työläisten ja sosialistiagitaattorien joukkoon. Jos minusta puhutaan työväen tai sosialistisen liikkeen johtajana, niin minua se harmittaa, sillä minä olen siinä käsityksessä, että nämä liikkeet johtavat itse itsensä ja että niillä on edustajia ja agitaattoreita j. n. e. American Federation of Laborin edustajana, sosialistipuolueen jäsenenä, "Citizenin" 20 vuotta olleena toimittajana, ammattiunioliikkeeseen kolmekymmentä vuotta ja sosialistiseen liikkeeseen yhdeksäntoista vuotta osaaottaneena olen tullut siihen johtopäätökseen, että American Federation of Labor on tälle maalle johdonmukainen taloudellinen järjestö. Minulla ei ole myötätuntoa niinkutsuttua Industrial Workers of the World-liittoa kohtaan yhtä vähän kuin Socialist Trade ja Labor Alliancea kohtaan, joka perustettiin ennen Industrial Workers of the World uniota. Minä en hyväksy Debsin mielipiteitä niistä järjestömuodoista, joita työväen tulisi noudattaa industrialistisella alalla ja toiselta puolen minä myöskään en liittounnu veli Sam Gompersiin vastustamaan sosialistista liikettä ja sen tekemiä edistyksellisiä vaatimuksia.

Vaikka sosialistisen ja ammattiunioliikkeen johtajien välillä lieneekin eripuraisuutta, riitaa, kateutta ja kilpailua, niin sitä ei sentään ole näiden liikkeiden jäsenistön keskuudessa. Minä en haluaisi arvostella yksilöitä etupäässä, sillä yksilöiden arvostelemisella ei lopullisestikaan saada suuria aikaan. Ymmärrettäköön, että silloin kun minä koskettelen yksilöihin, niin minä puhun heidän näkökannoistaan ja ominaisuuksistaan. Mitä hyvänsä vihamielisyyttä lieneekin Debsin ja Gompersin,

näiden liittojen tunnettujen johtajien välillä, niin sitä ei sittenkään ole olemassa näiden liittojen jäsenistöjen keskuudessa.

Asioita tuntemattoman henkilön mielestä voisi nyt näyttää siltä, että sosialistisen järjestön ja teollisuusalalla toimivan työväenliikkeen välillä on jonkunlainen kuilu, ylitse pääsemätön este.

Todellisuudessa suuri osa, voin varmuudella sanoa enemmistö, sosialistipuolueen jäsenistä on ammattiunionisteja. Sanon tämän kokemuksesta. Toimiessani kirjaltajain liiton edustajana olen usein saanut tuntuvaan apua sosialistijärjestön puolelta. Esimerkiksi keskilämmen kaupungeissa, joissa kirjaltajilla ei ollut paikallista järjestöä ja joissa näytti hyvin vaikealta saada painotyöalalla työskenteleviä työläisiä muodostamaan unionia ja toimimaan yhdessä kansallisen järjestön kanssa. Minä kirjottelin kirjeitä sosialistiosastojen jäsenille pyytäen heidän yhteistoimintaansa näiden työläisten järjestämiskysymyksessä. Tällaista kirjevaihtoa seurasi sitten persoonakohmainen vierailu, jonka tuloksena taasen oli unionin muodostaminen.

Se on minun persoonallinen kokemukseni. Ja epäilemättä useat kansainväliset järjestäjät — minä teen eroituksen kansainvälisten järjestäjien ja American Federation of Laborin palkkaamien järjestäjien välillä, jotka toimivat suoranaudessa yhteydessä Washingtonin päämajan kanssa — ovat pienillä paikkakunnilla saaneet apua sosialistijärjestöiltä. Meillä on sosialistijärjestöjä sadoissa pikkukaupungeissa, joissa ei ole ammattiunioita ja nämä järjestöt ovat suuresta merkityksestä ammattiunionien muodostamispuuhissa. Minä voisin istua tuntikausia ja selittää sosialistipuolueen

ja ammattiunionien välisestä yhteistoiminnasta erittäinkin tämän maan pienemmissä kaupungeissa.

Thompson: — Tiedetäänkö sosialistipuolueessa, että te kuulutte jäsenenä American Federation of Laboriin?

Hayes: — Tiedetään.

Thompson: — Onko sosialistipuolueen taholta milloinkaan vastustettu teitä kuulunnasta American Federation of Laboriin?

Hayes: — Ei vähimmäskään määrässä.

Thompson: — Onko American Federation of Laborin taholta milloinkaan vastustettu teidän jäsenyyttäne sosialistipuolueessa ja toimintaanne puolueen virkailijana?

Hayes: — Ei ensinkään.

Thompson: — Onko tuhansia toisia työläisiä näihin liittoihin samanlaisessa suhteessa kuin tekin?

Hayes: — On.

Thompson: — Onko American Federation of Laborin jäsenistössä suurikin prosentti, jotka teidän mielestänne ovat sosialisteja?

Hayes: — On. Siellä on suuri prosentti. Minä en voi antaa teille varmoja numeroita, mutta te voitte muodostaa siitä mielipiteenne seuraamalla konventsionien menoa. Jos te seuraatte A. F. of Laborin kulkua, huomaatte, että kansallisten unionien edustajien keskuudessa sosialistien lukumäärä aina kasvaa, ja American Federation of Laborin konventsioineihin osaaottajat tietävät sen.

Ottakaamme kaivostyöläiset esimerkiksi. Suuri osa United Mine Workers liiton jäseniä on sosialisteja. Tämä erittäinkin pitää paikkansa keskilännen, nimittäin Ohion, Indianan ja Illinoisin valtioihin nähden. Jotkut kai-

voskaupungit näissä valtioissa ovat aivan täydellisesti sosialistisia, joka ilmenee niistä äänestyksistä, joissa he valitsevat edustajat kansallisiin konventioneihinsa, jotka tavallisesti pidetään Indianapolissa. Sama väite pitää paikkansa olutpanimotyöläisiin, konetyöläisiin ja useihin muihin ammattityöläisiin nähden.

Sosialistipuolueen taholta ei ole milloinkaan vastustettu unioiden muodostamista. Todellisuudessa sosialistipuolue, sosialistiset sanomalehdet ja tunnetut sosialistit, jotka eivät ole olleet tilaisuudessa itse suorastaan ottamaan osaa ammattiunionien toimintaan, ovat neuvoneet ja aina kehoittaneet sosialistipuolueen jäsenistöä, niin paljon kuin suinkin mahdollista, yhtymään ammattiunioihin ja auttamaan työläisiä industrialistisissa taisteluissaan.

Thompson: — Sanoitteko te pitävänne American Federation of Laboria johdonmukaisena johtajana tämän maan työväenluokalle.

Hayes: — Sanoin.

Thompson: — Ja siitä syystä te vastustatte I. W. W. liittoa, Socialist Labor Partyä, American Labor Unionia ja jokaista muuta järjestöä, joka koettaa hajottaa työväestöä eri ryhmiin. Olenko ymmärtänyt oikein?

Hayes: — Olette.

Thompson: — Minkätähden te sitte toimitte sosialistipuolueessa ja kuinka voivat sosialistipuolue ja American Federation of Labor kulkea rinnakkain ilman hajottamatta työläisiä eri leireihin?

Hayes: — Minä olen ammattiunioliikkeen jäsen sentähden, kun se on "leipä- ja voikysymys-järjestö". Se on, kuten Sam Gompers sanoi, liike, joka käsittelee aikansa teollisuus-

kysymyksiä, työpäivän lyhentämistä, palkkojen kohottamista ja parempien työolojen saavuttamista tämän maan kaivoksissa, rautateillä ja yleensä kaikissa työpajoissa. Tämä on aivan välttämätöntä. Mutta minä käsitän ammattiunioniliikkeen rajat ja olen tullut siihen johtopäätökseen, että työväenluokan, voidakseen taistella vihollisiansa kapitalisteja vastaan, jotka järjestäytyvät sekä poliittisesti että taloudellisesti, täytyy myöskin ilmaista poliittiset vaatimuksensa.

Minä muistan, kuinka American Federation of Laborin jotkut äärimmäiset konservatiiviset ainekset vastustivat kaikkia ja jokaista poliittista toimintamuotoa, selittäen samalla tavalla, kuin Industrial Workers of the World nyt selittää, että työläiset voivat, ilman hallituksen koneiston apua, suoralla toiminnalla saavuttaa kaikki vaatimuksensa ja että työläiset voivat suorastaan taloudellisen toiminnan kautta päästä asemaan, jolloin he saavat täyden tuloksen työstään.

Me väittelimme näistä kysymyksistä Kansas Cityn konventionissa vuonna 1898 ja Detroitin ja Louisvillen konventionissa ja American Federation of Laborin tunnetut jäsenet ja virkailijat asettuivat sille kannalle, että työväenliikkeen, koettaessaan taistella itselleen joitakin saavutuksia, on pysyttävä erillään poliittisista manöövereistä.

Mutta niiden vanhoillistenkin ainesten keskuudessa on tapahtunut jotain kehitystä siihen määrään, että he nyt toimivat jossain komiteassa, jota he kutsuvat "työläisten edustuskomiteaksi", käyttäen Englannin työläisten edustuskomitean nimeä. Mutta se kuitenkin on vain pelkkä nimi. Muistaakseni Washing-

tonissa valittiin ainoastaan kolme henkilöä johtamaan työväenliikettä poliittiseen suuntaan, jotavastoin työläisten edustuskomitea Englannissa muodostui Labor Partyksi, johonka yhdistyi Independent Labor Party, jonka tunnettu edustaja Keir Hardie on, ja johonka Englannin sosialistipuolue tulee epäilemättä yhdistymään seuraavien kutukansien kuluessa. Tämä kysymys on nyt parhaillaan yleisäänestyksen ratkaistavana. Joten Englannissa kolme tai neljä puoluetta, Fabian Society niihin luettuna, yhtyvät yhdeksi.

Thompson: — Eikö olekin totta, että American Federation of Labor on ottanut hyvin paljon osaa tämän maan työläisiä koskevaan lainlaadintaan?

Hayes: — Tähän kysymykseen minä juuri olin aikeessa tullakin. Minä haluaisin osottaa, että American Federation of Labor on edustanut poliittista toimintaa ja sellaisten jäsenten valitsemista kongressiin, joiden, sanan laajimmassa merkityksessä, voidaan sanoa kuuluvan työväen ryhmään. Käytännössä kuitenkin melkein jokainen työväen ryhmään kuuluva jäsen pitää velvollisuutenaan pysyä uskollisena poliittiselle puolueelle. Työväenliikkeen sihteeri Wilson, esimerkiksi, ilmoitti julkisesti ei voivansa eikä tahtovansa edustaa työläisiä. Hän tuli valituksi demokraattina ja hän luonnollisesti edusti sitä puoluetta myöskin kongressissa. Hän kaikesta huolimatta on työväenmies. Tässä kysymyksessä työväenliike nyt jakaantuu. Vanhoilliset ainekset ovat sitä mieltä, että saadaan enemmän aikaan toimimalla vanhojen puolueiden kautta kongressimiesten valinnassa, kun taasen radikaalisemmat ainekset, joihin minä tavallisesti lukeen American Federation of Laborin konvent-

sioneissa, väittävät, että ainoa ja johdonmukainen keino edistyä on toimia sen puolueen kautta, joka on kokoonpantu kokonaan ja ainoastaan työläisistä. Me väitämme sen olevan välttämätöntä, että me työläisinä olemme tietoisia solidaarisuudestamme niin poliittisella kuin taloudellisellakin alalla. Me väitämme, että on suurta typeryyttä tehdä työnantajille vaatimuksia teollisuuden alalla ja sitten kääntyä ympäri ja valita kongressiin ja lainlaatijakuntiin asianajajia, jotka aina ovat suurten korporatsioonien määrättävissä ja joiden jo niin monen tutkimuksen kautta on aina huomattu kallistuvan työnantajien puolelle ja tekevän kaikkien niiden lakiehdotusten hyväksytyksi tulemisen mahdottomaksi, joita me olemme vaatineet monta vuotta, kuten injunksiokirouksen poistamista työläisten taisteluissa, Sherman lain muuttamista j. n. e. On vaikea saada mitään näitä lakiehdotuksia hyväksytyksi kongressissa tai lainlaatijakunnissa siitä syystä, että nämä lakimiehet, kapitalistit, tehtailijat ja kauppiat ymmärtävät paljon paremmin luokkaetunsa, kuin työläiset ymmärtävät omat luokkaetunsa. Sentähden kaikissa yhteenotoissa, joissa rajat tulevat selville nämä kapitalistiset edustajat aina vastustavat selaista lainlaadintaa, joista voisi koitua parannuksia työläisten oloihin. Tässä maassa meillä on ollut suunnattomia etuja Europan työläisiin verrattuna. Europan työläisillä on ollut enemmän vastuksia voitettavana kuin meillä on ollut tässä maassa; heitä on pidetty teollisuusorjuudessa vuosisatoja, aina feudaalijasta nykyiseen kapitalistiseen järjestelmään saakka. Europan työläiset ovat huomanneet luokkarajojen ja etuoikeutettujen luokkien olevan heitä vastassa. Kirkko ja valtio yhdessä oli-

vat heitä vastassa. Täällä me olemme olleet melkein vapaita ja kuitenkin työläiset eivät lainaa mitään huomiota poliittiseen voimaansa siinä määrin, että he toimisivat riippumattomasti.

Thompson: — Ettekös te sanonut yhden American Federation of Laborin ja sosialistipuolueen välisen rajaviivan olevan tämän: Että lainlaadintakysymyksissä American Federation of Labor on valmis yhtymään mihin puolueeseen tahansa, joka vain voi auttaa sitä pyrkimyksissään, jotavastoin sosialistipuolue kannattaa sellaista periaatetta, että on järjestettävä oma puolue edustamaan kaikkia heidän vaatimuksiaan. Olenko käsittänyt teidän selityksenne oikein?

Hayes: — Olette.

Thompson: — Mitä nykyiseen teollisuus-asemaan tulee, niin kannattaako sosialistipuolue nykyisten työpäivien, palkkakysymysten ja työolojen järjestämisen jättämistä American Federation of Laborin huolehdittavaksi?

Hayes: — Kannattaa.

Thompson: — Samalla kun he katsovat tulevaisuuteen, sellaiseen ohjelmaan, joka etupäässä käsittelee filosofiaa eli teoriaa siitä minkälaisen yhteiskunnan tulee olla.

Hayes: — Niin, poliittisesti.

Thompson: — Jos minä oikein muistan, niin Mr. Gompers sanoi eilen, että American Federation of Labor tulisi vastustamaan työpäivien pituuden määrittelemistä lainlaadinnan kautta. Oliko se hänen yksityinen mielipiteensä, vai onko se yleensä American Federationin mielipide siihen kysymykseen nähden?

Hayes: — Se varmaankin on ollut hänen yksityinen mielipiteensä. Minä en muista

ainoatakaan tapausta, jolloin kansallisten tai minkään valtion ammattiunionien taholta olisi vastustettu kahdeksantuntisen työpäivälain hyväksymistä. Todellisuudessa American Federation of Laborin tärkein periaate on ollut kahdeksantuntisen työpäivälain saavuttaminen ei ainoastaan suorastaan Setä Samulin palkkaamille työläisille, vaan niillekin, jotka valmistavat tarpeita Yhdysvaltain hallitukselle. Joissakin valtioissa meillä on tämä laki.* Mr. Gompersia on ehkä väärin ymmärretty.

Komisioneri O'Connell: — Mr. Gompersin eilinen mielipide tästä kysymyksestä ei ollut kyllä tuollainen.

Hayes: — Kuten minä ymmärrän Gompersin kahdeksantuntisen työpäivälain hyväksymisen vastustamisen, niin hän vastustaa sen käytäntöön ottamista liikkeissä yleensä, yksityisissä liikkeissä.

Komisioneri O'Connell: — Niin.

Hayes: — Tässä kysymyksessä minä olen täydellisesti eri mieltä Gompersin kanssa. En luule olevan montakaan unionia, minä ainakaan en voi mainita yhtään, joka vastustaisi yleisen koko maata käsittävän kahdeksantuntisen työpäivälain hyväksymistä, joka käsittäisi jokaisen tämän maan teollisuudessa työskentelevän miehen, naisen ja lapsen, yhtään enemmän kuin he vastustaisivat minimipalkkalain hyväksymistäkään.

Puheenjohtaja Walsh: — Minun ymmärtääkseni on selvä, että Mr. Hayes kannattaa yleensä kaikkien työläisten työpäivän rajoittamista lainlaadinnan kautta ja hänen huomionsa mukaan American Federation of Labor on asettunut samalle kannalle tässä kysymyksessä,

Hayes: — Ei, minun tietääkseni ei American Federation ole julkisesti asettunut kannattamaan yleisen koko Yhdysvaltojen tai valtioiden teollisuusalaa käsittävää kahdeksantuntisen työpäivälain hyväksymistä, kun ainoastaan siinä määrin mikäli se koskee hallituksen — Yhdysvaltain, valtioiden ja paikallisten — työssä työskenteleviin työläisiin.

Thompson: — Suhtautuuko American Federation of Labor sitten vihamielisesti työväenluokalle edulliseen lainlaadintaan?

Hayes: — Ei, sitä se ei tee.

Thompson: — American Federation of Laborin jäsenenä ettekö mieluummin sanoisi sen liiton luonnollisen taipumuksen olevan suhtautua myötätuntoisesti ja avuliaasti kaikkeen sellaiseen lainlaadintaan, josta voisi koitua parannuksia työläisten asemaan?

Hayes: — Aivan varmasti. American Federation of Labor on aina kannattanut kaikkea edistysmielistä lainlaadintaa.

Thompson: — Toisin sanoen, mitä työläisten etuihin tulee, niin American Federation of Labor kannattaa, niin poliittisella kuin taloudellisellakin alalla, edistysmielistä ohjelmaa, vai kuinka?

Hayes: — Aivan niin. Ainoa moite, mitä minä voin antaa, on, että American Federation of Labor ei mene tässä kysymyksessä kyllin pitkälle.

Thompson: — Minä ymmärrän sen. Minun tarkoitukseni on saada selville yleiset erimielisyydet, niin että komitea käsittää ne. Mitä rajoitukseen tulee, niin te kuulitte Mr. Gompersin sanovan, että American Federation of Labor ei aseta mitään rajoja niille vaatimuksille, joita se aika ajoittain tulee tekemään

palkkoihin ja työpäivään nähden, tai paremmin, suuremman tai ehkä kokonaisen työntuotteen saamiseen nähden. Onko se oikein?

Hayes: — On. Siinä hän luullakseni ilmaisi yleisen mielipiteen. Minä todellisuudessa olin hyvin huvitettu kuullessani hänen tekevän tuon myönnytyksen.

Thompson: — Eikös se ole luonnollista, että American Federation of Labor asettuu sille kannalle? Sen täytyy asettua sille kannalle.

Hayes: — Minä en ymmärrä miten se muuten voisi suhtautua, jos tämä kysymys tulisi ratkaistavaksi jäsenistön keskuudessa.

Komisioneri Garretson: — Minä haluaisin tehdä Mr. Hayesille kysymyksen tai pari. — Pitäkää mielessänne, että minä en kuulu American Federation of Laboriin enkä sosialistipuolueeseen. Tuleeko minun ymmärtää, että te pidätte ammattiunioliikettä tai vielä tarkemmin, American Federation of Laboria sopivana koneistona, jolla voidaan päivä päivältä voittaa etuja työläisille tarvitsematta odottaa tämän tai tuon parannusliikkeen onnistumista, joka mahdollisesti voidaan saavuttaa poliittisen toiminnan kautta, mutta, että te samalla aikaa kansalaisena uskotte sosialistipuolueen olevan lainlaadintavakaumukseenne parhaan ilmaisumuodon ja parhaan keino sen toteuttamiseksi? Olenko tulkinnut oikein mielipiteenne?

Hayes: — Tulkintanne on pääasiallisesti oikea, mutta haluaisin sitä vielä tarkemmin selostaa. Minä pidän American Federation of Laboria laillisena, tunnustettuna ja järjestäytyneenä taloudellisena liikkeenä tällä mante-

reella. En pidä sitä täydellisenä. Mutta minun vakaumukseni on, että American Federation of Labor on kehittymässä pelkästä ammattiunionimuodosta teollisuusjärjestömuotoon. American Federation of Laboriin kuuluu vähintään tusina verran kansainvälisiä unioita, jotka ovat luonteeltaan teollisuusunioita, kuten kaivostyöläisten unio, olutpanimotyöläisten unio j. n. e. Konetyöläiset ovat nyt aivan hiljattain yhdistyneet. Juuri parhaillaan suunnitellaan kolmen pukutyöläisten ammattiunionien yhdistämistä yhdeksi unioksi. Ja näiden tosiasian oikeudella minä epäilen niitä syytöksiä, joita I. W. W:n agitaattorit ovat tehneet. He ovat niin painavasti syyttäneet American Federation of Laboria huolimattomuudesta niin kutsuttuja tavallisia työläisiä kohtaan, että useat sosialistit yli maan ovat uskooneet tuon syytöksen todenperäisyyteen. Viime marraskuussa minä satuin Seatlessa joutumaan väittelyyn I. W. W. liiton agitaattorin kanssa tästä kysymyksestä ja minä haastoin hänet esittämään todistuksia syytöksistään. Ja minä osotin kertomusten ja numeroitten kautta — jotka numerot minä eilen toivoin Gompersin esittävän tälle kokoukselle, mutta hän luultavasti unhotti — että yhteen unioon, muurarien unioon, yhtyi enemmän jäseniä viime vuoden kuluessa, kuin I. W. W.-liiton koko jäsenluku on nykyään. Yhtyneitten kaivostyöläisten ja olutpanimotyöläisten liitoissa on tuhansia niinkutsuttuja "tavallisia työläisiä".

Komisioneri Garretson: — Onko American Federation of Labor järjestänyt sitten enemmän ammattitaidottomia työläisiä, kuin I. W. W.-liitto?

Hayes: — Paljonkin enemmän.

Komisioneri Garretson: — Palatkaamme kysymykseeni; te olette sosialisti kansalaisena?

Hayes: — Niin.

Komisioneri Garretson: — Ja työläisenä te olette ammattiunionisti?

Hayes: — Niin olen.

Komisioneri Garretson: — Haluaisin kuulla teidän mielipiteenne eroituksista Amerikan ja Europan sosialistisen liikkeen välillä. Eikö olekin totta, että Europan sosialistinen liike on enemmän kansalaisten kuin työläisten liikettä juuri noiden vaikeuksien tähden, joiden alaisina he kansalaisina elävät ja jotka estävät heidän toimintaansa työläisinä? —

Hayes: — Minä en näe mitään eroa työläisen ja kansalaisen välillä; he ovat yksi ja sama. Heitä ei voi eroittaa.

Komisioneri Garretson: — Mutta eikös hän ole sellaisessa kaksoisasemassa — —

Hayes: — Hän on kaksoisasemassa. Sosialistina hän kuuluu sosialidemokraattiseen puolueeseen, tai Labor Partyyn, tai Independent Labor Partyyn, riippuen siitä, missä maassa hän asuu. Ja samalla tavoin hänen myöskin täytyy kuulua ammattiunioon.

Komisioneri Garretson: — Ettekö te tee samaa eroitusta häneen kuin itseennekin nähdessä, että poliittisesti hän on sosialisti, mutta työläisenä ammattiunionisti?

Hayes: — Kyllä.

Komisioneri Garretson: — Siellä nuo kaksi sulautuvat yhteen, eikös — minä tarkoitan, että eikös se ole aivan välttämätön heidän eduilleen?

Hayes: — Kyllä. Kumpikin tekee omat tehtävänsä; ne ovat kaksi eri järjestöä. Siellä

on vielä lisäksi kolmas liike, jota kutsutaan ko-operatiiviseksi liikkeeksi. Se on käytännöllisesti kolmen osakkaan sopimus.

Komisioneri Ballard: — Sanoitteko te, että molemmat, sekä American Federation of Labor, että sosialistipuolue tahtovat suurempaa osaa työn tuloksista työläisille?

Hayes: — Aivan niin.

Komisioneri Ballard: — Ja että he lopullisesti tahtovat täyden tuloksen työstään?

Hayes: — Epäilemättä. Rikkauden tulee kuulua sille, joka sitä tuottaa. Kun työläiset tuottavat rikkaudet, niin heidän tulee myöskin omistaa ne.

Komisioneri Ballard: — Niin pian, kun heidän jäsenlukunsa on kasvanut kyllin voimakkaaksi, niin tulevatko he yksinkertaisesti ottamaan rikkaudet haltuunsa huolimatta siitä, haluavatko ne, joille nuo rikkaudet kuuluvat, luopua niistä tai ei?

Hayes: — En voi tarkalleen määritellä, miten se tulee tapahtumaan. Jos minä saisin toimia oman mieleni mukaisesti, niin minä varmasti ottaisin rautatiet, kaivokset, terästehtaat ja muut suuret korporatsioonit hallituksen kontrollin alaisiksi ja me luultavasti palkkasimme veli Rockefellerin hallituksen öljydivisionin asiamieheksi, tai tuomari Garyn teräsdepartementin liikkeenhoitajaksi, mutta he tulisivat olemaan työläisiä, kuten muutkin.

Komisioneri Ballard: — Tulisitteko te toisin sanoen panemaan miehet, jotka kykenevät johtamaan niitä teollisuusdepartementteja, niiden johtajiksi, huolimatta heidän entisestä asemastaan?

Hayes: — Kyllä. He voisivat toimia peräänkatsojina,

Komisioneri Ballard: — Sen mukaan kuin minä ymmärrän I. W. W.-liikettä, niin he tahtovat samaa, mutta he sen lisäksi ovat valmiit turvautumaan pakkoon ja ottamaan rikkautet haltuunsa niin pian kuin he luulevat sen olevan heille mahdollista, mutta että sosialistipuolue ei sentään aijo mennä niin pitkälle?

Hayes: — Sosialistipuolue uskoo työläisten poliittisesti järjestämiseen saadakseensa lainlaadintakoneiston kontrollinsa alle ja tehdäkseen sen laillisesti. I. W. W.:läiset aikovat tehdä sen niin kutsutun suoran toiminnan tai joukkotoiminnan kautta. Minä en edusta sellaista propagandaa, sillä se aivan varmasti tulisi vahingoittamaan työläisjoukkoja — miljoonia työläisiä.

Komisioneri Ballard: — Siinä kaikki, Mr. Hayes.

Hayes: — Yhdestä seikasta haluaisin sanoa enemmän.

Puheenjohtaja Walsh: — Hyvä on. Sanokaa.

Hayes: — Tämä kuuluu eiliseen keskusteluun minimipalkkakysymyksestä. American Federation of Labor ei ole milloinkaan tehnyt virallista päätöstä minimipalkkakysymyksestä. Minä en ole yhtä mieltä presidentti Gompersin kanssa — vaikka hänellä luultavasti on oikeus puhua American Federation of Laborin puolesta, jota oikeutta minulla ei ole — että American Federation of Labor vastustaa minimipalkkalakia. Minun tietääkseni American Federation of Laborin tai tämän maan kansainvälisten unionien konventsioneissa ei ole milloinkaan keskusteltu yleisestä minimipalkkalaista. Siitä kysymyksestä on kyllä keskusteltu valtiokonventsioneissa ja paikallisissa

järjestöissä. Esimerkiksi Ohion valtion perustuslaillisessa konventionissa, vuonna 1912, alistettiin minimipalkkalakimuutosehdotus yleisäänestykselle. Se sai kaikkien työläisten edustajien kannatuksen, sosialistien ja ammattionistien, joita oli noin kaksitoista siinä konventionissa. Sieltä se meni valtion väestön äänestettäväksi, joka hyväksyi sen. Ohion valtion järjestynyt työväestö yleensä hyväksyi minimipalkkalakiehdotuksen, tai muutosehdotuksen valtion perustuslakiin. Nyt Ohion valtiossa on vireillä liike saada minimipalkkalaki hyväksytyksi. Siinä ei määrätä \$3.00, tai \$3.50, tai \$4.00 minimipalkaksi, vaan on se samansuuntainen kuin muutkin perustuslailliset säädökset. Siinä vaaditaan nimitettäväksi komitea, jonka tulee tutkia isoimmissa kaupungeissa vallitsevia oloja neljä kertaa vuodessa. Heidän tulee ottaa huomioon elinkustannukset, vuokra kuusi- tai seitsemänhuoneiselle asunnolle, vaatetus, ruoka ja muut välttämättömät elintarpeet. Jos tämä suunniteltu lakiehdotus, joka tullaan alistamaan yleisäänestykselle vuoden tai parin kuluessa, tulee hyväksytyksi niin palkka tulee maksettavaksi sen perusteella, kuinka kalliiksi tämä komitea huomaa elinkustannusten kohoavan, -olipa se sitten \$3.00, \$5.00 tai \$4.00 päivältä. Toiset valtiot epäilemättä tulevat kopioimaan tämän ehdotuksen ohjelmaansa, kuten ne ovat kopioineet meidän työläisten vahingonkorvauslakiehdotuksenkin.

Tässä sivumennen haluan kosketella erästä toistakin seikkaa muutamilla sanoilla. Eräs sosialisti, Harry D. Thomas valmisti ja suunnitteli Ohion valtion työläisten vahingonkorvauslakiehdotuksen. Hän on sittemmin kuollut, mutta hän epäilemättä oli enemmän kuin

yksikään toinen henkilö syventynyt vahingonkorvauslainlaadintaa koskevaan kysymykseen. Hän keräsi kokoon kaikki kysymystä koskevat seikat ja alisti ne sitten sellaisen lakimiehen tutkittavaksi, joka on täydellisesti myötätuntoinen tälle kysymykselle. Sitten se meni lainlaatijakuntaan ja tuli siellä hyväksytyksi ja myöhemmin hyväksyttiin muutosehdotuksena valtion perustuslakiin. Tämä vastaukseksi siihen syytökseen, että sosialistit ovat toimetomia työläisille edullisemmän lainlaadinnan saavutuskysymyksessä tänään, huomenna ja ylihuomenna. Me sosialistit aina toimimme sen asian eteen.

Komisioneri Ballard: — Yksi seikka. Kannatatteko tekin hallituksen omistusoikeutta yleisiin laitoksiin nähden, kuten rautatiet ja muut sellaiset laitokset?

Hayes: — Kannatan.

Komisioneri Ballard: — Niitten maitten kokemusten perusteella, joissa hallitus omistaa nämä laitokset, luuletteko niitten hoidon olleen yhtään paremman kuin siellä, missä ne ovat yksityisten korporatsioonien hallussa?

Hayes: — Kaikki seikat huomioon ottaen minä luulen niin. Saksan rautatiet omistaa ja hoitaa hallitus. Niitä on usein käytetty esimerkkinä ja ne, jotka ovat vastustavalla kannalla, väittävät Saksan rautateitten olevan epäonnistuneita. Mutta kun otetaan huomioon se seikka, että Saksan rautatiet kansallistettiin tarkoituksella lyödä alas sosialismin nopea nousu ja että niitä nyt hoitaa henkilöt, jotka vastustavat sosialismia, niin huomataan, että monessa kohden voitaisiin esittää parannuksia, joita niiden nykyiset hoitajat kiel-

täytyvät panemasta käytäntöön. Ne todellisuudessa alkujaan joutuivat hallitukselle sotatarkoituksia varten. Voisin mainita esimerkiksi muitakin rautateitä, mutta huomautan vain yksinkertaisesti siitä tosiseikasta, jota Mr. Mellen tutkimuksessaan Washingtonissa muutama päivä sitten painosti, että tässä on kysymyksessä yksityinen monopoli tai hallituksen omistamat rautatiet; ja minä mieluummin kannatan hallituksen omistusoikeutta, kuin yksityistä monopolia. Siinä kaikki.

Komisioneri Lennon: — Luuletteko, että sosialismin periaatteiden käytäntöön ottaminen tulisi lopullisesti ratkaisemaan rikkauksien jakokysymyksen tai pidättekö sitä vain yhtenä ihmiskunnan kehitysaskeleena?

Hayes: — Se tietenkin on vain askel. Se on ensimmäinen askel ihmiskuntamme kehityksessä. Vuosisatoja sitten me olimme orjuustilassa, sitten tulimme feodalismiin ja sitten kapitalismiin. Nyt olemme menossa kohden sosialismia ja voin mainita, että noin kymmenen vuotta sitte, kun me keskustelimme sosialismista, meitä kutsuttiin anarkisteiksi ja pommien heittäjiksi, mutta nyt olemme päässeet niin pitkälle, että meitä melkein kunnioidetaan. Monetkin luulevat tietävänsä jotain sosialismista ja ehkä ovat tulemassa hiukan sosialisteiksi. Mutta ystävälleni Gomperille olisi ehkä vähän edullisempaa olla enemmän varovainen tehdessään pilaa sosialistisesta liikkeestä, sillä hän ei tiedä, mitä seuraavan kymmenen vuoden sisällä voi tapahtua. Hän syyttää sosialisteja joidenkin ammattiunionien vaatimuksien varastamisesta. Hän voisi sanoa bulmuusien varastaneen jotakin sosialisteilta: demokraatit ovat varastaneet jotakin ja luultavasti vanha sammaltunut republikaanipuo-

luekin on ottanut joitakin meidän pykälis-
tämme. Yksi vaatimus meillä on, jota he eivät
varasta ja se on yhteisen omistusoikeuden
vaatimus.

Morris Hillquit uudelleen todistajana to-
disti seuraavaa: — Aluksi haluan vastata kah-
teen kysymykseen, jotka Mr. Gompers teki
todistaessaan. Ensimmäinen koskee sen kor-
vauslakiehdotuksen luonnetta, jonka New Yor-
kin valtion sosialistit suunnittelivat ja valmis-
tivat joku vuosi sitten. Gompers sanoi sen
sisältäneen vaatimuksen nimittää sosialisti
siinä esitetyn komitean jäseneksi ja että New
Yorkin valtion on myönnettävä miljoonan dol-
larin avustusrahasto. Tämä mainittu suunnit-
telma ei ole kokonaan sosialistien valmis-
tama. Sosialistit yhdessä Suur-New Yorkin
työläisjärjestöjen, nimittäin American Fede-
ration of Laboriin kuuluvien järjestöjen edus-
tajien kanssa valmistivat sen. Kun se hyväk-
syttiin, niin se edusti paikallisen American
Federation of Laborin, yhtä hyvin kuin sosia-
listienkin mielipidettä. Siinä ei vaadittu so-
sialistin nimittämistä komitean jäseneksi.
Siinä kuitenkin oli sensuuntainen vaatimus,
että komitean enemmistön tulee olla järjesty-
neen työväestön edustajiksi tunnettuja henki-
löitä. Mitä siihen miljoonan dollarin myöntä-
miseen tulee, niin minä en muista, mutta voin
sanoa, että jos siinä oli sellainen vaatimus,
että New Yorkin valtion on myönnettävä mil-
joonan dollaria sellaisen sopivan koneiston
järjestämistarkotukseen, jonka avulla johdet-
taisiin työläisten korvaussysteemiä, niin sel-

lainen vaatimus on ollut erittäin kohtuullinen. New Yorkin valtion, jonka asukasluku on kymmenen miljoonaa tai enemmän, New Yorkin valtion, joka myöntää kuusikymmentä miljoonaa dollaria kanaalien ja liikenteen parannustarkoituksiin, tulisi pitää aivan mitättömänä avustuksena yhden miljoonan dollarin myöntämistä suojellakseen puolentoista miljoonan teollisuustyöläisensä henkeä ja jäseniä, ja minun ymmärtääkseni Gompers saisi olla vasta viimeinen mies maailmassa, joka pitää tuota summaa liian suurena.

Gompers väitti myöskin sosialistien edustajan kongressissa, Victor L. Bergerin, äänestäneen Yhdysvaltain presidentin veto-oikeuden säilyttämisen puolesta. Minun täytyy väittää vastaan. Ohjelmassaan sosialistipuolue suorastaan vaatii senaatin ja presidentin veto-oikeuden hävittämistä. Presidentin veto-oikeuden säilyttämiskysymys ei tietenkään ole ollut esilläkään kongressissa. Gompers epäilemättä tarkoittaa tällä äänestyksellä sitä äänestystä tai niitä äänestyksiä, jotka koskevat kahta lakiehdotusta, joita Berger piti vanhoillisina ja työläisten etuja vastustavina. Hän äänesti näitä vastaan. Yhdysvaltain presidentti sattui olemaan samaa mielistä hänen kanssaan ja vetosi nämä lakiehdotukset sen jälkeen kun enemmistö oli äänestänyt niiden puolesta. Samat lakiehdotukset tulivat esille toisen kerran ja olivat yhtä vanhoillisia kuin edelliselläkin kerralla ja Berger taas äänesti vastaan. Ja siinä kaikki, mitä hänen Yhdysvaltain presidentin veto-oikeuden säilyttämisen äänestykseensä tulee.

Tämä olkoon vastaväitteenä. Nyt minä koetan muutamilla sanoilla kerrata sosialistisen liikkeen suhdetta American Federation of

Laboriin. Koska tämä molemminpuolinen riskikuulustelu on taonut esille monta, vaan ei kaikkia johtopäätöksiä, niin minä hiukan lisää.

Tämä asia ensiksikin tuntuu minusta olevan hyvin suuresta merkityksestä. American Federation of Labor ja kaikki toiset järjestyneet työläiset edustavat noin kolmea miljoonaa henkilöä. Sosialistipuolue sai viimeisissä presidentin vaaleissa noin miljoonan ääntä. Voimme aivan oikeudenmukaisesti olettaa jokaista miespuolista äänestäjää kohden olevan sosialismille myötätuntoisen äänioikeuttoman naishenkilön ja ottaen huomioon mies- ja naispuoliset äänestäjät ja ei-äänestäjät, niin voimme varmuudella arvioida niiden henkilöiden lukumäärän Yhdysvalloissa, jotka kannattavat sosialistista filosofiaa ja ohjelmaa, olevan noin kolme miljoonaa. Minusta näiden kahden, teollisen ja poliittisen maailman, voimakkaan tekijän väliset suhteet ovat tärkeät ja haluan ilmoittaa tämän komitean, suuren yleisön ja erittäinkin työväenluokan eduksi, että meidän kaikissa vaiheissa tulee lopullisesti pitää sosialistista liikettä ja järjestyneen työväestön taloudellista liikettä yhtenä ja samana. Nämä liikkeet ovat syntyneet samoissa oloissa ja on niillä tietoisesti tai vaistomaisesti samat tarkotukset ja pyrkimykset, jotka johtavat samaan lopputulokseen. Sosialistisen liikkeen tarkoitus on saada työläisille täydet tulokset heidän työstään ja samalla riistää laiskottelijoilta heidän ansaitsematon osansa yleisestä kansallisesta työntuloksesta. Se edustaa teollisuuksien kansallistuttamista, tuotantovälineiden yhteistä omistusoikeutta. Mr. Gompersin lausunnosta selvästi ilmeni, että ammattiunioniliike myöskin

haluaa aina suuremman ja suuremman osan työntuotteesta työläisille ja aina pienemmän ja pienemmän osan siitä tuotteesta laiskureille ja Mr. Gompers myönsi, että työläisten vaatimuksilla ei ole mitään rajaa ja että ne eivät tule pysähtymään ennenkuin työväenluokka saa työnsätulokset kokonaan. Huomaatte siis, että nämä liikkeet pääasiassa ja lopullisesti edustavat samaa. Ero on siis vain siinä tietoisuudessa, millä kumpikin pyrkii päämääräänsä kohti. Sosialistit toimivat yleisen yhteiskuntafilosofian perusteella. He ovat tehneet suunnitelman, kysyneet itseltään, mihin se johtaa, tehneet sitten johtopäätöksensä ja muodostaneet niistä sosialistisen ohjelman. Unionistinen liike toiselta puolen, kuten Mr. Gompers sanoi, ei välitä paljon lopullisesta päämäärästä eikä yhteiskuntafilosofioista; se työskentelee pikaisten parannusten saavuttamiseksi, jotka kuitenkin lopullisesti johtavat samaan. Näiden kahden liikkeen poliittisen ja taloudellisen tarkoitusperän välillä ei myöskään ole suurtakaan eroa. Lapsityön poistamisvaatimus jossakin työpajassa tai työpajoissa, tai kahdeksantuntisen työpäivän vaatimus jossakin työpajassa tai pajoissa on taloudellista toimintaa, jos sitä vaativat niissä työpajoissa työskentelevät työläiset työnantajiltaan. Kun nämä samat vaatimukset laaditaan lailliseen muotoon ja laajennetaan koko teollisuutta tai jotain työväenluokan ryhmää käsittäviksi, niin silloin se muuttuu poliittiseksi toiminnaksi. Ja sosialistien toiminta on enemmän poliittista juuri siitä syystä, että he edustavat työväenliikettä laajemmassa muodossa ja unioniliikettä, vaikka se seisookin samalla perustalla, mutta ei edusta tätä laajempaa katsomusta, pidetään etupäässä taloudellisenä. Mitä lopul-

liseen tulokseen tulee, niin nämä kaksi liikettä eivät eroa paljon toisistaan. Minä tein tämän lausunnon välttääkseni väärinymmärryksiä sosialistipuolueen suhtautumisesta American Federation of Laboriin.

Se, mitä Hayes täällä sanoi, ei ole hänen yksilöllinen näkökantansa. Se on sosialistipuolueen kanta yleensä. Sosialistipuolue suhtautuu kerrassaan ystävällisesti järjestyneeseen työväestöön ja epäilemättä tunnustaa American Federation of Laborin järjestyneen työväestön pääedustajaksi tänään. Se pieni riita, joka meillä oli ystäväni Gompersin kanssa, oli yksilöllistä laatua, jota ei oltu tarkotettu kohdistaa American Federation of Laboriin, vaan joihinkin sen nykyisten johtajien käsityksiin ja menettelytapoihin. Sosialistipuolueen suhtautuminen American Federation of Laboriin sellaisenaan, lukuunottamatta sen johtajia, on kerrassaan ystävällinen, ja se arvostelu, joka on kohdistettu sen nykyisiin johtajiin, on myöskin ystävällistä luonteeltaan.

Minä voin lyhyesti mainita ne arvostelut. Ensiksikin, sosialistit luulevat, että American Federation of Laborin johtajat eivät huomaa, että liitto on kallistumassa industrialismia kohden. Pitäkää mielessänne, me emme sano, että American Federation of Labor ei ole kehitymässä siihen suuntaan. Se on. Mutta me teemme sen väitöksen, että tätä kehitystä ei tietoisesti avusteta liiton johtajien puolelta siitä syystä, kun johtajat eivät ymmärrä sen merkitystä. American Federation of Laborin nykyiset johtajat eivät huomaa, että teollisuusolot eivät ole samat, kuin ne olivat vuonna 1881, jolloin American Federation of Labor tai sen edeltäjä perustettiin. Mr. Gompers suoraan myönsi todistaessaan täällä, että American

Federation of Labor on alussa valmistanut ammattiunionien täydellisen itsevaltiussuunnitelman ja systeemin ja on sitä suunnitelmaa visusti noudattanut. Jos se todella on tehnyt niin, niin se ei ole mikään kiitettävä teko, vaan se ansaitsee ankaran arvostelun siitä syystä, että teollisuuskehitys ei ole seisonut viimeisen kolmenkymmenen vuoden kuluessa. Teollisuudet tänään ovat läheisemmässä yhteydessä kuin ne olivat vuonna 1881 ja työläisten, kyetäkseen pysymään niitten rinnalla ja vastustamaan työnantajiaan ja niitten järjestöjä, täytyy järjestyä. Mr. Gompersin esimerkki valtiojärjestöistä ja Yhdysvaltain liittohallinnosta ei sovellu ollenkaan. Se on aivan poliittista. Ja teollisuutta ei voida erottaa eri osiin, kuten valtion voi maantieteellisesti erottaa toisista. Me joka tapauksessa huomaamme, että American Federation of Labor on kehitymässä aina suurempiin ja suurempiin teollisuusjärjestöihin. Me täydellisesti hyväksymme sen kertomuksen, jonka Mr. Gompers antoi todistaessaan tälle komitealle ja kannatamme industrialismin levitystä American Federation of Laborin keskuudessa. Minä ainoastaan toivoin, että liiton johtajat olisivat olleet kyllin kaukonäköisiä huomaamaan tuon taipumuksen ja alttiimpia avustamaan tuon kehityksen jouduttamisessa.

Toinen seikka, jota me arvostelemme, on, että American Federation of Labor ei näy käsittävän sen agitatsionin merkitystä, jota I. W. W:n nimessä harjotetaan. Ja minä teen tässä sen lausunnon, että sosialistipuolue ei ole ensinkään myötätuntoinen Industrial Workers of the World liiton menettelyta-voille. Te olette täällä kuulleet sen liiton

edustajan todistuksen. Me pidämme heidän menettelytapojaan kerrassaan tehottomina ja lapsellisen riittämättöminä. Mutta "Industrial Workers of the World" merkitsee enemmän kuin ne neljätoista tuhatta miestä, jotka ovat järjestäytyneet Mr. St. Johnin järjestöön. Se merkitsee sitä, että Amerikan työväenliikkeessä on hereillä jokin uusi henki. Se merkitsee Lawrence-, Patersons-, Little Falls- ja McKeesport-Rock-tapauksia. Se merkitsee työväenliikkeessä uutta ilmiötä, joka on kehittynyt muutamien viimeisten vuosien kuluessa. Kuinka me voimme sen selittää? Kuinka American Federation of Labor voi sen selittää? Se ei ole pelkkä sattuma. Sille täytyy löytyä jokin syy. Mitään ei voi syntyä ilman syytä. Lyhyesti sanottuna me sosialistit käsitämme siihen olevan seuraavat syyt:

Koneteollisuus, ensiksikin, on muuttanut ammattitaitoisen työvoiman aina vähemmän ja vähemmän tärkeäksi tekijäksi ja ammattitaidottoman työvoiman aina enemmän ja enemmän tärkeäksi tekijäksi tässä maassa. Se on vetänyt mukaansa sellaisia siirtolaisia, joita on tullut tänne miljoonittain, joilla ei ole mitään kansalaisoikeuksia, ovat järjestäytymättömiä ja joiden köyhyyttä on mahdoton kuvaila ja joilla ei ole mitään sivistyneen ihmisen vastustuskykyä tai elintapoja. Se on synnyttänyt uuden luokan työväenluokan keskuuteen ja johtanut moniin äkkinäisiin, järjestymättömiin ja raivokkaisiin purkauksiin, joita me yleisellä nimellä kutsumme "I. W. W:n kapinoiksi". Näiden kapinoitten syyt ei ole selitetty antamalla I. W. W. liitolle uusia nimityksiä. Ne edustavat uutta ilmiötä työväenliikkeessä ja American Federation of Laborin olisi pitänyt tutkia tätä ilmiötä ja koet-

taa väsymättömämmin — minä myönnän heidän rehellisesti koettaneen — mutta heidän olisi pitänyt väsymättömämmin koettaa järjestää näitä miehiä, totuttaa heitä uusiin oloihin ja, jos niin tahdotte, niin amerikalaisuttaa heidät ja tehdä heidät osaksi Amerikan työväenliikkeestä.

Hayes on puhunut koko paljon politiikasta, ja, koska minun aikani on rajoitettu, niin minä en kajoa siihen kysymykseen. Mutta sensijaan minä haluan muutamilla sanoilla arvostella erästä toista seikkaa, ja se on se suhde, jossa jotkut American Federation of Laborin johtajat ovat Civic Federationiin. Civic Federation on työnantajien perustama liitto, jonka tarkoitus on yksinomaan ja etupäässä kuolettaa Amerikan työväenliikkeen taisteluhenkeä ja minusta he näyttävät onnistuvan ihmeellisen hyvin. Mr. Gompers on sanonut täällä, että National Civic Federationilla ei ole jäsenistöä ja että hän ei kuulu siihen jäsenenä. Haluaisin hänen vastaavan näihin kysymyksiin, koska hän tulee puhumaan minun jälkeeni:

Ensiksi, koska Civic Federationilla ei ole jäsenistöä ja koska jokainen, joka sattuu menemään kokoukseen, saa äänestää virkailijain valinnassa, niin olisiko luvallista minulle ja sanokaamme sadalle sosialistiselle ystävälleni mennä seuraavaan kokoukseen ja äänestää virkailijain valinnassa? Jos se olisi, niin se voisi houkutella meidät koettamaan sitä.

Toiseksi, koska National Civic Federationilla ei ole jäsenistöä, niin se ei myöskään saa veroa. Se pitää yllä laajaa virastoa. Se maksaa palkkaa sihteerille ja suurelle joukolle työläisiä. Sillä on useita departementteja. Se

kuluttaa suuria rahasummia. Yksi sen toimintailmiö on, että se pitää suuret, komeat pidot joka vuosi. Mr. Gompers, minä haluaisin tietää, mistä se raha tulee? Maksaako American Federation of Labor mitään osaa siihen ja, jos se ei maksa, niin kuka maksaa? Ja, jos kaikki tuo raha tulee meidän kapitalisteiltamme ja heidän National Civic Federationiin kuuluvilta ystäviltään, niin minä haluaisin kuulla Mr. Gompersin mielipiteen siitä, tehdäänkö kaikki nuo lahjotukset yksinomaan työläisten etua silmällä pitäen?

Minä olen nyt valmis vastaamaan kysymyksiin.

Komisioneri Garretson: — Yhdestä asiasta minä haluaisin kuulla teidän mielipiteenne, josta ei täällä ole sosialistiselta näkökannalta katsottuna puhuttu mitään. Mitenkä sosialistit suhtautuvat niihin keinoihin, joiden avulla koetetaan säästää lakkojen aiheuttamaa tuhlausta teollisuudessa? Pidättekö te Erdman-lakia — mainitsen ainoan liittohallituksen säädöksen — haluttuna työriitaisuuksien sovittamiskeinona?

Hillquit: — Sosialistipuolue ei ole ilmaissut mielipidettään tähän kysymykseen nähden. Sosialistit yleensä pitävät lakkoa välttämättömänä paheena, joka johtuu nykyisestä järjestyksestä ja jota ei mikään lainlaadinnanpaljous voi muuttaa eikä poistaa. Toisin sanoen me uskomme, että voi tulla sellainenkin tapaus, jolloin me olisimme yksimielisiä Mr. Gompersin kanssa ja sanoisimme: "varokaa lahjoja kantavia kreikkalaisia". Jos lainlaadintajakunta hyväksyisi tai tarjoutuisi hyväksymään lakiehdotuksen, jonka tarkoituksena olisi lakkojen estäminen ja joidenkin muiden kei-

nojen käyttäminen työtaistelujen sovittamiseksi, se voisi merkitä sitä, että työläisiltä lainlaadinnan kautta otettaisiin pois se ase, lakko, johonka he hyvin järjestetyssä teollisuudessa voivat lopuksi turvautua vaatimuksiensa voittamiseksi.

Komisioneri Garretson: — Tiedätkö mistä Erdman-laki sai alkunsa?

Hillquit: — En aivan varmaan.

Komisioneri Garretson: — Minä voin sanoa tässä, että Erdman lakia etupäässä ajoivat rautatietyöläisten järjestöt. Pidätkö te pelkkiä vapaaehtoisia sopimuksia, joita mainitsemani laki edustaa, sopivana keinona — pitäen mielessänne sen, että teidän ilmaisemanne mielipide lakkoon nähden on juuri sama kuin minunkin — niiden aikojen vähentämiseksi, jolloin lakko on ehdottomasti välttämätön?

Hillquit: — Kyllä, jos se voidaan tehdä ilman, että työläisten tarvitsee uhrautua.

Komisioneri Garretson: — Ja ilman pakotustako?

Hillquit: — Ilman pakotusta ja työläisten etujen uhraamista. Minä tietenkin mieluummin haluaisin välttää lakkoja kuin kehoittaa niihin.

Komisioneri Garretson: — Oletteko tutustunut Erdman-lain seuraajaan Newlands-lakiin?

Hillquit: — Olen yleensä.

Komisioneri Garretson: — Tunnetteko niitä oloja, jotka johtivat tämän lain hyväksymiseen?

Hillquit: — En.

Komisioneri Garretson: — Ettekö tiedä mitä Civic Federation teki tässä kysymyksessä?

Hillquit: En.

Komisioneri Garretson: — Minä en ole täällä kuulusteltavana.

Hillquit: — Ette olekaan. Mutta Civic Federationiin nähden, Mr. Garretson, minä haluaisin uudelleen sanoa, kuten ystäväni Gompers, että „varokaa lahjoja kantavia kreikkalaisia”.

Komisioneri O'Connell: — Viimeinen kohta niissä määräyksissä, joiden perusteella tämä komitea on nimitetty, kuuluu: „Komitean tulee tutkia löytääkseen teollisuusoloissa vallitsevan tyytymättömyyden perussyyt ja ilmoittaa tutkimustensa tulokset”. Jos te olisitte tämän komitean jäsen, niin mikä teidän mielipiteenne mukaan olisi syynä teollisuudessa vallitsevaan tyytymättömyyteen?

Hillquit: — Sen selittäminen olisi kerrassaan helppo tehtävä minulle. Luullakseni sosialistipuolueen kansallisojelma antaa kerrassaan selvän lausunnon tyytymättömyyden syistä, lopullisista parannuskeinoista ja välillisistä parannuskeinoista, jotka voidaan toteuttaa tänään.

Komisioneri O'Connell: — Mikä olisi välillinen parannuskeino?

Hillquit: — Välillinen parannuskeino olisi niiden useiden sosialistipuolueen ohjelman vaatimuksien hyväksyminen, jotka minulla oli eilen kunnia lukea Mr. Gompersille ja joihin nähden hän melkein joka tapauksessa oli samaa mielipidettä. Se olisi välillinen parannuskeino.

Komisioneri O'Connell: — Minkä te sanoisitte teollisuudessa vallitsevan tyytymättömyyden syyksi?

Hillquit: — Sellaisten tavaroiden tuotanto-

välineitten yksityisomistusoikeus, joita kaikki ihmiset tarvitsevat elääkseen.

Puheenjohtaja Walsh: — Me tulemme antamaan teidän vastauksellenne julkisuutta mahdollisimman paljon, mutta pyydämme teitä harkitsemaan näitä kysymyksiä ja antamaan kirjallisen vastauksen. Vaikka työläisten ja kapitalistien edut pakoittavatkin heidät taistelemaan toisiaan vastaan, niin eikö sittenkin löydy joittenkin henkilöiden sydämissä oikeudentuntoa, joka johtaisi heidät toimimaan luokkaeduistaan huolimatta, ja toiseksi, onko sosialistipuolueessa ketään tunnettuja kapitalisteja?

Hillquit: — Vastaus näihin molempiin kysymyksiin on "yes". Siihen ei tarvitse sen pitempää harkintaa.

Samuel Gompers kutsuttiin uudelleen selostamaan.

Samuel Gompers: — Koska hyvänsä minä teen jonkun lausunnon, jota voidaan pitää jonkun pyrkimyksen tai periaatteen julkaisemisenä, niin sosialistit eivät ensinkään epäröi vääristellessään ja väännellessään minun lausuntojani. Päinvastoin. Jos minä jotakin seikkaa erikoisesti painostan, niin juuri se asia vääristellään, että tätä väärinymmärrystä vain jatkuisi. Minä olen sanonut, että me kahdeksantuntisen työpäivälain kysymyksessä olemme työskennelleet kahdeksantuntisen työpäivän saavuttamiseksi lain kautta kaikille hallituksen työläisille, olivatpa he sitten työssä liitto-

valtio-, tai paikallishallitukselle, kuin myöskin kaikkien urakoitsijain tai ala-urakoitsijain työläisille, jotka ovat hallituksen työssä. Kahdeksantuntinen työpäivä kaikille hallituksen työläisille, sillä hallitus on silloin työnantaja. Kahdeksantuntinen työpäivä kaikille alaikäisille ja naistyöläisille. Mutta minä vastustan lain kautta työtuntien määrittelemistä miehille ja kerroin Yhdysvaltain työläisten historiallisista saavutuksista; vaikka ne, totta kyllä ovat vain osittaisia saavutuksia, niin ne sittenkin ovat työläisten saavuttamia heidän omasta alotteestaan tai oman yhteistoimintansa tai työnantajien kanssa tekemiensä sopimusten kautta saavutettuja saavutuksia. Jos minulle ei tehdä pitempiä kysymyksiä, niin minä sen rajotetun ajan sisällä, joka minulle on annettu käytettäväkseni, koskettelen joihinkin niihin seikkoihin, joista täällä on puhuttu. Ensiksikin, se johtopäätös, jonka Mr. Hillquit teki yhden minun lausuntoni johdosta, jonka minä annoin vastaukseksi hänen kysymykseensä koskeva Civic Federationin jäsenistöä. Minä unohdin puhua "veroa maksavasta jäsenistöstä". Vastaukseksi hänen tämän aamuiseen kysymykseen voin mainita, että National Civic Federationia pidetään yllä niitten vapaaehtoisilla lahjoilla, jotka haluavat lahjoittaa jotakin jonkun ajatuksen tai tarkotuksen edistämiseksi, joka heillä mahdollisesti on mielessään. Tahdon huomauttaa teitä siitä, miten Mr. Hillquit tahallaan koetti kutsua edellämainittua liittoa American Civic Federationiksi tarkotuksella, kuten sosialistit niin usein ovat tehneet, kuten hänen tekemänsä kysymykset minulle ristikuulustelussa selvään todistivat, sekoittaa American Federation of Labor National Civic Federationin kanssa ja käyttää

sitä nimitystä kuten Mr. Hillquitin liittolaiset niin usein tekevät. He usein puhuessaan American Federation of Laborista kutsuvat sitä American Civic Federation of Laboriksi. Ero on käytännön ja teeskentelyn välillä. Tämä kieräilevä sosialisti, Mr. Hillquit, ei ole samankaltainen sosialisti tämän komitean edessä kuin hän on maailman edessä.

Kysymyksiä voidaan tehdä vähemmässä kuin viidessä minuutissa, joihin vastaaminen toisinaan ottaa tunteja, jopa viikkojakin. Että tähän kysymykseen ei jäisi mitään epäilemisen sijaa, sallikaa minun lukea, mitä Mr. Hillquit, sosialistipuolueen toimeenpanevan komitean jäsen, sosialismin kykenevin sofisti ja edustaja tässä maassa, sanoo Metropolitan-nimisen julkaisun heinäkuun numerossa, vuonna 1912:

“Tiiviimmässä muodossa sanottuna, sosialistinen ohjelma vaatii rikkauksien tuotannon ja jaon tärkeimpien välineitten ja välityskeinojen, kuten maan, kaivoksien, rautateitten, höyrylaivojen, sähkösanoma- ja puhelinlinjojen, tehtaitten ja yleensä nykyajan koneiston yleistä, tai yhteistä omistus- ja käyttöoikeutta. Se on pääohjelma, koko sosialistisen liikkeen lopullinen päämäärä ja kaikkien sosialistien poliittinen periaate. Se on sosialistisen uskollisuuden pettämätön koe, joka ei salli mitään rajoituksia, laajennuksia eikä muutoksia. Kuka hyvänsä hyväksyy tämän ohjelman on sosialisti, joka ei hyväksy, niin hän ei ole sosialisti.”

Todellisuudessa, kaikissa heidän julistuksissaan, heti niinkutsutun “Yhteiskuntareformiohjelman” jälkeen, ilmenee seuraavankaltainen, suora tunnustus, tämä ollen otettu Indianapolisissa kesäkuussa, vuonna 1912 pidetyn

kansallisen sosialistien konventsionin ohjelmasta:

“Ne parannukset, jotka me voimme saada kapitalismilta, ovat työläisten valmistautumista ottamaan haltuunsa koko hallituksen voimat, tarkoituksella täten saada haltuunsa koko yhteiskunnallisen teollisuusjärjestelmän, joka heille kuuluu oikeudenmukaisena perintönä.”

Puheenjohtaja, minulla on täällä useita muitakin lainattuja kohtia, jotka minä haluaisin liittää lausuntooni, mutta joiden lukemiseen en nyt haluaisi kuluttaa rajoitettua aikaani.

Puheenjohtaja Walsh: — Hyvä on. Annatte vain ne pikakirjurille ja ne sitten tarkastetaan, jos ne ovat yhtäpitäviä ja liitetään osana lausuntoonne.

Gompers: — Siihen huomautukseen, että tulisi väsymättömämmin koettaa järjestää ammattitaidottomia työläisiä, voin vastata, että American Federation of Labor kuluttaa enemmän aikaansa, enemmän varojaan, enemmän virkailijainsa, järjestäjiensä ja edustajiensa energiaa ammattitaidottomien työläisten järjestämiseen kuin mihinkään muuhun. On kerrassaan mahdotonta yrittää väsymättömämmin minkään asian eteen, kuin henkilö, joka parailaan on todistajana tämän komitean edessä, on yrittänyt siihen suuntaan ja kuitenkin on ollut täällä ja jokapaikassa sosialistien hyökkäyksien pääesineenä. Ei löydy yhtään miestä, joka työskentelee kovemmasti, väsymättömämästi ja järkähtämättömämästi työläisten järjestämisyrityksessä, heidän olojensa parantamisyrityksessä ja niiden oikeuksien, jotka meidän maamme raatajille kuuluvat, saavutta-

mis- ja säilyttämisy yrityksessä; ja se huomautus sosialistien riveihin kuuluvan henkilön puolelta, että olisi yritettävä väsymättömmämin, tehdään ilkeässä tarkoituksessa. Mitä lopullisesti ovat "taitoiset" ja "ammattitaidottomat"? Ero on ainoastaan heidän kehityksessään. On miehiä, jotka sanovat tekevänsä työtä päällään. Minun vastaukseni siihen on, että niin tekevät siatkin. Niitä henkisiä lahjoja, kykyjä, ja vastuunalaisuutta, jota muka heidän työssään tarvitaan, vaaditaan palkkatyöläisiltä kaikilla aloilla. Millä nimellä kutsuisitte ojankaivajaa, millä nimellä kutsuisitte muuraria, työläistä? Miksi kutsuisitte katuvaununkonduktööriä? Miksi kutsuisitte katuvaunumooottorimiestä, miestä, joka saavuttaa katuvaunun ajamiskykynsä kuuden tai kahdeksan tai kymmenen tunnin sisällä ja jolle senjälkeen uskotaar katuvaunun ajaminen? Tosiseikka on se, että sosialisteilla on monta vuotta ollut "sesam aukene"-valta kaikkiin Europan kansoihin nähden, jotka puhuvat jotakin muuta, kuin englanninkieltä, ja sillä he ovat myrkyttäneet vieraitkieliä puhuvien työläisten mielet American Federation of Laboria vastaan, josta on ollut se seurauksena, että monet työläiset, jotka tulevat tänne sellaisista maista, joissa ei puhuta englanninkieltä tulevat tänne myrkytetyin mielin ja ennakkoluuloisina Amerikan työväenliikkeeseen nähden ja alkavat sitten perustamaan itselleen omaa liikettä.

Ennenkuin minä syvennyn enemmän tähän kysymykseen, sallikaa minun sanoa olevani yhtämieltä Mr. Hayesin kanssa siinä, että riita on meidän keskuudessamme, meidän työläisten keskuudessa ja me koetamme ratkaista sen parhaan kykymme mukaan. Miehet, jotka

ovat sosialisteja, kuuluvat American Federation of Laboriin kuuluviin unioihin. Mr. Hayes kuuluu jäsenenä kansainväliseen kirjaltajain unioon ja luulen hänen jokatapauksessa olevan kanssani yksimielisen siinä, että kansainvälisen kirjaltajain union konventsioneissa hänellä on yhtä paljon sananvaltaa kuin kennellä hyvänsä.

Ja sallikaa minun vielä muistuttaa teitä siitä seikasta, että silloin, kun kansainvälinen kirjaltajain unio alkoi taistelemaan kahdeksantuntisesta työpäivästä ja kun ajateltiin, että mahdollisesti täytyy tehdä lakko sen saavuttamiseksi, niin silloin Mr. Max Hayes, sosialisti, oli kyllin järkevä sanomaan, että sosialistista politiikkaa ja sosialistista filosofiaa ei saa sekoittaa ammattiunioliikkeeseen, ei ainakaan sinä aikana, kun se kysymys oli riidanalaisena. Minä olin yhtämieltä hänen kanssaan. Mutta kun hänen puoleltaan se oli silloin väliaikaista rajoittamista, niin se minun puoleltani on pysyväistä. Ei ole ensinkään välttämätöntä tehdä vielä vaikeammaksi Amerikan järjestyneitten työläisten väsymätöntä taistelua kauheita vihollisiaan ja voimakkaita työnantajia vastaan.

Minä tahdon erikoisesti painostaa sitä, että toinen mielipiteitten eroavaisuus on siinä, että sosialistiset puhujat ja kirjailijat aina väheksyvät Amerikan järjestyneen työväenliikkeen saavutuksia. He väittävät, että, vaikka palkat saataisiinkin korkeammalle, niin siitä ei olisi mitään aineellista hyötyä. Se olisi vain yksinkertaisest energian tuhlaamista. Sosialistien pyrkimys on kääntää Amerikan työläisten huomio nykyisistä taisteluista ja nykyisistä tarpeista johonkin etäisempään. Jos Amerikan

työläisille voidaan uskottaa, että he voivat saada sen avun, minkä he tarvitsevat, ne parannukset, jotka ovat välttämättömiä heille, ja sen vapauden, mikä heille kuuluu äänestämällä kerran vuodessa, niin mitä varten yhtyä sitten unioihin ja ottaa osaa jokapäiväiseen taisteluun olojen parantamiseksi aineellisesti? He ovat samanlaisessa asemassa, kuin mies, joka saarnaa saarnastuolista, että työläiset ovat jumalan määräämässä asemassa ja että he kyllä tulevat näkemään parempia aikoja suloisessa tulevaisuudessa. Samalla tavoin sosialistit maalaavat kauniin kuvan tulevaisuudesta ja viekoittelevat työläiset nykyisistä taisteluistaan tulevaisuuden toiveisiin. Se on sellaista miesten ihanne, jotka ovat vieroittaneet pois ihmiskunnan luonnollisen kehityksen nykyisistä taisteluista ja tarpeista. Me tahdomme saavuttaa jotain päivä päivältä, viikko viikolta, kuukausi kuukaudelta ja vuosi vuodelta, vähän tänään, vähän huomenna, aina lisäten ja lisäten, voittaen ja voittaen, kulkien eteenpäin askel kerrallaan eikä milloinkaan peräytyen askeltakaan — paitsi tarkoituksella koota voimia seuraavan askeleen ottamiseen.

Minä en tahdo kenellekään uskottaa, että meidän liikkeemme olisi tyytyväinen. Meidän saavutuksissamme ei ole mitään tyydyttävää. Se on ilahuttavaa, mutta samalla se kiihottaa meidän nälkäämme ja haluamme saavuttaa parempia ja parempia ja aina parempia saavutuksia.

Minun aikani kuluu lyhyeksi ja olisi vielä niin paljon sanottavaa, mutta siitä huolimatta minun täytyy tutkistella niitä selityksiä, joita Mr. Hillquit antoi Mr. Bergerin puolesta sen johdosta, kun viimeainittu edustajahuoneessa

äänesti presidentin veto-oikeuden säilyttämisen puolesta.

Te tiedätte, että Yhdysvaltain kongressi, sosialistien nimitystä käyttäen on kapitalistinen laitos. Yhdysvaltain kongressi hyväksyi kaksi American Federation of Laborin tekemää muutosehdotusta ja ne olivat seuraavat:

1. Vaadittiin parempaa järjestelyä siirtolaisuudelle Yhdysvaltoihin.

2. Eräs menoarviolaki, johon myöskin sisältyi American Federation of Laborin tekemiä vaatimuksia.

Tässä lakiehdotuksessa määriteltiin, että siinä myönnettyjä summia ei saa käyttää työläismiesten ja naisten vainoamiseen heidän yrityksissään kohottaa palkkojaan, lyhentää työpäiväänsä ja parantaa työolojaan. Minä myönnän, että se ei ollut perustuslaillinen eikä niin kauas ulottuva, vaan kapitalistinen kongressi työläisten vaatimuksesta hyväksyi sen ja Mr. Victor Berger, ainoa kongressin sosialistinen jäsen, äänesti ensin sitä ehdotusta vastaan ja sitten, kun presidentti vetosi sen, niin hän, tämän suuren työväenpuolueen edustajana äänesti presidentin veto-oikeuden puolesta; ja sallikaa minun sanoa, että se on vastoin kaikkia kansanvaltaisuuden periaatteita, että mies, joka omaa kansanvaltaisia taipumuksia ja on vielä lisäksi tunnettu sosialisti, äänestää tällaisessa kysymyksessä jonkun presidentin veto-oikeuden säilyttämisen puolesta, sillä presidenttien veto-oikeus ei ole mitään muuta, kuin aatelistolta perittyä yksinoikeuden harjoittamista.

Komisioneri O'Connel: — Mikä se toinen muutosehdotus oli?

Gompers: — Se toinen lakiehdotus siirtolaisuuden järjestämisestä, jonka jokaisen täytyy myöntää tarpeelliseksi, huolimatta siitä mitä mielipiteiden eroavaisuuksia voi ilmetä järjestelemisen ja rajoittamisen määrään nähden. Yhdysvaltain väestön keskuudessa on vallalla yleinen mielipide, että on siirtolaisuutta järjestettävä ja hoidettava paremmin, kuin nykyään tehdään. Se lakiehdotus hyväksyttiin edustajahuoneessa ja Yhdysvaltain senaatissa suurella äänten enemmistöllä ja sitten se meni presidentille. Presidentti vetosi sen ja Mr. Berger äänesti presidentin veto-oikeuden säilyttämisen puolesta ja hän oli yksi sen vähemmistön keskuudessa, joka seiso i kahden kolmasosan äänten enemmistön saannin edessä, joka oli välttämätön presidentin veton kumoamiseen. Bergerin teko oli kylliksi kiroamaan miehen poliittisesti ei ainoastaan oman puolueensa silmissä, vaan myöskin jokaisen sellaisen henkilön silmissä, joka on todella ja rehellisesti kansanvaltainen sen sanan parhaimmassa merkityksessä.

American Federation of Labor on aina koettanut saada työläisiä järjestäytymään, liittymään ja toimimaan veljinä yhteisen asian eteen; ja samalla saada heidän sopimuksensa päättymään, niin että uusia, parempia, koko teollisuutta tai samoja ammattialoja käsittäviä sopimuksia voidaan saada työnantajien kanssa.

Sallikaa minun taasen muistuttaa teille siitä toimeenpanevan neuvoston kertomuksesta jonka se valmisti Rochester-konventionille industrialistiseen uniokysymykseen nähden. Se komitean kertomus hyväksyttiin siinä konventionissa ja minä annoin sen kertomuksen Mr. Hillquitille hänen ollessaan todistajan pai-

kalla, mutta hän ei ole vielä tähän mennessä ilmaissut olevansa erimieltä tämän komitean valmistaman kertomuksen kanssa siinä kysymyksessä. Siitä huolimatta hän vielä tänäkin aamuna sanoi, että me emme ole vielä saavuttaneet vaan koetamme ainoastaan saavuttaa sitä päämäärää, johonka nähden hän ei ole ilmaissut olevansa erimieltä.

Työläisten vahingonkorvauslakiehdotukseen nähden sanon tämän: "Että siinä komissionissa on nytkin työläisten edustajia jäseninä ja senjälkeen, kun Mr. John Mitchell nimitettiin komisioneriksi, niin sosialistiset sanomalehdet ja puhujat ovat häväisseet hänet Amerikan työläisten moninaamaiseksi kavaltajaksi ja petturiksi. Mr. James Lynch, työdepartementin komisioneri ja entinen kansainvälisen kirjaltajaliiton presidentti on kerran jos toisenkin julistettu työläisten harhaanjohdajaksi, pettäjäksi ja kavaltajaksi. Vaikka ammattiunioniliike missä hyvänsä Yhdysvalloissa nimittäisi mihin virkaan hyvänsä työläisten edustajan, kuten kaupungin neuvostoon, valtion lainlaatijakuntaan tai Yhdysvaltain kongressiin, niin sosialistit vastustavat häntä. Kun Mr. Frank Buchanan, entinen rautarakennustyöläisten union presidentti oli kongressimiesehdokkaana Chicagosta, Illinoisista, niin sosialistit vastustivat häntäkin. Kun hän viimeisissä vaaleissa oli ehdokkaana tulla uudelleen valituksi, niin Mr. Victor Berger löi laimin oman piirinsä ja tuli Milwaukeeesta saadakseen Frank Buchananin häviämään kongressimiesehdokkaana. Sen seikan muistan nyt.*)

*) Ne ammattiunionien ehdokkaat poliittisiin virkapalkkoihin, joista Mr. Gompers puhui, eivät ole ammattiunionien nimittämiä ehdokkaita. He eivät

Minä nyt yksinkertaisesti ajattelen ääneen. Tämä ei ole ainoa tapaus laatuaan. Heidän menettelynsä on aina ollut samanlaista. Kuten jo sanoin, niin ero on ainoastaan sen teeskentelyn välillä, jota harjotetaan ja sen käytännön välillä, jota muualla toteutetaan.

Nyt muistan yhden kysymyksen, johon en ole vielä vastannut. Se on se niin kutsutun "yhden suuren union" perustaminen työläisille.

Meillä oli ensiksi National Labor union. Se oli ensimmäinen yleinen työläisten järjestö. Sitten seurasi National Labor union Rochesterin konventsioni. Ja minä suosittelen jokaisen asiaan innostuneen ja erittäinkin minä suosittelen Mr. Hillquitin luettavaksi National Labor union tarkotuksien julistusta, joka tehtiin Rochesterin konventsionissa, jolloinkin vuoden 1860 seuduissa, ja hän tulee huomamaan, että ne "välilliset vaatimukset", jotka nyt ovat sosialistipuolueen ohjelmassakin, ne samat välilliset vaatimukset, joista hän kuulteli minua eilen, ovat paljon täydellisem-

pyri virkaan työläisten edustajina. He ovat demokraatti- tai republikaanipuolueitten ehdokkaita, joilla sattuu olemaan union kortit, mutta jotka seuraavat vanhojen puolueitten vanhoja ohjelmia ja toimivat niitten puolueitten määräysten alaisina. Ovelat poliitikoitsijat käyttävät näitä union kortteja syöttelänä ajattelemattomien työläisten äänten kalastelemisessa. Mutta valtioitten lainlaatijakunnissa ja kongressissa he eivät edusta työläisten, vaan työnantajien etuja, jotka määräävät vanhoissa puolueissa.

Tällaisten miesten toiminnalla on se vaikutus, että se sekoittaa, johtaa harhaan, jopa toisinaan turmeleekin työväenliikkeen ja sosialistit ovat oikeassa vastustaessaan heitä äänestyksessä. Sosialistipuolue itse usein nimittää union miehiä yleisiin virkoihin, mutta silloin nämä ehdokkaat ovat työläisten listalla ja he ovat kokonaan riippumattomia kaikkien kapitalististen poliittisten puolueitten määräyksistä.

min ja selvemmin ilmaistu National Labor union taholta kuin sosialistipuolueen taholta, joka on sittemmin ne meiltä varastanut.*)

Knights of Labor, Western Labor Union, American Labor Union, Socialist Trade and Labor Alliance ja Industrial Workers of the World — näihin, nähden minulla ei ole oikeutta valikoida, mikä niistä on parasta; minä uskon jokaisen I. W. W. liiton edustajan lausuntoon, silloin kun hän puhuu toisesta I. W. W. liitosta.

Ja kuten minä jo sanoin, niin Mr. Debs työskentelee American Federation of Laborin hajoittamisessa ja minä en ole tulkinut häntä väärin — nämä ovat hänen omia sanojaan ja minä olisin hyvin iloinen saadessani alistaa nämä tämän komitean käytettäväksi, jos teillä ei ole mitään sitä vastaan.

Tahdon puhua tässä "yhdestä suuresta

*) National Labor union historiallinen on selvästi selostettu minun kirjassani "Sosialismin historia Yhdysvalloissa", joka ensi kerran julkastiin vuonna 1903. National Labor union järjestettiin Baltimoressa, vuonna 1863 ja oli olemassa vuoteen 1876 saakka. Sen radikaalinen ja luokkatietoinen periaatejulistus oli suureksi osaksi erään Edward Schlegelin, saksalaisen Lassallen ryhmään kuuluvan sosialistin innostuksen tulos. William H. Sylvys'in, joka oli nerokas ja jaloin luonne, mitä Amerikan työväenliike on vielä milloinkaan kyennyt luomaan, johdolla tämä järjestö hyväksyi riippumattoman luokkatoimintapolitiikan ja muodosti "National Reform Partyn", vuonna 1869. Onnettomuudeksi Sylvys kuoli äkkiä, vuonna 1869. National Labor union joutui heikkojen ja liian vanhoillisten johtajien johdettavaksi, jotka olivat valmiita yhteistoimintaan vanhojen puolueitten politiikojen kanssa. Tämä politiikka lopullisesti johti Amerikan työläisten ensimmäisen yleisen järjestön hajoamiseen. Minä puolestani voimakkaasti suosittelen Mr. Gompersille Amerikan Labor Unionin historian ja kohtalon tutkimista.

Morris Hillquit.

uniosta". Mikään ei voisi olla työläisten eduille vahingollisempaa kuin niinkutsutun "yhden suuren union" perustaminen, jos sellainen voitaisiin perustaa. Ihmiskunnan kaikessa toiminnassa on eroavaisuuksia. Parhaimman esimerkin ehkä saa vertaamalla teollisuusalalla toimivaa järjestynyttä työväenliikettä sota-armeijaan, joka taistelutantereelle valmistautuu taisteluun. Tämän ja kaikkien maiden militarijärjestelmän mukaan jokaisella sotilasryhmällä on omat tehtävänsä ja heidän tulee tietää milloin se on tehtävä ja miten ja jokaisen ryhmän on toimittava yhdessä toisten ryhmien kanssa parhaan ymmärryksensä mukaan sen hyväksytyin päämäärän saavuttamiseksi, joka armeijalle on suunniteltu. Menettelytavat muuttuvat, niin että ne nyt ovat kokonaan erilaisia kuin mitä ne olivat kymmenen, viisikymmentä tai sata vuotta sitten. Niin on muuttunut työväenliikekin. Se kuitenkin on järjestetty sille tieteelliselle pohjalle, että jokainen osa tekee oman vussin tehtävänsä vussinä aikana ja että jokainen toimii ja että yhdessä toimitaan yhteisen suuren päämäärän saavuttamiseksi. Mutta kuvitelkaamme nyt, että jalkasotilaat ja ratsusotilaat komennettaisiin kaikki sekasin. Mitä silloin tapahtuisi? Kaikkein pahin mitä sellaiselle armeijalle voisi tapahtua, olisi liikkeelle määrääminen, eteenpäin marssi tai pako. Sen armeijan ainoa turvallisuus olisi siinä, että se aina ja ijankaikkisesti seisoi yhdessä kohden. Sama on suhde työväenliikkeessäkin. Työväenliike, joka on järjestynyt jollain ammatti- tai teollisuusalalla, ja jolla on departementteja, kuten meidän järjestöillä nykyään on, joista jokainen toimii yhdessä toisten kanssa, jokainen avustaa toistaan toimimaan parhaiten sen vussin yhteisen

päämäärän eteen, jonka tarkoituksena on suojella työväenluokan miehiä ja naisia ja meidän aikamme lapsia edistämään ja auttamaan heitä edistämään parhaita etujaan nyt ja tulevaisuudessa, jokainen osa koettaa toimia parhaan ymmärryksensä, kokemuksensa ja omien ja edustajiensa muodostamien suunnitelmien mukaan ja asettumatta toistensa tielle, vaan aina hyvässä järjestyksessä, järkipäisesti ja kansanvaltaisesti hallittuna — sellaisena Amerikan työväenliike tulee saavuttamaan päämääränsä. kuten se jo osaksi onkin saavuttanut mahdollisimman hyvät olot ja sellaisen luokkatietoisuuden, joka vaatii ja samalla myöskin myöntää jokaiselle ihmisolennolle korkeamman sivistyksen oikeudet ja vapaudet, johon me aina pyrimme ja jonka eteen me taistelemme.

Miksi Victor Berger äänesti Claytonin lakiehdotusta vastaan.

Vastaukseksi Sam Gompersin arvosteluun lausun seuraavaa:

Minä äänestin Claytonin Sherman-antitrustilakimuutosehdotusta vastaan, jossa sanotaan, että sitä rahastoa ei saa käyttää ammattiunionien eikä maataloudessa työskentelevien työläisten järjestöjen syyttämistarkoituksiin, siitä syystä, että minä pidän sitä muutosehdotusta raukkamaisena ja epärehellisenä hätävarana joka ei merkitse mitään.

Ja seuraavista syistä:

Ensiksi. — Tämä määräys koskee ainoas-

taan rikossyytöksiä. Mutta ammattiunioni ja maalaistyöläisten järjestöjä vastaan ei ole milloinkaan ennen tehty rikossyytöksiä Sherman-lain mukaan, ennenkun sitten, kun tämä muutosehdotus hyväksyttiin, jonka muka tulee suojella heitä. Minä silloin aikanaan selitin tuon muutosehdotuksen olevan huijausta sen tähden, että sen määräyksen mukaan ainoastaan sitä vissiä rahaerää ei saa käyttää rikossyytöksen ajamiseen unioni vastaan. Mutta, jos hallitus todella tahtoi jonkun union oikeuteen rikoksesta, niin raha voitaisiin ottaa jostain toisesta kassasta. Hallituksella on kaikenlaisia rahavaroja käytettävänä. Wilson itse on myöhemmin osoittanut tämän todeksi, kun sellainen lakiehdotus tuli hyväksytyksi hänen virkakautensa kuluessa. Mutta hän siitä huolimatta allekirjoitti Sherman-lain muutosehdotuksineen, että Sam Gompers saa sanoa demokraattipuolueen tehneen jotakin ammattiunionien hyväksi.

Toiseksi. — Vaikka tämä muutosehdotus ilmeisesti näytti vapauttavan työväenjärjestöt oikeusjutuista, niin se sittenkään ei estä yksityisiä henkilöitä tai korporatsioneja tekemästä oikeusjuttuja unionia ja union miehiä vastaan saadakseen korvauksen lakkojen ja boikoteerauksen tuottamista tappioista. Jos siis tämä muutosehdotus olisi ollut voimassa silloin, kun hattutyöläisten unioni Danburyssä vaadittiin korvausta, niin se ei olisi antanut työläisille mitään suojelusta.

Kolmanneksi. — Tämä vapautuskohta — joka oli vain koukku tässä lakiehdotuksessa — lakkasi olemasta voimassa niin pian, kuin tuo määrätty myönnytys oli loppunut. Se merkitsee, että tämä vapautus pitäisi paikkansa ainoastaan yhden vuoden korkeintaan — sit-

tenkin, — vaikka sen kautta saavutettaisiin, mitä Gompers-virasto väitti sen kautta saavutettavan. Tämä koko "afääri" oli vain julkea yritys saada tietämättömät union miehet siihen käsitykseen, että kallis Gompers-virasto Washingtonissa sittenkin toimii jotakin heidän edukseen.

Sosialistit eivät halua hävittää trusteja. Me emme ole pyytäneet mitään erikoisvapautusta Sherman-laista.

Me vastustamme trustivastaista lainlaadintaa. Sentähden, minä Victor Berger, periaatteilleni uskollinen sosialisti, ollessani kongressissa esitin luokkatietoiseen poliittiseen toimintaan perustuvan lakiehdotuksen, jossa vaaditaan Sherman lain kumoamista kokonaan ja rehellisen, järkiperäisen ja todella edistysmielisen lain laatimista sen tilalle. Siitä olisi hyötyä kansalle yleensä ja työväenluokalle erittäinkin. Minä en tuntenut itselläni olevan mitään velvollisuutta auttaa Sam Gompersia hänen toiminnassaan ja kaupoissaan kapitalististen puolueitten kanssa, tai hänen yrityksissään sokaista ammattiunioniäänestäjiä.

Victor L. Berger.

A. BOGDANOFF

TALOUSTIETEEN OPPIKIRJA

TOINEN PAINOS.

Tämä sosialistisen kirjallisuuden merkkiteos on äskettäin Työmiehen painossa valmist. L. Laukin venäjänkielestä suomentamana ja selvityksillä ynnä reunoihin merkityllä hakemistolla varustettuna. Teos sisältää yli 500 sivua ja on sidottu siisteihin vaatekansiin, 6x9 kokoa. Hinta \$1.50. Kaikki ne, jotka eivät ehtineet saada edellistä painosta tästä kirjasta, tervehtivät ilolla uuden painoksen ilmestymistä. Tätä teosta suosittelemme täysipainoisena tavarana vakaville puoluetovereille, jotka perinpohjaisesti tahtovat syventyä sosialismin taloudellisiin perusteihin.

Mitä sosialismi todella on?

Työmiehen kustannuksella on suomeksi valmistunut kuuluisan amerikalaisen Allan L. Bensonin kirjoittama teos "Mitä Sosialismi todella on". Tämä on kirja, jonka agitatsioonivaikutusta ei voida kyllin suureksi arvostella. Eugene V. Debs sanoo siitä, että se on parhain ja voimakkaimmin vaikuttava kirja, mitä vielä koskaan on Amerikassa ilmestynyt. Ja jokainen, joka kirjaa lukee, antaa siitä samanlaisen tunnustuksen. Sen kieli on voimakasta agitatsioonikieltä ja ajatus niin selvää ja puoleensa vetävää, että kun sitä lukee kappaleen, lukee ahmimalla koko kirjan. Kirja vastaa voimakkaasti ja selvästi niihin asioihin, jotka sisältyvät kysymykseen: "Mitä sosialismi todella on?" — Tuntiessamme kirjan arvon ja tietäessämme kuinka laajalti tällaista teosta tarvitaan, olemme ottaneet siitä tavallista suuremman painoksen, luottaen, että puoluetoverit kaikkialla ryhtyvät sitä kilvalla levittämään.

Teos on 220 sivua käsittävä ja maksaa paperikansissa 25c. ja kovissa kansissa 50c. — Toverit, saattakaa tämä kirja jokaisen Amerikan suomalaisen luettavaksi, se tekee vaikuttavaa jälkeä.

LUOKKATAISTELUT AMERIKASSA

sekä liitteenä **YHDYSVALTAIN HISTORIA**

A. M. Simonsin teos, jota Työväen Opistollakin on käytetty oppikirjana, ja jonka Yrjö Sirola on muokannut uuteen asuun, täytyisi olla kaikilla Amerikan suomalaisilla sosialisteilla. Tämä uusi painos on niin paljo parannettu ja laajennettu arvokkailla lisäyksillä, selostuksilla ja tilastoilla, että niidenkin, joilla ensimmäinen painos mahdollisesti on vielä tallella, tulisi hankkia tämä uusi, lisätty ja korjattu painos. Käsittää 120 sivua, hinta 50 senttiä.

Ihmiselämän tuhlaukset,

kirj. A. M. Simons. Tekijä osoittaa, käyttäen apunaan tilastollisia tietoja, laajasti ja perusteellisesti, miten ihmiselämää ja energiaa tuhlataan.

107 sivua. Hinta 25c.

Työmies 10-vuotias,

Työmiehen juhla-julkaisu. Hinta 50c.

YHDENVERTAISUUS,

kirj. Ed. Bellamy, I ja II osa, korukansissa \$1.00. Kumpikin osa erikseen, korukansissa 50c.

SILMÄ SILMÄSTÄ, kirj. Clarence S. Darrow. Kovissa kansissa 75c.

MITEN JESUS KUOLI. Tärkeitä historiallisia tietoja esseelaisveljeyskuntaan kuuluvan silminnäkijän latinalaisesta käsikirjoituksesta. Hinta 15c.

KYSYMYKSIÄ SOSIALIDEMOKRATIAN ALALTA, kirj. Hilja Pärssinen (Liinamaa), 86 sivua. Hinta 25c.

MYSTERIOIDEN SUOJISSA, kirj. Monisti II, 32 siv. Hinta 15c.

SOSIALISMIN RAKENTAVA OHJELMA, kirj. Carl D. Thompson. 122 sivua. Kovissa kansissa 50c.

MINNESOTAN, WISCONSININ ja MICHIGANIN UUTISVILJELIJÖILLE, kirj. John Korpi. Hinta 10c.

NAINEN KODISSA ja TYÖMARKKINOILLA, kirj. Selma Jokela. Hinta 15c.

KOHOAVA LEIPÄVARRAS, pieni agitatsioonivihkonen. 100 kpl. \$1.

KUINKA SAADAAN HALLITUKSEN MAITA eli p. k. homestead-maita. Hinta 25c.

LUOKKATAISTELIJAN ASEVARASTO II

263 sivua, sisältävä Kalenterin vuosille 1914—1915—1916 sekä laajalti tilastollisia y. m. tietoja.

Kovissa vaatekansissa 50c.

Nahkakansissa 75c.

KOMMUNISTINEN MANIFESTI

128 sivua, painettu hyvälle paperille ja sidottu korukansiin.

Hinta 50c.

Teoksesta ovat sosialistiset merkkimiehet lausuneet, Aug. Bebel: "Tänäänkin vielä paras ja älykäs agitatsioonikirjanen." Fr. Mehring: "Se on muuttunut koko maapallon köyhälistön yhteiseksi sotalipuksi." Fr. Engels: "Nykyään on Kommunistinen Manifesti epäilemättä enimmin levinnyt kansainvälinen tuote koko sosialistisessa kirjallisuudessamme, yhteinen ohjelma monelle miljoonalle kalkkien maiden työläisten keskuudessa Californiasta Siperiaan saakka."

Onko teillä tätä kirjaa? Ellei ole, niin hankkikaa se itsellenne. Osastojen tulisi tilata tätä kirjaa kaikille jäsenilleen ja jäseniksi yhtyville.

SOSIALISTINEN LUKUKIRJA LAPSILLE.

Kirj. JOHN SPARGO. Suom. Maiju Nurmi.

Suomennoksen tarkastanut Severi Alanne.

Kuvitettu, kovissa kansissa, suurta kokoa. Sivuja 110. Hinta 50c. Sisältää m. m. sanat ja nuotit meille suomalaisille ennen tuntemattomaan lauluun "Punalippu", josta on tullut hyvin suosittu.

Hankkikaa lapsillenne tämä Spargon lukukirja. Muistakaa, että nousevalla polvella on edessään tulevaisuuden työvainio.

JOUKKOLIKE ja VALLANKUMOUS,

Karl Kautskyn ja Anton Pannekoekin väittäely uudesta taktikasta, jonka Yrjö Sirola suomensi meille muistoksi toiminnastaan tällä mantereella, on sellainen kirja, jonka tulisi lukea jokaisen todellisen puoluemiehen. Hinta 50c.

MUSTA VIRTA,

Runoja, kirjoittanut Hilja Liinamaa-Pärssinen.
Kokoelma sisältää 66 alkuperäistä runoa ja 14
käännöstä. Sidottuna koviin kansiin. Hinta 65c.

AJAN LAULU,

runoja, kirj. Aku Päiviö, kovissa kansissa 50c.

KOSTAJA,

kertova runoelma, kirj. Aku Päiviö, kovissa kansis-
sa 50c. Verrattomia kirjoja runonlausujille.

Uusi Työväen Laulukirja,

seitsemäs korjattu ja uusittu painos, juuri valmistu-
nut. Sisältää paljon uusia lauluja ja runoja. Hinta
25 senttiä.

TERVEYSOPILLISTA KIRJALLISUUTTA:

Työväen Terveyshoidollinen kirjasto.

- No. 1. NAISTEN TAUDIT ja niiden hoito sekä ras-
kauden suojelus. Kirj. tri J. Zadek. Toinen
painos. Hinta 15c.
- No. 2. ELÄMÄN ENSIMÄINEN VUOSI. Miten kas-
vatamme ja hoidamme rintalasta. Kirj. lää-
ketieteen tri R. Silberstein-Rixdorff. Hin-
ta 15c.
- No. 3. SUKUPUOLISEURUSTELU ja SUKUPUO-
LITAUDIT. Kirj. tri Ernst Gebert, iho- ja
sukupuolitautilien erikoislääkäri Berliinissä.
Hinta 15c.
- No. 4. HERMOSTON HOITO. Kirj. hermolääkäri
tri Leo Hirschlaff. Hinta 15c.
-

Syömlinen Volmakkuuden Lähteenä,

Kirj. Bernarr Macfadden. 122 siv. Hinta 50c.

VAPAAANPAININ OPPIKIRJA. Hinta 25c.

YKSINKERTAINEN KASVISKEITTOKIRJA, kirj.
H. N. O., hinta 25c.

Hedelmäpuulajit Yhdysvalloissa ja Canadassa,

Laatinut Wm. Marttilla.

65 sivua. Hinta 25c.

Lämmintä Verta ja Kylmää Hikeä,

Romaani, kirj. Eemeli Parras.

Kovissa kansissa 50c., pehmeissä kansissa 35c.
Sivuja 177.

Kansipiirros voimakkaasti vaikuttava, värillinen, toveri K. A. Suvannon piirtämä.

Tässä romaanissa kuvaa Eemeli Parras tunnetulla taidollaan työläisnuorukaisen elämänvaiheita, elämää teollisuushelvetissä, suurkaupungeissa y. m.

PAINAJAINEN,

Kirj. GEORGE ERASTOW,

Venäjänkiel. käsikirj. suoment. Reino Silvanto.
Siv. 340. Hinta nid. 75c. Sid. \$1.00.

Painajainen on sarja kuvauksia Venäjän vallankumousajan mieltäkiinnittävimmistä puolista: editsemme vilahtavat juutalaisverilöylyt, venäläisen talonpoikaiskansan keskuudessa tavattavat pöyristyttävän omituiset uskonkiihkoisuusilmiöt, veriset lakokohtaukset, Venäjän "intelligenssin" tyhjäsältöiset vallankumousyritykset, kirjailija- ja taiteilijapiirien kapakkaelämä ja luonnottomuuksia tavoitteleva turmelus, verisunnuntain tapaukset; vangitsemiset ja kotitarkastukset, vallankumousnaisten hirttämiset j. n. e. Kuvaustapa on harvinaisen voimakasta ja vaikuttavaa ja se se onkin, mikä tekee kirjan nautinnolla ja jännityksellä luettavaksi.

"Painajainen" kuuluu Suomessa n. s. kiellettyyn kirjallisuuteen. Teoksen ruotsinkielinen painos on otettu takavarikkoon.

Ihmisiä,

7 novellia, kirj. Kalle Tähtelä. Hinta kovissa kansissa 50c.

Kurjallstoa,

kuvaus köyhälistön elämästä Lontoossa.
Kirj. Jack London, suom. Kaapo Murros.
277 sivua. Kovissa kansissa \$1.

VILLIT VUORET,

näytelmä, kirj. Eemeli Parras. 166 sivua. Hinta 75c.
Saman nuotit \$1.

ÄLÄ LAULA

porvarillisten laulukirjojen mukaan, vaan laula laulusi kirjasta, jonka nimi on

UUSI TYÖVÄEN LAULUKIRJA

Seitsemäs, uusittu ja laajennettu painos.

Hinta 25 senttiä.

Tämä laulukirja on toimitettu huolellisesti valikoidulla lauluista sellaiset, jotka, samalla kun ovat musikaalisesti onnistuneita, vastaavat aatteellista tarkoitusta. Tässä laulukirjassa on yhteensä 136 laulua. Kannot ovat vahvaa, kunnollista työtä, kestäen vuosikausia eheinä. Osastot voivat tilata jäseniänsä varten tätä laulukirjaa suuremmissa erissä.

Jos et osaa laulaa

ja kuitenkin tahtoisit laulaa itsesi ja ystäväsi iloksi, niin hanki

Työväen Laulukirja, Nuottipainos

Kirjan hinta on \$1.00 ja on se ensimmäinen laatuaan suomenkielellä. Siinä on 83 laulua, kaikki nuoteilla varustettuja. Useata laulua varten on kaksi eri säveltä, vanha ja uusi. Köörejä varten on erikoisia lauluja. Monessa laulussa on myöskin nuotit säestystä varten. Kirjassa on aatteellisia lauluja, kansanlauluja sekä sävellyksiä mieskuoroille. Se on ehtymätön lähde sellaisille, jotka joutuvat suorittamaan ohjelmaa iltamissa. Se on sidottu kestäviin kansiin, painotyö puhdasta. Sellaisellekin se on hyödyksi, joka osaa käytellä jotain soittokonetta, sieltä kun voi saada kauniita yksinsoittokappaleita.

Et osaa Englannin- kieltä

ja se huolestuttaa sinua. Saat vuodessa maksaa monta dollaria huonoille tulkeille, voidaksesi toimittaa edes pienet asiasi "toiskielisten" kanssa. Ellei osaa maan kieltä, tuntuu elämä sangen orvolta, koddittomalta. Ei voi tutustua amerikalaiseen työväenliikkeeseenkään, johon tutustuminen kuitenkin maksaisi vaivan. Siksi onkin jokaisen hankittava itselleen

ENGLANTILAIS-SUOMALAINEN SANAKIRJA

Sen on toimittanut Santeri Nuorteva ja maksaa se kauniisiin ja kestäviin kansiin sidottuna \$2.50.

Tämä sanakirja on laajin englantilais-suomalainen sanakirja. Samalla on siinä helppotajuisesti selitetty englanninkielen lausumistapa. Kehoitamme vakavasti jokaista, joka aikoo lukea englanninkieltä, hankkimaan tämän kirjan itselleen, sillä ilman sitä ei tule opiskelusta mitään. Se on kuin englanninkielen aapinen jokaiselle, joka aikoo kieleen "mennä sisälle".

Älä luota Hengenjättiläisiin

vaan tutki itse, mitä on

SYNDIKALISMI, TEOLLISUUSUNIONISMI ja SOSIALISMI

Teoksen on kirjoittanut John Spargo. Maksaa korukansissa \$1.00 ja pahvikansissa 75 senttiä. Tämä teos on laatuansa paras. Helppotajuisesti selostelee tekijä teoksessaan erilaisia maailmankatsomuksia, saaden lukijan seuraamaan itseään.

Orjalassa

me elämme jokainenkin, ja jokaisella on oma orjan-kuormansa kannettavanaan. Mutta paras teos, missä puhutaan orjattarista ja orjista, on otsikkona mainittu teos, jonka on kirjoittanut R. W. Kauffman. Maksaa \$1.25. Jokaisen, joka aikoo tutustua yhteiskunnallisiin kysymyksiin, hankkikoon tämän teoksen, jossa tutustumisen saa tehdä sivistyneen ja huolellisen saattajan kanssa.

Jokaista odottaa

KUILU

yksi parhaita kirjoja, mitä sosialistinen kulttuuri on luonut. Sen on kirjoittanut G. C. Cook, ja maksaa se hienoissa korukansissa \$1.25.

Kehoitamme jokaista työläistä hankkimaan itselleen tämän kirjan, koska se niin suuressa määrässä avartaa meidän näköalojamme. Suomennostyön on toimittanut A. B. Mäkelä niin huolellisesti, että tuntuu sitä lukiessa kuin lukisi alkuperäistä suomalaista romaania.

*Näitä kirjoja saa tilata
jokaisesta
Puoluelehtiliikkeestä*

Osottella:

TYÖMIES,

Box 553.

Superior, Wis.

RAIVAAJA,

Box 468,

Fitchburg, Mass.

TOVERI,

Box 99,

Astoria, Ore.

Mooren Fountain Kynät

ovat tulleet kuuluisiksi välittäessämme niitä useamman vuoden. Kaikille sopiva. Kaikille tarpeellinen ja kaikkien haluama.

No. 1	5 t.	pitkä	\$2.50	No. 20	6 t.	pitkä	\$3.50
No. 2	5 t.	„	\$3.50	No. 22	6 t.	„	\$5.00
No. 3	5 t.	„	\$3.50	No. 47	5 t.	„	\$4.50
No. 4	5 t.	„	\$4.00	No. 48	5 t.	„	\$5.00
No. 03	3 t.	„	\$3.50	No. 53	6 t.	„	\$4.50
No. 10	6 t.	„	\$2.50	No. 54	6 t.	„	\$5.50
No. 12	6 t.	„	\$3.50	No. 75	5 t.	„	\$3.00

Numerot 1, 10 ja 75 ovat tyydyttävät.
Lähetäkää tilauksenne heti.

TUHKAKUPPI TUPAKOITSIJOLLE

30c. kpl., \$3.00 tusina.

TASKUPEILI

30c. kpl., \$3.00 tusina.

Nämä slevät esineet ovat kuparoidut ja puolue-merkillä varustetut. Pysyviä muistoja pöydällä ja samalla kauniita. Erikolsesti valmistetut Työmiestä varten.

Tilataan osoitteella:

Box 553, **TYÖMIES,** Superior, Wis.

Box 468, **RAIVAAJA,** Fitchburg, Mass.

Box 99, **TOVERI,** Astoria, Ore.

Raha on pantava tilauksen mukaan.
